FOLKE-SANGE OG MELODIER,

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

TIENDE BIND.

ANDEN UDGAVE.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1870.

FOLKE-SANGE OG MELODIER

FRA LANDE UDENFOR EUROPA,

MED ET TILLÆG AF

FOLKENES NATIONALSANGE,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1870.

Nr. 1—4. Hebraiske Sange.

Nr. 1. Zions Klage.

Andante con moto.

Soprano ed Alto.

Tenore e Basso.

p *mf*

1. E - li zij - jôn w'o - re - - - ho K'mô i scho b'zi - re - - ho W'ki - w'su-
1. Ak, Zi - ons Borg, hver Is - ra - els Stad! Bryd ud, bryd ud i Jam - mer - skrig, Som Mo - de -

p

loh ka - gu - rath sak A - læj ba - - al n'u - re - ho.
ren i Fød - sels - vee, Som Bru - den ved sin El - skers Grav.

2.

Alæj schimka ascher kulal,
B'fi kamej m'zærejha:
V'al takan j'schaf'chu lok,
K'schôb uschma[ng] amarejha.

2.

I hedniske Barbarers Mund
Dit Navn, o Gud, vanhelliget er.
Hør det Suk, ak, hør den Bøn,
Som fra Israel stiger op!

Nr. 2. Lovsang.

Andante.

Soprano ed Alto. — Tenore e Basso.

Soli. — *Tutti.*

mf — f — mf — p

1. A-dir bim-lu-kah, Ba-kur ka-ha-la-kah; G'du dov-jom-ru lo: L'ka ul'-ka, l'ka ki l'ka, l'ka af l'ka! L'ka ad' noi ha-mam-la-kah, Ki-lo na-eh, ki-lo ja-eh!

1. Her-re, Fa-der, Gud! Dig er In-gen liig; Eng-le pri-se dig: Ri-get og Mag-ten og Æ-ren er din, o Gud! E-vig er du, Al-ting er dig un-der-lagt!

2. Dagul bimlukah,
Hadur kahalakah.
Vasikav jomru lo:
L'ka ul'ka, etc.

3. Sak'aj bimlukah,
Chasin kahalakah.
Tapsr'ov jomru lo:
L'ka ul'ka, etc.

2. Uden Grændser, Gud,
Dit Rige strækker sig.
Engle prise dig:
Riget og Magten o. s. v.

3. Om din Throne sittrer
Glandsen straalerig.
Engle prise dig:
Riget og Magten o. s. v.

4. Jachid bimlukah,
Kabir kahalakah.
Limudov jomru lo:
L'ka ul'ka, etc.

5. Marom bimlukah,
Noro kahalakah.
S'bibav jomru lo:
L'ka ul'ka, etc.

6. A^g^nav bimlukah,
Podeh kahalakah,
Zadikav jomru lo:
L'ka ul'ka, etc.

7. Kadosch bimlukah,
Rakum kahalakah,
Schin'anov jomru lo:
L'ka ul'ka, etc.

8. Takif bimlukah,
Tomæk kahalakah,
T'mimav jomru lo:
L'ka ul'ka, etc.

4. Ene du har Magt
Paa Jord, i Himmerig.
Engle prise dig:
Riget og Magten o. s. v.

5. Som din Magt er stor,
Er den frygtelig.
Engle prise dig:
Riget og Magten o. s. v.

6. Mildt dit Væsen er
Og paa Naade rig.
Engle prise dig:
Riget og Magten o. s. v.

7. Hellig er du, Gud,
Og miskundelig.
Engle prise dig:
Riget og Magten o. s. v.

8. Alle du din Favn
Aabner faderlig.
Engle prise dig:
Riget og Magten o. s. v.

Nr. 3. Bøn om Templets Gjenopførelse.*)

Andante.

Soprano ed Alto.

Tenore e Basso.

1. — A-dir hu jib-neh bæj-toi b'ka - rob, Bim-hæ-rah, bimhæ-rah, Bim-hæ-rah b'ka - rob.
1. Al-mægti-ge! dit Tem-pel du op - byg - ge, Alt i vor Tid lad det skee! Snart du det op - byg - ge!

Æl b'næj, æl b'næj, b'næj bæthka b'ka - rob!

Snart, snart, Her - re, du dit Huus op - byg - ge!

Fine. *(Til Str. 2—3.)*

2. — Po-deh hu, za-dik hu, ka-dosch hu! Jib-
3. — Rachum hu, schadaj hu, ta - kif hu! Jib-

2. — Trø-sten-de, ret - fær-di - ge, hel - li-ge Gud! Dit
3. Barmhjer - ti - ge, al - mæg-ti - ge, mis-kund'-li-ge Gud! Dit

*) Ligesom i den foregaaende Sang ere Ordene i den hebraiske Text saaledes sammenstillede, at Liniernes Begyndelses-Bogstaver følge i alphabetisk Orden. Da imidlertid Indholdet kun bestaaer i en Række lovprisende Tilnavne, har jeg af denne Sang blot optaget det første og de to sidste Vers.

Andantino.

Nr. 4. Trettentals-Visen.*)

(*Til Str. 1.*)

1. E - kad mi jo - dæ - a? „E - kad a - ni jo - dæ - a: E - kad e - lo - hæj - nu sche - ba - scha -
1. Hvem si - ger mig, hvad Een er: „Jeg si - ger dig, hvad Een er: Een er ik - kun Him - lens, Jor - dens

p

ma - jim u - va - a - rez.“ 2. — Sch'na jim mi jo - dæ - a? „Sch'na - jim a - ni jo - dæ - a: Sch'næj lu - koth ha - brith;
Her - re, han, vor Gud. 2. Hvem si - ger mig, hvad To er? „Jeg si - ger dig, hvad To er: To er Lo - vens Tav - ler;

(*Til Str. 2—13.*) **)

E - kad e - lo - hæj - nu sche - ba - scha - ma - jim u - va - a - rez!“
Een er ik - kun Him - lens, Jor - dens Her - re, han, vor Gud!“

*) slg. mine „Danske Folke-S. og Mel.“ (3die Udg., 1869) Nr. 211 og tilhørende Anmærkning; ligeledes „Tydske Folke-S. og Mel.“ Nr. 48.

**) Denne Takt gjentages i det Følgende saa tidt som de bestandig sig udvidende Vers fordre, idet Svarene (den 3die Linie) i de allerede sungne Vers optages igjen i omvendt Orden, saa at Takten til 13de Vers maa synges 13 Gange. Man kan undgaae denne trættende Vidtløftighed ved at indskrænke sig til, efter den tredie Linie i hvert Vers som Omkvæd at synge: „Een er ikkun“ o. s. v., saaledes som i J. Offenbachs „Hagadah“ er anviist.

3. Sch'loschah mi jodæa?
„Sch'loschah ani jodæa:
Sch'loschah aboth;
Sch'næj lukoth habrith;
Ekad elohæjnu schebaschamajim uvaarez!"

4. Ar'ba mi jodæa?
„Ar'ba ani jodæa:
Ar'ba immahoth;
Sch'loschah etc."

5. Chamischah mi jodæa?
„Chamischah ani jodæa:
Chamischah chym'schæj thorah;
Arba etc."

6. Schischa mi jodæa?
„Schischa ani jodæa:
Schischa sid'ræj mischna;
Chamischah etc."

7. Schib'oh mi jodæa?
„Schib'oh ani jodæa:
Schib'oh j'mæj schabatah;
Schischa etc."

8. Sch'monah mi jodæa?
„Sch'monah ani jodæa:
Sch'monah j'mæj milah;
Schib'oh etc."

9. Thisch'ah mi jodæa?
„Thisch'ah ani jodæa:
Thisch'ah jarchæj læjdah;
Sch'monah etc."

10. Asarah mi jodæa?
„Asarah ani jodæa:
Asarah dibrajah;
Thisch'ah etc."

11. Achad asar mi jodæa?
„Achad asar ani jodæa:
Achad asar kokbajah;
Asarah etc."

12. Schnæm asar mi jodæa?
„Schnæm asar ani jodæa:
Schnæm asar schibtajah;
Achad etc."

13. Sch'loschah asar mi jodæa?
„Sch'loschah asar ani jodæa:
Sch'loschah asar midaja;
Schnæm etc."

3. Hvem siger mig, hvad Tre er?
„Jeg siger dig, hvad Tre er:
Tre er de Stammefædre;
To er Lovens Tavler;
Een er ikkun Himlens, Jordens Herre, han vor Gud!"

4. Hvem siger mig, hvad Fire er?
„Jeg siger dig, hvad Fire er:
Fire er Israels Mødre [1]);
Tre er o. s. v."

5. Hvem siger mig, hvad Fem er?
„Jeg siger dig, hvad Fem er:
Fem er Mosebøger;
Fire er o. s. v."

6. Hvem siger mig, hvad Sex er?
„Jeg siger dig, hvad Sex er:
Sex er Mischna Sederim [2]);
Fem er o. s. v."

7. Hvem siger mig, hvad Syv er?
„Jeg siger dig, hvad Syv er:
Syv er Ugens Dage;
Sex er o. s. v."

8. Hvem siger mig, hvad Otte er?
„Jeg siger dig, hvad Otte er:
Otte Dage før Omskærelsen;
Syv er o. s. v."

9. Hvem siger mig, hvad Ni er?
„Jeg siger dig, hvad Ni er:
Ni Maaneder til Føds'lens Stund;
Otte Dage o. s. v."

10. Hvem siger mig, hvad Ti er?
„Jeg siger dig, hvad Ti er:
Ti Bud os Herren givet har;
Ni Maaneder o. s. v."

11. Hvem siger mig, hvad Ell've er?
„Jeg siger dig, hvad Ell've er:
Elleve var Stjernerne [3]);
Ti Bud o. s. v."

12. Hvem siger mig, hvad Tolv er?
„Jeg siger dig, hvad Tolv er:
Tolv er Jakobs Stammer;
Elleve var o. s. v."

13. Hvem siger mig, hvad Tretten er?
„Jeg siger dig, hvad Tretten er:
Tretten er Guds Egenskaber [4]);
Tolv er o. s. v."

[1]) Sahra, Rebekka, Rachel og Lea. [2]) Et af sex Afdelinger bestaaende Værk, indeholdende den mundtlige Lære, som, ifølge Talmud har forplantet sig ved Tradition fra Moses ned til den berømte Lærer Jehudah Hanassie, ogsaa kaldet Rabenu Hakadosch (ↄ: vor hellige Lærer), ved hvem det i Aar fra Verdens Skabelse 3980 (ↄ: 219 e. Chr.) skriftlig blev bekjendt. [3]) — nemlig i Josephs Drøm. [4]) Hentyder til 2den Moseb., 34, 6-7.

Nr. 5—34. Arabiske Sange og Melodier.

Nr. 5. „Dus ya lelli." „Du, min Glæde, stille være."

Andante. (*Ægypten.*)

1. Dus ya lelli dus ya lelli (ter)
Eshke mahbubi fetenni.

2. Ma kullu men nâmet oyunuh
Yahsib el-âschik yenâm:
Wallah anâ mughram sababeh
Lam alâ-l-âschik melâm.

3. Ya Sheykh el-Arab ya Seyid
Tegmaani al khilli leyleh
Wa'n gaani habîbi kalbi
La'amal lû Kashmir dulleyleh.

4. Kâmil el-awsâf fetenni
Wal ouyn es-sud ramûni
Min hawahum sirt aghanni
Wa-l-hawâ zowwad gonûni.

5. Gemaum gem el-awâzil
An habîbi yemnaûni
Wallah ana ma afût havâhum
Bis-suyûf law kattaûni.

6. Kum bina ya khilli neskar
Tahta dill el-yasamîni
Nektuf el-khûk min alâ ummuh
Wa-l-awâzil ghâfaline.

7. Ya benât gûwah-l-medînat
Andakum ashyâ teminat
Telbisu-sh-shâteh belûleh
Wa-l-kilâdeh an-nehdi zineh.

8. Yâ benât Iskanderiah
Meshyukum al farshi ghaiah
Telbisu-l-Kashmîr bitelli
Wa sh-shefâif sukkariah.

9. Ya milâh khâfu min Allah
Wa-rhâmû-l-âshik lillah.
Hobbukum mektûb min Allah
Kaddaruh-l-Mowla alaijah.

1. Du, min Glæde, stille være; (ter)
Mig har Kjærlighed bedaaret.

2. Tro ei, Elskeren kan sove,
Du, som rolig Øiet lukker;
Paa sin Elskte kun han tænker,
Og ved Nat og Dag han sukker.

3. Skytsaand, som min Skjæbne styrer,
Hid min Elskede du lede;
Silketæpper skjønne, bløde,
Jeg for hende skal udbrede.

4. Hendes sorte Øines Blikke
Har mit Hjerte gjennemstunget;
Sangen, som fra Læben strømmer,
Er af Elskovs-Kval udsprunget.

5. Slægt og Venner mig bebreide,
Vil mig bort fra hende rive;
Men, ved Allah! lad dem true —
Jeg min Elskte tro vil blive.

6. Kom, du Hulde! Vi beruse
Vil os i Jasminens Skygge,
Blomsten plukke, mens vi føle
Os for Speiderøine trygge.

7. O Cahiros skjønne Piger
I besidde Kostbarheder,
Bære Perlebaand om Halsen,
Over Barmen gyldne Kjeder.

8. Alexandrias Jomfruer
Trine let paa Tæpper bløde;
Klædt' i Kasimir I ere;
Eders Læber sukkersøde.

9. O, I Skjønne, frygter Allah,
Og barmhjertige I være!
Kjærlighed os Allah byder,
Og hans Villie I bør ære!

Nr. 6. „Âschik raa mubteli kalû.“ „En Elsker saae en Elskovssyg.“

Andante. (*Ægypten.*)

Â - schik ra - a mub - te - li: ka - - lû an - ta ra - - jeh fên.
En El - sker saae en El-skovs - syg, med - føl - som spurg - te han: hvor gaaer du hen?

p

Âschik raa mubteli: kalû anta rajeh fên.
Wakaf kara kissatuh: bekyum sawa-l-itnên.
Râhom le-kâdhi-l-hawâ itnên sawa yeshkum.
Bekyu telâteh wekâlu hobbena rah fên.
El-leyl el-leyl. Ya helw el-ayadih: hawi-l-khokh en-nadi.
Entum min ayn wahna min ayn lamma shebektuni.
Âschik yekûl lil-hamâm hat li genâhak yôm.
Kâl el-hamâm amrak bâtil: kultû gheyr el-yom:
Hatta atîr fil-go wanzur wegh el-mahbubi
Akud widad âm waʿrga ya hamâm fi yum.
El-leyl el-leyl. Ya helw el-ayadih: hawi-l-khokh en-nadi.
Entum min ayn wahna min ayn lamma shebektuni.

En Elsker saae en Elskovssyg, medfølsom spurgte han: hvor gaaer du hen?
Han stille stod, fortalte ham da om sit Hjertes Nød; — de Begge græd.
De gik til Elskovsdommeren, paaklaged' deres Sag; — alle Tre da græd.
De græd tilsammen over deres tabte Kjærlighed: „Hvor blev du af?“
O vee, o vee! Du, som med dine hvide Hænder brød den dugbesprængte Blomst, —
Hvad tænkte du, hvad tænkte jeg, da vi hinanden traf, og du bedaared mig?
En Elsker sagde til en Due: laan din Vinge mig, ikkun een Dag!
Men Duen svared ham: den Leg forgjæves er. Jeg bad en anden Dag:
Laan mig din Vinge, at jeg til min Elskte flyve kan og hendes Aasyn see!
At jeg paa een Dag Kjærlighed kan nyde for et Aar, — og atter er jeg her!
O vee, o vee! Du, som med dine hvide Hænder brød den dugbesprængte Blomst, —
Hvad tænkte du, hvad tænkte jeg, da vi hinanden traf, og du bedaared mig?

Nr. 7. „Lá iláha illalláh." „Allah, ene du er Gud."

Andante. (*Ægypten.*)

mf *f* *p*

Lá i - lá - ha il - la - lláh: Lá i - lá - ha il - la - llá - ah: Lá i - lá - ha il - la - lláh.
Al - lah, e - ne du er Gud! Al - lah, Gud er du al - e - ne, Al - lah, e - ne du er Gud!

Nr. 8. „Wa lieh ya eyn shebaktini." „Dit Øie mig bedaared."

Andante. (*Ægypten.*)

Wa lieh ya eyn shebak - ti - ni Wa bil al - hâz ga - rah - ti - ni. Ya bu-l-war- di ya bu-l-war- di Ha - bî - bi kalbi khalik an - di.
Dit Øi - e mig be - daa-red, Dit Blik mit Hjer-te saa - red; O Ro - se skjøn, for - barm dig, Og bliv dog lidt hos mig.

p

Nr. 9. Melodie til en arabisk Sang.

Andante. (*Ægypten.*)

p

*) *) [g?]

Nr. 10. Ægyptisk Melodie.*)

Moderato.

f

In infinitum.

*) s. Anmærkningerne.

Nr. 11. Melodie til en Nilbaad-Sang.

Andantino.

p

Nr. 12. Kameeldriver-Sang.

Andantino. (*Ægypten.*)

p *cresc.* *f* I. II. *f ritard. e decresc.* *pp*

O, o how - a ga - a mi nu-ri ku-lu, mer - ke - by ku - - - - lu.
O, o how - a ga - a

O, o min Elsk - te, mit Øi - es Lys er slukt, Ørk' - nens Skib*) maa bort, bort!
O, o min Elsk - te, jeg paa

p *cresc.* *f* *f ritard.* *mf* *pp*

Nr. 13. Melodie til en Beduiner-Sang.**)

Andante.

p e legato *mf* *p* *mf*

f *decresc.* *p*

*) Ørkenens Skib ɔ: Kamelen. **) „En hos Beduinerne berømt Melodie."

Nr. 14. Beduiner-Melodie.

Moderato.

mf

Nr. 15. Melodie til en maurisk Sang.

Moderato.

p

p

p

mf

p

Nr. 16. Maurisk Dands.

Moderato.

Nr. 17. Tilbageblik.*)

Adagio.

(Arabisk Melodie.)

1. Nu er de dø - de, dis - se sto - re Sjæ - le!

sempre pp e legato

*) Texten til Nr. 17 og 19 efter det af Christianowitsch (s. Anm.) i Prosa meddeelte Indhold af den arabiske Text.

Skjæb - nen selv de i Aa - - get tvang.

2.

Dem Tidens Flod bortskylled efterhaanden;
Tiden gjør til Intet Alt.

3.

Da bort de drog, mit Øie Søvnen misted,
Til Erstatning fik det Graad.

S. Schandorph

Nr. 18. Melodie til en nyere arabisk Sang.

Allegretto.

Nr. 19. „Elskte, som Gazellens Blik.“

Adagio di molto.

(Arabisk Melodie.)

1. Elsk-te, som Ga-zel-lens Blik Og Hin-dens bli-de Øi-e fik, Siig, hvi kan dog hjer-te-løs og stolt Du næn-ne koldt Med min Fred at spil-le Boldt?

pp mf pp

2.

Viid, at Smerten ved et Brud
Ei bør med Taalmod holdes ud;
Skam for Den, som slig en Skjæbne svar
Taalmodig bar!
Sikkert han ei elsket har.

3.

Fandt jeg blot en kløgtig Ven
At sende til den Elskte hen!
Men i Nøden faaer man aldrig fat
En saadan Skat —
Eensom er man og forladt.

C. G. B.

Nr. 20. Kjærligheds-Suk.

Andante. (*Marokko.*)

Ya Rab - rab ya ga - za - - - - - - - - - - - li ya
O min Hind, min Ga - zel - - - - - - - - - - - le, hvor

sempre p

be - - dia ya be - - dia - - - - l - mo - ha - - - - ya.
er du skjøn, vid - un - - - - - - - - - - - - der - lig dei - lig!

Ya Rabrab ya gazali ya bedia-l-mohaya.
Ya bedr husnuk âli ya fawk nagm et-toreya.
Ghamir kayus ed-dewâli isâ wathuf bilgomeya.
Nadartu lillâhi lillâhi ahdan sijâm shahri waushri:
Yaum neraka ya habibi bein sahri wanahri.

O min Hind, min Gazelle, hvor er du skjøn, vidunderlig deilig!
O, min Maane! ved din Skjønhed fordunkler du Pleiadernes Straaler.
Lad dig see! ombølget af fyldige, nedhængende Lokker.
I en Maaned vil jeg faste, af alt mit Gods en Afgift jeg lover —
Naar, o Allah! jeg den Elskte igjen maa see en Morgen ved Daggry.

Nr. 21. Sang fra Marokko.

Adagio.

Ba - lit be - ká - si el - kalb - - lam ih - - - - - - fed el a - dhâ.
Be - ru - set med Viin har du mit Hjer - te; In - - - - - - gen dets Kval af - vær - ge kan.

mf

Nr. 22. Melodie fra Berberiet.

Con moto.

f

tr

Harm. af G. J. Vogler.

Nr. 23. Melodie fra Berberiet.

Allegro moderato.

I. II. Fine.

Nr. 24. Melodie til en afrikansk Sang.

Andante.

p *p* *pp*

Harm. efter G. J. Vogler.

Nr. 25.

(Nr. 25—28. Mauriske Melodier.)

Larghetto.

mf

f *ritardando*

p

Nr. 26.

Con moto.

mf

f

f *mf*

f

mf

Nr. 27.

Larghetto.

p

mf

ritardando

Nr. 28.

Con moto.

mf

Nr. 29. Fire Naadegaver.*)

Andantino. (*Algier.*)

[Tla del fuk u - su nu nu nu nu nu nu nu nu: An schor he - bæ - li
1. At vi kun-ne gjen - nem Li-vet Van - dre lyk - ke - lig, Skjæn - ked os Al - lah

**)

p 3 3

Ped. con discrezione.

An schor he - bæ - - - li Han-ni han - ni ha Ja me - nal - la ja.]
Ga - ver-ne fi - - - re; Dem jeg næv - ner dig, Dem jeg næv - ner dig.

2.

Skjønne Turban! ingen Keiser-
Krone pryder saa;
Telten saa luftig, som, hvor vi ville,
|: Flux vi kan opslaae. :|

3.

Sværdet, bag hvis Klinge, som bag
Fjeld og Muur vi staae;
Sangen, hvis Toner, Pigerne skjønne
|: Henrykt lytte paa. :|

*) Da Originaltexterne til Nr. 29-31 ere saa høist usikkre, har jeg som en Prøve kun optaget det 1ste Vers. Motivet til Texten til Nr. 29 er taget af Digtet „Vier Gnaden“ i Göthes „West-östlicher Divan“; Texterne til Nr. 30 og 31 ere frie Digtninger.

**) Ved det liggende g er Triangelen og ved Triols-Figuren Tamburinen efterlignet. Til Afbrydelse af Eensformigheden kan man, om man vil, i 9de og 11te Takt spille de smaa Noder.

Nr. 30. Leila.*)

Scherzoso. (*Algier.*)

*) „Denne Mel. bruges ogsaa til Dands."

Nr. 31. Suleima.

Allegretto. (*Algier.*)

[Uel - la - schek fi - gel - bi ni ni A - mel ma me - lu ja Ha - ni ni
1. Su - lei - ma, o fyld mit Bæ - ger! Der - i spei - le dit Bil - led sig: Kin - dens

p

ma - sel ju - - - - min Al mi - dje lu mah - - bja Ha - ni ni ni ni
Ro - ser far - - ve Vi - nen rød, Øi - ets Straa - ler gi - ve Vi - nen Glød, Læ - bens Yn - de den

na na - - - a]
gjø - re sød!

2.

Ei skjønnere Huri findes
I det himmelske Paradiis!
Lad mig her, Suleima, eie dig,
Hist dig Mahom vælge vil for sig;
Elskte, tabt er du da for mig!

Nr. 32. Fathme.*)

Andantino. *(Algiersk Melodie.)*

1. Skjøn - ne Fath - me, skjøn - ne Fath - me! Di - ne Øi - nes mør - ke Glands Har for -
2. Nys jeg saae dig hist paa Mar - ken, Strax mit Hjer - te fløi der - hen, Fulg - te
3. Lys du er som Nat - tens Stjer - ne, Men du er og kold som den, Straa - ler

p cresc. decresc. cresc.

tryl - let al min Tan - ke, Har be - daa - ret hver min Sands; Ja, har for - tryl - let al min
tro - lig di - ne Vei - e, Kom ei me - re hjem i - gjen; Ja, fulg - te tro - lig di - ne
ik - kun i det Fjer - ne, Men jeg el - sker dig dog end; Ak, straa - ler ik - kun i det

decresc. mf

Tan - ke, Har be - daa - ret al min Sands.
Vei - e, Kom ei me - re hjem i - gjen.
Fjer - ne, Men jeg el - sker dig dog end.

p. pn.

*) Til Nr. 32-34 har Kilden (s. Anm.) kun franske Texter, hvorefter de danske ere givne.

Nr. 33. Zohra.

Andantino. *(Kabylisk Melodie.)*

1. { Zoh - ra, du var e - ne min Tan - ke, Zoh - ra, e - ne om dig har jeg drømt, }
{ Zoh - ra, e - ne dig har jeg el - sket, Ak, end - nu jeg jo el - sker dig ømt. }

Fra vor Stam - me vil du dra - ge, Du vil flyg - te fra vor Telt, Glæ - den

p *f* *p* *f* *p*

2.

Blomster smykked din rene Pande,
Skjønhedsprisen for Alle du vandt;
Øiet sagde, kun mig du elsked;
Ak! jeg troede, det talede sandt.
Fra vor Stamme o. s. v.

svandt, jeg har nu kun Kla - ge; Zoh - ra, al - drig jeg seer dig i - gjen! Jeg har kun Min - det om

hen-svund - ne Da - ge, Zoh - ra, al - drig jeg seer dig i - gjen!

3.

Saae jeg blot dit talende Øie,
Blot jeg hørte din Stemme saa blød,
Selv Propheten jeg vilde fornægte,
Trodse Alverden i Liv og Død.
Fra vor Stamme o. s. v.

p. pn.

Nr. 34. Længsel.

Andantino. (*Tunis.*)

1. { Du - e - lil, du som fly - - - - - - - - - ver, du som fly - - - - ver Om - kap med Him - - lens Sky - er, }
{ Til min Scheik i Hjem - mets Lan - - - - - - - - - de, Hjem - mets Lan - - - - de Hil - sen bring fra

fjer - ne Stran - de! Ak det gjør saa vee Ei

p *cresc.* *decresc.* *cresc.* *decresc.* *mf* *p*

I. II.

2. Duelil, |: paa din Vinge :|
Igjen du hid dig svinge;
Om hver Mø, |: hver en Søster :|
Bring mig Budskab; det mig trøster!

Ak, det gjør saa vee,
Ei meer maaskee
Mit Sahara at see!
Duelil, du som flyver, o. s. v.

meer maa - skee Mit Sa -

cresc.

ha - - - - - - - - - - ra at see! Du - e - lil, du som

a tempo

rall.

f rall. p

fly - - - - - - - - - ver, du som fly - - - -

cresc. decresc.

V. S.

3. Duelil, |: som mod Himlen :|
Dig hæver over Vrimlen;
Flye jeg maa; |: men min Smerte — :|
Derom tie maa mit Hjerte!

Ak, det gjør saa vee,
Ei meer maaskee
Mit Sahara at see!
Duelil, du som flyver, o. s. v.

p. pn.

ver, Siig, at jeg det tro - - fast min - - - des.

cresc. *decresc.*

Nr. 35. Algiersk Melodie.

Allegro.

p e leggiero

I. II.

I. II.

Nr. 36—41. Persiske Derwisch-Sange.

Nr. 36. „Sultani meni.“ „O du, min Sultan.“

Andante.

Sul - ta - ni me - ni Sul - ta - - - - - ni me - - ni En - der dil u
Ei a - - - - schi - kan ei a - - - - - schi - ka - - n, Men nu - - ri i -
O du, min Sul - tan, o du, min Sul - - tan! Mit Hjer - - te,
O du, min El - ske - de, o du, min El - ske - de! Som Tro - - ens

p *mf*

dschan i - ma - - - - - ni me - - ni:
ma - - - - - ni jaf - e - tem.
Tan - ke op - fyl - - - - - der Tro paa dig;
Stjer - ne du ly - - - - - ser nu for mig!

Nr. 37. „Guschi ki behakk bas.“ „Det Øre, som for Sandhed ene.“

Allegretto.

Bel - li ja - ri bel - li dost jar - i dscha - ni men wai — Her
Elsk - te Ven, elsk - te Ven, Sjæ - le - ven, o Vee! — I

zer - re bű - wed a - i - ne - i dost nu - ma. — — — —
hvert A - tom en Gjen - glands sku - er af den Elsk - - - tes Magt.

Bel - li ja - ri bel - li dost jar - i dscha - ni men wai.
Elsk - te Ven, elsk - te Ven, Sjæ - le - ven, o Vee!

Nr. 38. „Duschi ber dergiahi.“ „Jeg ved Himlens Port igaar.“

Andante.

Du - schi ber der - gia hi i - zet kius - si Sul - ta - ni ze - dem — He - i jar He - i dost
Chai - me ber ba - la - i dar ül - mül - ki Reb - ba - ni ze - dem — He - i jar He - i dost
Jeg ved Him - lens Port i - gaar som Sul - tan lydt paa Pau - ken slog, — O Ven, o Ven,
Jeg en Telt paa Bor - gens Tin - de, hvor min Ska - ber boer, op - slog, — O Ven, o Ven,

mf p

pi - ri men dscha - na - ni men —
pi - ri men dscha - na - ni men —
Læ - rer, du min El - ske - de! —
Læ - rer, du min El - ske - de! —

Ber - fi - ra - zi ar - schi him - met es ke - fi maa - schu - ki dil —
Og paa Her - lig - he - dens Thro - ne ræk - ked mig den Elsk - tes Haand —

mf

He - i - jar he - i - jar pi - ri men dscha - na - ni men — Ba - de - i wah - det si rit - li
O Ven, o Ven, Læ - rer, du min El - ske - de! — Een - heds-Bæg' - ret, som jeg tøm - te,

p mf

dscha - mi sub - ha - ni ze - dem. He - i jar he - i dost pi - ri men dscha - na - ni men.
og op - kla - ret blev min Aand! O Ven, o Ven, Lære - rer, du, min El - ske - de!

p

Nr. 39. „Bischnew nei schiha.“ „Hører Fløitens rene Toners Klang.“

Andante.

Bisch - new nei schi - ha schi - ha mi - gian - jed Es - ra - ri ni - hi - fti Ki - bria mi - gian - jed: Ru - hi
Hø - rer Fløi - tens re - ne To - ners Klang — Om Guds dy - be Hemm'lig - hed en yn - dig Sang: Guul er

sempre dolce

zerd de - run te - hi we ser da - de be - had Bi nutkin ze - ban Chu - da Chu - da mi - gian - jed.
Kin - den, huul dens In - dre, Ho' - det Spil for Vinden, Uden Tunge og Ord*); o Gud! du dog for - staaer dens Sang.

pp mf

*) „Guul er ..... og Ord“. Beskrivelse af Fløiten.

Nr. 40. „Ja Rebb si dű kieuni.“ „O Herre, lad paa Verden.“

Allegro moderato.

Ja Rebb zi dű kieu - ni bi ni - a - zem ger - dan: — Wes ferr u fak - ri se - ri ef - ra - zem ger - dan:
En - der Ha - re - mi ma - hre - mi ra - zem ger - dan San reh ki - ne - sui tűst ba - sem ger - dan.

O Her - re, lad paa Ver - den mig med kol - de Blik - ke see Og høit mit Ho - ved hæ - ve o - ver al dens Glands og Vee!
Men naa - dig di - ne skjul - te Raad du aa - ben - ba - re mig, Og led mig bort fra Vei - en, som ei fø - rer hen til dig!

pf

*) Ja - ri Jar do - sti dost Jar jű - re - gim jar: Gőr ki ne - ler war: Wai wai wai wai: Jar jű - re - gim del dschi - ge - rim Gőr ki ne - ler war.

Elsk - te Ven, elsk - te Ven! Du mit Hjer - tes Ven, See dets bit - tre Nød! Vee, o vee, vee, o vee! Du mit Hjer - tes Ven, O see dets dy - be, bit - tre Vee!

*) Herfra er Texten tyrkisk.

Nr. 41. „Her ki ruchsari tu bined." „Hvo dit hulde Ansigt seer."

Andante.

Her ki ruch-sa-ri tu bi-ned be-gũ-li-stan ne-re-wed wai: Her ki der-di tu ke-sched dscha-ni-bi der-man ne-re-wed wai.
Her ki der cha-ne de-mi ba tũ be-chal-wet bi-ni-schest wai: Be-ta-ma-schai gũl u la-le u rei-han ne-re-wed wai.

Hvo dit hul-de An-sigt seer, ei læn-ges ef-ter Ro-sens Skjær, o Vee! Hvo, der af din Smer-te rør-tes, fandt ei Lin-dring i sin Kval, o Vee!
Hvo ik-kun et Øi-e-blik i Huus hos dig for-tro-lig sad, o Vee! Ham ei me-re Ro-sens, Tu-li-pa-nens Skjøn-hed glæ-de kan, o Vee!

p *p*

Nr. 42—48. Hindostanske Melodier.

Nr. 42. En Sang.

Andante.

f

f

Allegretto.

mf

p

Nr. 43. En Sang.

Adagio.

p e legato

f

p

Nr. 44. En Dands.

Allegro moderato.

p

f

Fine.

p

f

p

f

Nr. 45. En Sang.

Nr. 46. En Sang.

Andante.

(*Kaschemir.*)

p e sempre legato

I. II.

mf

p

Nr. 47. En Sang.

Andantino.

pf *p*

Nr. 48. En Dands.

Allegretto.

p

I. II.

Nr. 49. Bengalsk Vuggevise-Melodie.

Andante.

dolce

Allegretto.

Nr. 50. „Zaharat a'leyk." „Klar min Elskov er."

(*Ægypten.*)

dy u-ga-hak sy-dy Fab-nur u-ga-hak sy-dy Sy--dy lâ taf-da--
de! jeg din Skjøn-heds Glands kan ei mod-staae; Men, ak, du ei din El-skers Svag-

-----henn a' y-ub--bu.
------hed gru-som rø-be maa!

Nr. 51. „Yâ lâbesyn echchachakly.“ „O I, som ere klædt' i Blomsterliin.“

Moderato.

(Ægypten.)

Yâ lâ-be-syn ech-cha-chak-ly U ma-hazze-myn bel-ka-che-my-ry:
Habbeyt ge-myl be-no-hud rum-mam Mitsl eg-ge-myl mâ-râ-at a'y-ny!

O I, som e-re klædt' i Blom-ster-liin, Som er' om-gjor-de-de med Ka-sche-mir!
Jeg el-sker En, med Bar-men som to Æb-ler; Jeg al-drig saae en Skjønhed, hen-de liig!

p

Nr. 52. Hymne.

Andantino. (*Arabisk.*)

Nr. 53. Arabisk Dands.

Andantino.

Nr. 54. Arabisk Dands.

Allegro.

Fine.

Nr. 55. „Rød din Kind er."

Andante. (*Persisk Melodie.*)

p — mf — p

Rød din Kind er som Gra-nat-træ-ets Blomst, Til din Ta-le sød jeg hen-rykt lyt-te maa. Lad ik-kun Alt af jor-disk Rod for-gaae, Vor Kjær-lig-hed skal e-vig ung be-staae! *)

*) s. Anmærkningerne.

Nr. 56. Schuga tarunni. Papegøie-Kvinden.**)

Andantino. (*Indisk Sang fra Malabar.*)

1. { Schu-ga ta-run-ni ge-na man-ni-yum man-ni ma-gu-da ma-li-ghe Ciol-le-dò ciol-le-
{ Su-gah vib-ha-vam a-di-la-dhi-gam-i-ha na-hi na-mu-ka-hò Dug-ghan-guel a-gam-

1. { Du skjøn-ne, un-ge Pa-pe-gøi-e-Kvin-de, Men-ne-ske-nes sø-de Fryd! O, for-tæl os om
{ Op-mun-tre vo-re Hjer-ter ved din Sang, bort-jag hver Sorg, som tryk-ker os, Lad den skynd-somst paa

p

**) Shuga tarunni (Hunpapegøien) er et Sindbillede paa Sarasvadi, Bramas Hustru, efter en anden Tradition hans Datter, Veltalenhedens Gudinde.

dò Krsh-na lil-amr - dam:
bi - lo - ke nìn-ghi tu - lòm.
Gu - den Krisch-nas æd - le Daad,
Flugt be - gi - ve sig her - fra!

2.

Sucrdamidu pareyuna nin manassa telivòlavum
Tuma cerpàl culambum panciadhàrayum:
Madhura parinada cadali phala madhu gulangalum
Bhakshicirunna teligna paragà ni.

3.

Amara pari vrdham amarapadi sudanu sùdanay
Aasharicilayò sàratha vèlayum:
Avidemarivadinu para-kalaghi nòdu Shàrigue
Aatma shudhi pradam bhacti mucti pradam.

4.

Asurer aver adhigu shadur avani padi vìreraij
Adyanda dushdtaraij ulbhavicidinàr:
Avani bhara-maga-luvadin-avergale yòducnvàn
Aadi dèven-mudrttàn oru yòdhanam.

2.

Og hvis du, skjønne Fugl, os vil berette hine stolte Gjerninger,
Da for dig skal et herligt Maaltid staae beredt,
En Skaal med Mælk og rig'lig Sukker og Bananatræets Figener.
Sæt dig derfor, og saa Fortællingen begynd!

3.

Du vil ei? mindes ei hiin Tid, da Krischna steg paa Argiunas Vogn?
Argiuna, Solgudens, Himmelfyrstens Søn!
Fortæl os derom, Sangerinde, og til Andagt Hjerterne opflam,
At de renses til Nydelsen af Salighed!

4.

„Giganterne, begavede med frygt'lig Magt, udøved' Skjændselsdaad;
Jorden sukkede under denne tunge Last;
Da kom en Gud for at bekæmpe dem, at ødelægge deres Slægt;
Det var Krischna, den høie Gud, som mod dem drog."

Nr. 57. Indisk Melodie.

Lento.

p f p f p rall. *Tempo 1mo*

Nr. 58. Klagesang.*)

Andante. *(Kurdistan.)*

*) — over nogle af Tyrkerne myrdede Jezidier (s. Anmærkningerne).

Nr. 59. „Nu paa Bjerget Sneen falder."*)

Andantino. (*Nord-Persien.*)

1. { Nu paa Bjer - get Sne - en fal - der } { Gud skee Lov, man dog kan mø - de }
{ O - ver Ro - ser og Kon - val - ler. } { Al - ler - kjæ - re - sten, den sø - de. }

2.
Hun har ingen Kunster nødig —
Jeg er saaret overflødig,
Maa i Elskovs Lænker ligge,
Om jeg vil det eller ikke.

3.
Hendes Haand uddeler Sager,
Sødere end Honningkager;
Allerkjæresten opveier
Hver en Skat, som Jorden eier.

4.
Men hvo tør vel Pomerantser
Plukke under Fjendens Skandser?
Hvo kan finde Ord at sige
Til en altfor deilig Pige?

5.
Elskovsyg omkring jeg vanker,
Har kun dig i mine Tanker;
Kunster har du ikke nødig —
Jeg er saaret overflødig!

C. G. B.

*) Texten støtter sig til den i Kilden givne engelske Oversættelse i Prosa.

Nr. 60—64. Tartariske Sange og Melodier.

Nr. 60. „Menk cho sogenk anum." „Lad os sammen vandre."

Adagio. (*Astrachan.*)

1. Menk cho so-genk a-num me-sa-mar da-mow; Tog ra-gu-ben me-na - ir dar-du-ka-mow.
Ach-ta-rem pa-za-rel tu um-nes sa-mow; Jek am-bu-rem per-nis a-ma-ra o-ki!

1. Lad os sam-men van-dre, gla-de ved vor Lod; Kun den U-nøi - - som-me kvæ-les af Sor-gen.
Man mig spaa-et har, du tro vil bli-ve mig. Med din Læ-bes Sød-hed du mig hen-ryk-ke!

sempre p

2. Maria mazagykes kuinow spitak,
Jereset lusniak schochkt avekak;
Atschkert kwary inupes luskezak,
Inkerat kegezyk kamara oki.

3. Tscherkes Oglin asaz nasani keri
Im dshiwan achpors mitog bitschari
Es ko sastyk sern sirtes kwari,
[Es ko sastyk sern sirtes kwari.]

2. Rosen paa din Kind med Lillien sammen staaer;
Skjøn som Solen er du, himmelske Væsen!
Dine Blikkes Straaler naae til Sjælens Dyb;
Brynet over dit Øie Regnbuen ligner.

3. Digt'ren Tscherkes-Ogli en Guddom seer i dig,
Beder dig, du hans Broder ei vil forskyde,
At den Ild, som flammer for dig i hans Bryst
Ikke ham skal forvandle brat til Aske!

Nr. 61. „Ei nosireli nasani chanum." „Skjøn som du er Ingen her paa Jord."

Adagio. (*Astrachan.*)

1. Ei no-si-re-li na-sani cha-num, A-tyt tschik-tan-wil kol i-ra-num; Tu chresch-
1. Skjøn som du er In-gen her paa Jord; Him-melsk er dit Væ-sen og dit Blik; Dø-de-

p

2.

Meraz martikeu kes te motanau
Schuntsch oki karnen knentananau;
Jerkinkiz jekar mekem manana?
Chenza klochat chodshi tarchana,

3.

Sinait wera kepeles jaldus
Tschetschalow menek jek jeki dusdus,
Atschkert iman chandui dshaus,
[Atschkert iman chandui dshaus.]

2.

Døde selv, naar du dig nærmed,
Aand og Liv igjen vist vilde faae.
Er du dog ei som en Manna,
Der fra Himlen til os falder!

3.

Mens et Diadem er Pandens Pryd,
Smykkes af det rene Guld dit Bryst;
Indiske Nødder ligne Øinene.
Ak, hvert Hjerte gjennemborer du!

Nr. 62. Melodie til en Sang.

Adagio. (*Astrachan.*)

Nr. 63. „Bailar bailar baal etscher.“ „Mens de Rige Mjød kan drikke.“

Allegretto. (*Kasan.*)

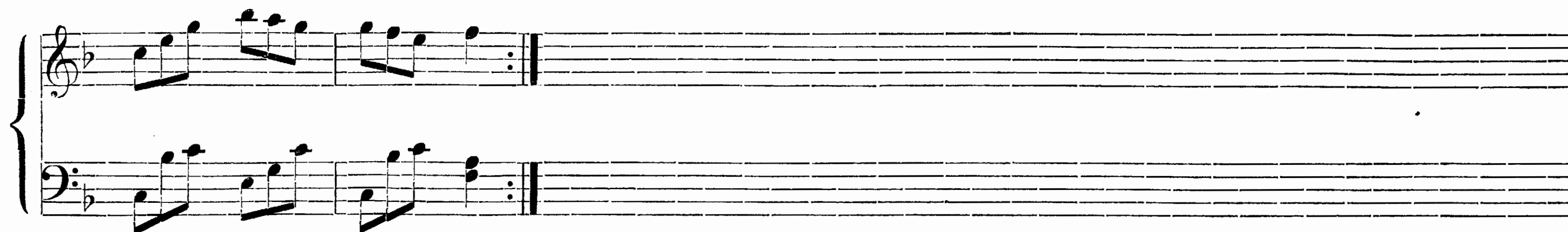
Bai - lar bai - lar ba - al e - tscher, Ur - ta bai - lar sra - a e-tscher. Ky - es al - ma - gan i - jasch ek - tljar Ky - mes e - tschjub ky - es ko - tschar.

Mens de Ri - ge Mjød kan drik - ke, Maae de Fat - ti - ge drik - ke Øl. Og de u - bund - ne Knø - se drik - ke Ku - mys og ta - ge Pi - ger i Favn.

Nr. 64. Bryllups-Dands.

Vivace. (*Astrachan.*)

f

Nr. 65. Batur Tara.*)

(*Kalmukkisk Melodie.*)

*) En Aftenbøn, naar Kalmukkerne bringe deres fornemste Afgud (Burchan) til Ro.

Nr. 66. Melodie til en tscherkessisk Krigssang.

Nr. 67—74. Malaiiske Sange og Melodier.

Nr. 67. „Poekoel ampat boenje meriam.“ „Klokken Fire der hørtes Skud.“

Andante. *(Fra Molukkerne.)*

1. Poe-koel am-pat bo-en-je mer-iam A-da prang die goe dang pa-die A-pa koe-rang non-na do-doek
1. Klokken Fi-re der hør-tes Skud; Ved Riis-op-la-get fø-res Krig. Hvorfor sid-der den Jom-fru saa

p *pf*

diam In-gat si sin-jo si djantoeng a-tie. Ta ra-ta ra-ta-ta ra-ta ra-ta-ta, Ta-ra ta-ra ta-ra ta-ra-
taus? For den Elsk-te hun æng-ster sig. Ak, ja ja, ak ja ja ja ja ja ja, Ak ja, ak ja, ja

p

ta — A-pa koe-rang non-na do-doek diam In-gat si sin-jo si djan-toeng a-tie.
ja — Hvorfor sid-der den Jom-fru saa taus? For den Elsk-te hun æng-ster sig.

pf *p*

2. Air binning prauw liewat
Kain poetie kiebar kiebarkan
Sakit binning siapa tau
Kaloe matie kabar kabarken.
Ta rata ratata....
Sakit binning etc.

3. Boeroeng konnek konnek
Trabang die poehon bamboo
Nonna potie mollé mollé
Djangan sinjo gangoe.
Ta rata ratata....
Nonna potie etc.

4. Darie manna datangnja linta
Darie sawa troes die kalie
Darie manna datangnja tjenta
Darie mata troes die atie.
Ta rata ratata....
Darie manna etc.

2. Og en Baad seiler stille forbi;
Hun Farvel tilvifter sin Ven.
Bli'er han syg, hvem da bringer mig Bud?
Hvis han døde, min Fred svandt hen!
Ak ja ja....
Bli'er han syg o. s. v.

3. Turtelduen flyver nu
Fra Bambustræets Grene ned:
Skjønne Jomfru, forstyrre ei
Du maa den unge Herres Fred.
Ak ja ja....
Skjønne Jomfru o. s. v.

4. Hvorfra komme Blodiglerne?
Fra Sumpen ud i Floden de gaae.
Hvorfra kommer vel Kjærlighed?
Gjennem Øiet den Hjertet kan naae.
Ak ja ja ja....
Hvorfra kommer o. s. v.

Nr. 68. „Tabée nonna tabée." „Min Elskte, ak, farvel."

Andantino. *(Java.)*

1. Ta-bée non-na ta-bée Sa-ja ma-oe pie-gie Ta-bée non-na ta-bée A-tie sa-ja se-die. Pi-gie ra-sa soe-sa Tin-gal ti-da boe-lie Djan-gan non-na loe-pa In-gat ba-i ba-i.

1. Min Elsk-te, ak, far-vel! Jeg bort nu dra-ge maa; Min Elsk-te, ak, far-vel! Be-drø-vet maa jeg gaae. Hvor tungt, at læn-ger ei Jeg bli-ve kan hos dig! O Elsk-te, glem mig ei, Men kjær-lig tænk paa mig!

2. Kaloe saja piegi
Djao dari nonna
Jangan sampée atie
Ingat pada saja.
Atie djao goenong
Bieda dari saja
Atie saja bingbang
Tingal pada nonna.

3. Kaloe saja matie
Djao dari nonna
Koeboor saja lagie
Bioar nonna priksa.
Jangan beken bai-bai
Jangan siram boenga
Siram air mata
Itu saja trima.

2. Ja, naar jeg borte er,
Langt borte er fra dig,
Bevar i Hjertets Gjem
Erindringen om mig!
Bag fjerne Bjerge hist
Hvor vil jeg længes der,
Og Hjertet heftigt slaae,
Fordi du bliver her!

3. Og naar jeg saa er død,
Min Elskte, langt fra dig,
Besøge vil min Grav
Engang du visselig.
Med Blomster ei bestrø
Mit stille Hvilested,
Men Savnets Taarer lad
Paa det da falde ned!

Nr. 69. Pindang keong.*)

(Nr. 69—73. Javanesiske Sang-Melodier.)

Andantino.

*) Pindang er en Slags Karri, som er meget afholdt af Malaierne, og da den som oftest tillaves af Fisk, er Keong formodentlig Navnet paa en saadan.

Nr. 70. Keiju klembag.**)

Andante.

**) Navnet paa en Træart.

Andante.

Nr. 71. [De bee de bee.]*)

I. II.

*) Denne Overskrift er antaget for ikke sprogrigtig, og derved uforstaaelig.

Andante.

Nr. 72. „Mama atiku sakit.“ „Moder, mit Hjerte er sygt.“

I. II.

Nr. 73.

Allegretto.

p

Nr. 74.

Andante.

(*Sumatra.*)

p

ten.

Nr. 75—78. Chinesiske Melodier.

Nr. 75. Lieou yé Kin. Atlask med Pileblade.

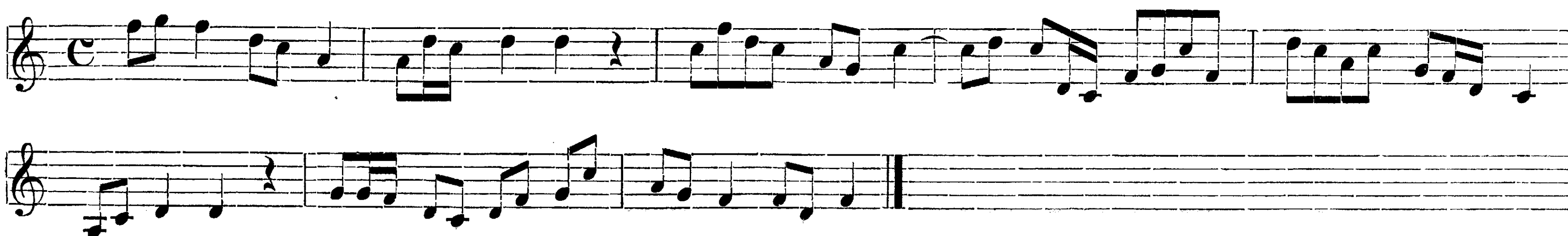
Grave.

Nr. 76. Sang om „Havernes og Skovenes Skjønhed“.

Nr. 77. Harmonien af Vindene i China.

Nr. 78. Mou-lie-ouha. Jasminen.*)

Andante. (*Canton.*)

1. Hau yé to sien ouha-a - - a Yeu tchau yeu jié lo tsai go kia Yeu tchau jeu jié lo tsai go kia
1. Fuld og frisk en Blom-ster - green Faldt en Mor-gen i mit Hjem, Faldt en Mor-gen i mit Hjem;

p

Go poun tai pou tchou moun Touie tcho sien ouha oul lo Touie tcho sien ouha oul lo.
Al - drig den jeg slip-per meer, Lyk - ke den mig brin - ger, Lyk - ke den mig brin - ger.

2.

|: Hau yé to Mou-lie-ouha :|
|: Man yuen ouha kaï soï pou kouie ta :|
Go poun tai tsai yé ta
|: Tai you koung ka ouha gin ma. :|

2.

|: Yndig dufter min Jasmin, :|
|: Blomsterhavens bedste Pryd; :|
Ene jeg den bære tør —
|: Hvor jeg vil misundes! :|

C. G. B.

*) Den danske Text efter Kildens i Prosa givne franske Oversættelse.

Nr. 79. Condiman.*)

Andantino. *(Manilla.)*

1. { Ay ne meng ñg po - on va - quit - í si nu - yo Sa - í ba - an - sín - ta sa a - quín ang pa ñga co } { Di - sí num pa - a mo sa - ha - rap ñg lang nguit Na - di mag li li lo sa - ha - rap ñg lang nguit. }
{ At pi nag lí lu - hang ang ta pat na pu - so Pi - nang gu lang mo - ó ñg lu - hang tu mu - lo } { Y pi na bi gay co na man ya ring dib dib Ua la sa gu - ni - ta y tong ma sa - sa pit. }

2.

Icao na hindíco ma alaman tañaguín
Sa tuí tuma ã coy davaíng
At cun ang dñsacoy ala lahanín
Ang sarilíco i ang ca anay corín.
Dapat ñga naman acoy magca gayon
Sa mañga bigay mong hírap at língatong
Sino sa dalita ang hindí manag hoi
Na paraco ñgaion sa dimo pag liñgon.

3.

Sino sa sarili ang síang bumabag
Cundi acong yaríng balot na nag hírap
Dabíl sa dalita t bígay mong baga bag
Sa daíng coí baquit hindica mahabag.
Hangang sa malaga añg tagang híninga
Díata hihina lay añg dalita t dusa
Sa daíng co ñgaion cundi ma anaca
Ma ma matay neneng na hulang pag sala.

*) Forgjæves har jeg hidtil søgt en Oversættelse af denne i det tagaliske Sprog forfattede Sang; men jeg har Haab om senere at erholde en saadan, som da skal blive optagen i Anmærkningerne.

Nr. 80. Melodie fra Amboina.

Andantino.

p

Nr. 81. Japanesisk Sang.

Poco lento.

A - no ko mi ta sa - ni Jon - e ko - re ko - re wa - to sa sa Si - wo ka - ka - ri na - na na Boo - su - ni ka - po - re.

I. II.

mf *p* *mf* *f* *f*

Nr. 82. Japanesisk Melodie.

Adagio.

p

Nr. 83. Siamesisk Sang.

Moderato.

p

Chom nang Wai-you - ka ma - rai fang rot phatcha nat phra bu - tri the - wi kha - e khlai so - ha chang mi wa che - un
Of - te Wai - you - ka sig glæded ved sin Dat - ter, den kjæ - re, Gav hen - de Raad, da hun Brud snart skul - de

sun than do - ang saman me yat sa - ne haa toa cheu chak man - da pai pen ba - ri - cha Phra - song - rit - tha.
væ - re. Men da Afskedstimen slaaer, Mo - de - ren saa sorgfuld staaer, Mens Pi - gen bort med sin Brud - gom gaaer. *)

mf *pp* *mf*

*) Efter den i Kilden givne franske Oversættelse i Prosa.

Nr. 84. Kamtschadalsk Vise.

Allegro moderato.

*) Daria er et kvindeligt Døbenavn i Rusland.

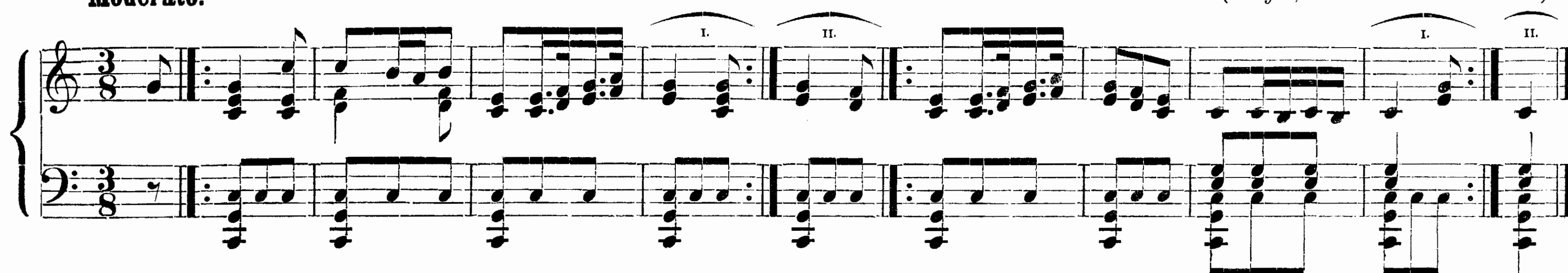
Nr. 85. „Bachia“ eller „Bjørnedandsen“.

Allegro. (*Kamtschatka.*)

Nr. 86. Bjørnedands.

Moderato.

(Kengis, i Norbotten ved Torneå.)

Nr. 87—98. Grønlandske Viser.

Nr. 87. „Nunnatait ikkersoasi.“ „Breden Fjord ved Nunnatait.“

Andante.

1. Nun - na - tait ik - ker - so - a - si, *) K'i - jaï - nard - lung - a nå - va - ra;
2. Naj - æn - nut ik - ker - so - a - si, K'i - jaï - nard - lung - a nå - va - ra. —

1. Bre - den Fjord ved Nun - na - tait, Med Taa - rer sat - te jeg o - ver den;
2. Roe - de o - ver den bre - de Fjord Til Maa - ge - fjel - det, græ - den - de. —

rall.

3. „Pi - gal - lo - a - kauk ka - jar - tor - tor - un: Ka - jar - tor - tor - un - a k'i - jaï - sor - un:
4. Pi - gal - lo - a - kauk pa - ur - tor - un: Pa - ur - tor - un - a k'i - jaï - sor - un.“ —

3. „See Ka - jak - ken hist, hvem brin - ger vel den? Ka - jak - manden sid - der med Graad paa Kind;
4. Hvor er dog tun - ge hans Aa - re - slag! Og Taa - rer - ne rin - de, mens hid han roer.“ —

5. Un - a un - a il - lis - sa - ral - lug: In - nou - si - a il - lis - sa - ral - lug;
5. Grant jeg hen - de kjen - der i - gjen, Hen - des Væ - sen og hen - des Væxt;

p

V. S.

*) ' efter K betyder en Strubelyd, nærmest liig R.

6. Man - na man - na ad - la - gal - lug: K'al - lek - ka - si tung - o - jor - to - ka - si.
6. Ik - kun Eet frem - med mig er: Haar-baan - det blaat det mig vol - der Sorg.*)

Piu lento.

7. Al - li - ei - sung - nerm: Il - lek - sing - - i - man - ga - lôn - - eet.
7. Sorg - be - tyngt selv hun er, Og bort fra mig hun sig ven - - der.

Tempo 1mo

8. Tes - sa - kis - si - me o - k'a - u - zi: „Mid - la - lir - so - a - ka - sing a - jor - na - k'i - gam.
8. Hen - des Læ - ber kun stam - med' de Ord: „Den slem - me Mid - la - lik**) var alt - for streng.

*) De gifte Grønlænderinder bære nemlig blaat Haarbaand, de ugifte rødt. **) En af de hernnhutiske Missjonairers grønlandske Navn.

9. U - vi - nik - ti - ka - ming: Mid - la - lir - so - a - ka - si - ub u - vi - nik - ti - ka - ming!“ 10. As - si - ard -
9. Han mig tvang at vi - es; Mid - la - lik vi - ed mig til en An - den!“ 10. Hvor jeg end

lung - a aud - lar - ta - ri - gam: Er - ka - ï - gï - na - vi - æng - i - lar.
stæ - des paa vi - den Jord, Al - drig hen - de kan jeg glem - me.

11. Er - ka - ï - gin - na - ri - a - rang - aok: Nung - ud - lu - go k'is - se - ti - gal - lug.
11. Og hver Gang i Tan - ker hun rin - der mig, Hver Gang mi - ne Taa - rer tril - le vil.

Nr. 88. „Amaut-Sang."*)

(Vuggevise.)

Andantino.

riten. a tempo

p

1. In - nuk - kul - lung - mat, Ku - ja - ge - kar - put, Ang - ut - i - kul - lung - mat, Næg - li - ge - kar - put. Ar - na - ka - si - ou - pat Ku - ja - gis - seng - i - kal - lo - ar - par - put Ar - na - ka - si - ou - pat, Næg - li - gis - seng - i - kal - lo - a - par - put.

2. Er - nek - kul - lung - mat, Tip - eit - su kaung - a, Ka - ku - go e - ner - pat, Ka - jar - tus - sa - vok. Ar - na - ka - si - ou - pat Ka - jar - tor - neng a - jord - lu - ï - nais - sess: Ar - na - ka - si - ou - pat, Tip - eit - su - ti - gi - na - vi - æn - gi - larp.

1. Sø - de, lil - le In - nuk**), Ham hoi - lig pri - se vi; Slig en Dreng saa yn - dig Paa Hjer - tet lig - ger En. Var det kun en Pi - ge, Brød man sig om hen - de vist ik - ke stort, Var det kun en Pi - ge, Laa der ei paa hen - de saa me - gen Magt.

2. At det er en Søn nu, Der - for jeg glæ - der mig; Han, naar til han vox - er, Skal fa - re i Ka - jak. Var det kun en Dat - ter, Al - drig kun - de hun fa - re i Ka - jak, Var det kun en Dat - ter, Var der li - den Grund til at glæ - de sig.

riten. a tempo

riten. a tempo

*) Amaut ɔ: en Pelts med en Hætte, hvori Barnet bæres paa Ryggen. **) Innuk ɔ: Adam.

Nr. 89. Hedenske Grønlændere, indesluttede af Havisen, klage over Hunger.

Andante.

Anmærk. Kun denne Begyndelse kunde med Sikkerhed gjengives. Det Øvrige, som blev sunget paa lignende recitativiske Maade med Afvexling af det bestandig indtrædende Chor, var af følgende Indhold: „I Syd og Nord og Vest — Det hele store Hav skjult af Iis — Ingen Kajakmand farer nu mere ud — I Morgenstunden skued jeg ud fra Fjeldets Top — Og atter i Aftenstunden; men intet Sted aabent Vand — Af Hunger skulle vi nu vel Alle døe. — — Alle Mand op! — En Iisbjørn! raabe de; op at fælde den! — I Mænd, vogter Eder og værer snilde — En Iisbjørn raabe de; hastigen nærmer den sig — Torngarsuk*) være med os og skjærme os!"

*) Torngarsuk, de hedenske Grønlænderes store Skytsaand.

Nr. 90. „Amaut-Sang."

(Vuggevise.)

Allegro moderato.

1. In - nung - a, nul - li - ar-ni-ar - it, Pit - sengo - a - mik, mik-kis - sungo - a - mik, Mer - sor - k'essomik, at-tung - e - k'essomik, Pus - sa - re - k'essomik, tig-gus - sai - k'essomik. 2. Er - ni-ga tes - sa, koï - a-gissa-ra tes - sa, Tam - ar-so-ar - put koï - a-gissa-ra tes - sa, Tam - ango - ar - put, koï - a - gissa-ra tes - sa. 3. Kak - kal-li - ar - mat, tnk - to-li - ar - mat, Norg - var - tak - ka amerdla-k'imatta.

1. Naar, kjære In - nuk, en Viv du dig fæ - ster, Væ - re det En, som er from, som er lil - le, Dyg - tig til at sye og til at saale Støvler, Til at kante dem, med Ryn-ker smykke dem. 2. See min lil - le Søn, min elskte In - nuk, Hø - rer, I Sto - re, min Dreng det er, den sø - de, Hø - rer, I Smaa, han er mit Hjertes Glæde. 3. {Naar en - gang til Fjelds han fa - rer, Naar en - gang han paa Reenjagt drager, Hvormange Reen-kalve vil han da ik - ke, Vil han da ik - ke til mig fæl-de!}

p

Nr. 91. „Audlarp.“ „Bort han drog.“

Adagio.

Fine.

A - ud - larp: Au - sa - ï - nard - lo tek-ko - ti - sen - nan; Têng-a - ti - gi - gejn: Al - li - æ - nang - o - a - ral - lo - a - roj.
A - ud - larp: Ok-ki - a - ï - nard - lo tek-ko - ti - sen - nan.

Bort han drog; Jeg den he-le Som - mer skal ham ik-ke see; Naar man elsker ømt, Da føles Sav - net bit - ter - lig tungt.
Bort han drog; End i Ef-ter - aa - ret skal ham ik-ke see.

p cresc. p Fine.

Kun - ni - si - gi - gejn: Al - li - æ - nang - o - a - ral - lo - a - roj,
Tun - ni - si - gi - gejn: Sek - kê - mi - nang - o - a - ral - lo - a - roj.

Et Kys paa hans Mund — Strax spi - re Længs - ler frem i Hjer-tets Grund;
Og Ga - ven, han gav, Gjør det saa tungt at skil-les fra sin Ven.

Aj - a! Tun - ni - så - ral - luk - tu - a - kauk.
Aj - a! Tut - ti - så - ral - luk - tu - a - kauk.
Aj - a! Kun - ni - så - ral - luk - tu - a - kauk.

Aj - a! In - der - lig hen - gi - ve sig til ham!
Aj - a! Knu - ge ham tæt ind til sit Bryst!
Aj - a! Tryk - ke paa hans Læ - be et Kys!

Da capo al fine.

Nr. 92. Spotte-Vise.

Allegretto.

2.
|: O'karingnermik :|
Assek'akasingidlæt.
Ha, ha!

3.
|: Kigloudlutik :|
K'akossisartut.
Ha, ha!

4.
|: Kigloudlutik :|
Angersausartut.
Ha, ha!

5.
|: Kalliakasingme :|
Tutingitartut.
Ha, ha!

6.
|: Naursoarark'un :|
Tutingitartut.
Ha, ha!

2.
|: I letfærdig Tale :|
Har de ikke deres Lige.
Ha, ha!

3.
|: Og imod Skik og Tugt :|
Pleie selv de beile.
Ha, ha!

4.
|: Mod al Dyd og Orden :|
Ere strax de tilfals.
Ha, ha!

5.
|: Handelsbodens Pakloft :|
Stedet er for Stævnemøder.
Ha, ha!

6.
|: Smukke Naussuarkan :|
Han er Kjærest med dem Alle.
Ha, ha!

Nr. 93. „Amaut-Sang."

(Vuggevise.)

Allegro.

*) Akkisak ɔ: Erstatning, nemlig for et tidligere afdød Barn.

la - mit Ag - ging - o - ang - u - sed - la - ra - ma." 2. Su - mum - me i - sing - us - sa - kaut? „Ig - long - o -
Kir - ken Da - led' jeg saa bli - de - lig ned." 2. Hvor gaaer du ind, du sø - de lil - le Barn? „Hen - ne mod

ar - mut au - ang - nard - ler - mut I - sing - o - ang - u - sed - la - ra - ma." 3. Ki - kum - me or - ni - gau -
Nord der staaer en Hyt - te, Derhen gaaer min Vei, og der gaaer jeg ind." 3. Og hvem sø - ger du vel

I. II.

kit? -kit? „A - tâ - tang - o - a - ra - lo a - nâ - nang - o - a - ra - lo Or - ning - o - ang - u - sed - le - rau - kit."
der? der? „Min el - ske - de Fa - der og min kjær - li - ge Mo - der, Dem, ik - kun dem jeg sø - ger der."

X.

Nr. 94. „Kia makko, k'emmêt makko?" „Hvem tilhøre de smaa Hunde?"

Andante.

Nr. 95. „Kujanak uvanga uviga tokugpat.“ „Naar bare min Mand dog snart vilde døe.“

Andantino.

p

Ku - ja - nak u - van - ga u - vi - ga to - kug - pat Kâr - sit - dlardlun-ga ne - ris - sa - li - saun - ga; Pi-
Naar ba - re min Mand dog snart vil - de døe, Da skul - de jeg spi - se, da skul - de jeg mæt - tes, Og

u - mas - sut ta - mar - mik pi - li - nga, pi - li - nga. Vi, vi, O - ro - si - na, Vi, vi, Ka -
al - le mi - ne Øn - sker dem skul - de jeg op - naae. Vys, vys, min Si - ne - lil, Vys, vys, min

ro - li - na, Vi, vi, O - ro - si - na, Vi, vi Ka - ro - li - na, A - på - pa - lí - ngu - ak!
Le - ne - lil, Vys, vys, min Si - ne - lil, Vys, vys, min Le - ne - lil, Du sø - de lil - le Glut!

Nr. 96. „Ane Karistina." „Ane Kristine."

Moderato.

A - ne Ka - ri - sti - na, ka - mag - si - mái - nar to - ra - låk; I - nu - it ta - má - ko
A - ne Kri - sti - ne, du lil - le, knib - ske Tøs; Vogt dig, at du ei be -

f

sag dlu - si - má - put, Av - dlat ta - má - ko sag dlu - nek a - jor - put.
dra - get bli - ver, Agt paa det Raad, som ær - lig Mand dig gi - ver.

Nr. 97. „Anânarssuarpíngôn." „Du, min allerkjæreste Moder."

A - ná - nars - su - ar - pí - ngôn Ku - ja - gi - ne - ru - vá - tit; Ar - ka - lu - a - nga, ar - ka
Du min al - ler - kjæ - re-ste Mo'er, In - der - lig jeg tak - ker dig, Jeg den lil - le yng - re, den

p

I. II.

lu - a - ku - lu - nga, Tu - pi - a Vi - tor - sê - ra - ku - luk! Vi - tor - se!
stak-kels lil - le Bro'er, Lil - le To - bi - as Vi - tur - se! - bi - as!

Nr. 98. „Ausaligame nunasiomarponga." „Naar det ad Sommer lider."

Allegro.

1. Au - sa - li - ga - me nu - na - si - o - mar - pong - a Ma - nee - la - ku - lup ka - ka - ka - si - an.
2. Ka - ka - ka - si Ma - neet - - so - ka - si Kôk - - soub au - ang - na - ne.

3. Kod - lik - sa - ming pin - ner - so - ming Auk - - pad - li - ar - sôr - so - arm.
4. Ô - ming - a nel - li - ka - lerd - lu - go Lô - - lam - k'es - suk - so - eit - si - an.

1. Naar det ad Som - mer li - der, dra - ger jeg ud Til Ma - neet - sok med det tak - ke - de Fjeld.
2. Hen til det tak - ke - de Fjeld ved Ma - neet - sok, Paa nor - dre Bred af den sto - re Elv.
3. Og jeg vil hen - te dig til en Lam - pe Et smukt Styk - ke Veg - steen med rø - de Aa - rer i.
4. Og jeg vil snit - te til den - ne din Lam - pe En Lam - pe - stol af Lo - rents' Fly - de - træ.

p

Nr. 99—104. Mexicanske Folke-Sange.

Nr. 99. „Sangre del corazon." „O du, mit Hjertes Blod."

Tempo animato e sciolto. (*Oajaca*, *Tamazulapam o. a. St.*)

¡San-gre del co - ra - zon, Luz de mis o - jos, Al-ma del al-ma y de la vi-da mi - a,
O du, mit Hjer-tes Blod! Mit Øi - es Lys! Sjæl i min Sjæl, mit Livs Beskytter - in-de!

sempre colla voce

An - ge - li - cal mu - jer, que - ri - da mi - a, Tu e-res mi bien y mi u - ni - co pla - cer!
Du eng - le - li - ge Væ-sen, hul - de Ven - in - de! Du er min Skat, og al min Glæ - de du!

¡Pe - pi - ta del o - ro! Que me lle-va la cor - rien - te, Que mi pecho na-da sien - te, Cuando e - stoy en-tre tus
O min Pe - pi - ta! Lad med Død end Bølgen tru - e, Ei mit Hjerte dog skal gru - e, Hvi-ler jeg i di - ne

bra - zos, Be - sos de a-mor, tier - nos a - bra-zos Que nos he - mos de dar - nos los dos.
Ar - me. Under Elskovs Kys vi Li - vets Har-me Vil for-glem - me ved hin - an-dens Bryst!

Nr. 100. „Luna que alumbras la tierra.“ „Maane, hvis lysende Blikke.“

Andantino.

(Oajaca, Puebla o. a. St.)

Lu - na que a-lum-bras la tier - - ra Con tu sem-blan-te a-mo-ro - so,
Maa-ne, hvis ly-sen-de Blik - - ke Svær-me-risk ned til os smi - le,

p

Di-me, si es cier-to ¿halla mi es-po - so A-bra-zos, a-bra-zos de o-tra mu-jer? Si te pre -
Saae du min El - ske-de hvi - le I en an-den Kvin-des Arm? Spør-ger man,

V. S.

gun-tan si sa - bes, Quien me ro - bó la ven - tu - ra, Re-spon - de - ras con ter -
om du mon vi - de, Hvad mig min Lyk-ke har rø - vet, Sva-re du skal da be -

nu - ra: El a - mor, el a - mor de o-tra mu - jer.
drø - vet: Ak, en an - den Kvindes Kjær - lig - hed!“

Nr. 101. „Tristes recuerdos.“ „Minder saa tunge.“

Andantino, ma rubato. *(Juxtlahuaca, Oajaca o. a. St.)*

1. ¡Tri - stes re - cuer - dos! ¡Gra - ta me - mo - ria! ¡Cuan i - lu - so - ria Fué mi pa -
1. Min - der saa tun - ge! Hjer - tet dog kjæ - re! Vid-ner I væ - re Til mi - ne

p e sempre colla voce

riten. *adagio*

sion! En un mo - men - to Per - dí mi glo - ria, Cuan i - lu - so - ria Fué mi pa - sion!
Savn! Ak i et Nu jeg Min Lyk - ke mi - sted', Sorg kun jeg fri - sted'; Det var min Lod!

riten.

f *p* *f* *p* *adagio*

a tempo

En un mo - men - to Per - dí mi glo - ria, Cuan i - lu - so - ria Fué mi pa - sion!
Ak i et Nu Min Lyk - ke jeg mi - sted', Sorg kun jeg fri - sted'; Det var min Lod!

a tempo

2.

Recuerda ingrata
La noche hermosa
Cuan deliciosa
Fué á los dos,
|: Y aquí en mis labios
Llevo impresos
Los dulces besos
De tu amor. :|

3.

¡Tristes recuerdos!
¡Grata memoria!
¡Cuan ilusoria
Fué mi pasion!
|: Solo llorando
Tendrá consuelo
El hondo duelo
Del corazon. :|

2.

Mindes du, Falske,
Aft'nen den blide,
Da ved din Side
Henrykt jeg sad.
|: End jeg fornemmer
De Kys saa søde,
Du i hiint Møde
Kjærlig mig gav! :|

3.

Minder saa tunge!
Hjertet dog kjære!
Vidner I være
Til mine Savn!
|: Ikkun ved Taarer
Mit arme Hjerte
Kan i sin Smerte
End finde Trøst. :|

Nr. 102. Los Enanos. Dværgene.

Con moto. *(Mexicansk Dands.)*

1. ¡Ay! que bo - ni - tos Son los e - na - nos, ¡Ay! que bo - ni - tos Son los e - na - nos,
1. Hvor de smaa Dvær - ge Net - te dog e - re, Hvor de smaa Dvær - ge Net - te dog e - re,

Los chi - qui - ti - tos Y Me - ji - ca - nos, Los chi - qui - ti - tos Y Me - ji - ca - nos.
De gan - ske bit - te Smaa Mex - i - can' - re, De gan - ske bit - te Smaa Mex - i - can' - re.

2.

|: Sale la linda,
Sale la fea, :|
|: Sale el enano
Con su zalea. :|

3.

|: Los enanitos
Se enojaron, :|
|: Porque á las enanas
Les pellizcaron. :|

2.

|: Smukke og Stygge,
Alle vil dandse; :|
|: Dværgene pudsig
Vraltende dandse. :|

3.

|: Men de smaa Dværge
Bleve saa vrede; :|
|: Deres Dværginder
Puffede bleve. :|

Nr. 103. La Petenera.

Allegro moderato.

(Mexicansk Dands.)

La Pe-te-ne-ra, Se - ño - res, No hay quien la se-pa can - tar, So-lo los ma-ri-ne-
La Pe-te-ne-ra, I Her - rer, At syn-ge I ei for - staae; Det kan de Sø - mænd

p p

ri-tos, — ¡Ay! so-le-dad, so-le - dad — So-lo los ma-ri-ne - ri - tos Que na-ve-gan en la
kjæ-re, — Ak! hvor jeg sav - ner ham! — Det kan de Sø - mænd kjæ - re, Som Bøl-ger-nes Vei nu

mar, So-lo los ma-ri-ne - ri - tos Que na-ve-gan en la mar.
gaae. Det kan de Sø - mænd kjæ - re, Som Bøl-ger-nes Vei nu gaae.

p

Nr. 104. Jarabe Paloma. Due-Dandsen.

Allegretto.

I. II.

Nr. 105. Melodie til en Brudesang.

Allegro moderato.

(*Nicaragua i Central-Amerika.*)

Nr. 106. „Dødedandsen.“

Andante.

(*Nicaragua.*)

p *f* *p*

mf p f > p

Nr. 107. Indiansk Dands.

(Nr. 107—109. Fra Sydamerika.)

Vivace.

f

Fine. p

Da capo.

Nr. 108. Melodie til en indiansk Sang.

Moderato.

p mf

mf

Nr. 109. Melodie til en indiansk Sang.

Allegretto.

mf p

Andante.

p p

Nr. 110. Baile Peruano. Peruansk Dands.

Allegro moderato.

1. Que me a-con-se-jas a - mor Que haga, pues un des-di - cha-do
2. Ay - er tar-de me di - je-ron Que ya U-sted no me que - ri - a
1. O Kjær-lig-hed, du mig si-ge Hvor-hen skal jeg mig dog ven-de,
2. Hvor tungt dog for mig at vi-de, Din Kjær-lig-hed jeg har mi-stet!

mf

Si se vé des-en-ga - ña-do Ol - vi-dar se-rá me - jor.
Y se me que-dó el pes - cue-zo Don - de mis-mo-lo te - ni - a.
Be-dra-get mig har min Pi-ge, Ak, kun-de jeg glem-me hen-de!
Før Hjer-tet af Sorg er bri-stet, Det hol-der ei op at li-de!

Estribillo. (*Omkvæd.*)

Es-tas mu - ge-res son muy in - fie-les, Por-que apa - ren-tan el que te quie-ren. Te ha-cen cre - er, vi -
Hos dis-se Kvin-der ei Tro-skab kjen-des, Af Skjøn-hed, Yn-de vort Øi-e blæn-des, Ved øm-me Blik de

ves u - fa - no, Y el que te quie - re es un en - ga - ño. Oy - gan mu - ge - res
os hen - ri - ve, Men snart af Drøm - men vi væk - ked bli - ve. Kvin - der, af mig I

te - ner con - stan - cia Por - que mi a - mor te a - ma con an - sia. An - da Chi - ni - ta da - le con
Tro - skab kan læ - re, Kjær - lig - hed tro for Een kun at næ - re; Thi skjøndt min Elsk - te gru - som mig

gra - cia, Que me ro - bas el al - ma. al - ma.
svi - ger, Læng - slen mod hen - de hi - ger. hi - ger.

I. II.

Nr. 111. El Llanto. Graaden.

(Baile Peruano.) (Peruansk Dands.)

Presto.

{ U - na mu-ger con su llan - to Hu-bo de vol - ver-me lo - co ¡ay! vol - ver-me lo - co;
{ Pen-sa-ba que e - ra por mi Y su llan-to e - ra por o - tro ¡ay! e - ra por o - tro.

{ Mig en Kvin-de med si-ne Taa-rer Hav-de nær be - rø-vet For-standen, ak! be - rø-vet Forstan-den;
{ At for mig hun græd, jeg troe - de, Men hun suk-ked for en An - den, ak! suk-ked for en An - den.

Estribillo. (*Omkvæd.*)

Yo llo - ra - ba Ya no llo - ro Yo llo - ra - ba Por-que me hal-lo tri-ste y so - lo ¡ay! tri-ste y so - lo. A - si llo - ra - ba Se la-men-ta -

Dengang græd jeg, Nu ei me - re, Thi jeg føl - te Thi jeg føl - te mig saa e - ne, ak! saa sørg-mo - dig. Bit-ter-lig hun græd, Der-til suk-ked

f p p mf

ba, A-si llo-ra - ba, Se la-men-ta - ba. Ya no llo - ro,
hun, Bit-ter-lig hun græd, Der-til suk-ked hun. Ei jeg græ - der,

Yo llo-ra - ba, Ya no llo - ro, Yo llo-ra - ba, Ya no llo - ro,
Dengang græd jeg, Ei jeg græ - der, Dengang græd jeg, Ei jeg græ - der,

Por-que me ha-llo tri-ste y so - lo ¡ay! tri-ste y so - lo ¡ay! tri-ste y so - lo.
Som da jeg mig e - ne føl - te, ak! saa sørg-mo - dig, ak! saa sørg-mo - dig!

Nr. 112. La perdiz. Agerhønen.

(Baile Peruano.) (Peruansk Dands.)

Allegro.

1. Es po - si - ble, bien mi - o, Que los pas - to - res
1. Troer du det mu - ligt, Elsk - te, At en Hyr - de veed,

Cri - a - dos en los cam - pos Se - pan de a - mo - res.
Der vox - ed op paa Mar - ken, Om Kjær - lig - hed Be - sked?

Estribillo. (*Omkvæd.*)

¡Ay de la per - diz, ma - dre!
See A - ger - hø - nen, Mo - der,

Ay de la per - diz! Que se la lle - va el ga - to, El ga - to, mis mis mis mis! Ven a -
Stak - kels A - ger - hø - ne, Kat - ten den vist vil ta - ge, Slem - me Mis - se - kat, Mis, Mis! Kom her -

cá, ven a - cá, mis mis mis mis! Ven a - cá, ven a - cá, mis mis. mis.
hen, om du tør, Mis, Mis, Mis, Mis! Kom her- hen, om du tør, Mis, Mis! Mis!

2.

Un fraile confesando
Cuatro doncellas
En la capilla pilla
La mejor de ellas.
¡Ay de la perdiz, madre!
Ay de la perdiz!
Que se la lleva el gato,
El gato, mis mis mis mis!
Ven acá, ven acá,
Mis, mis, mis, mis!
Ven acá, ven acá,
Mis, mis!

3.

Las monjas en el coro
Dicen cantando:
Para tantas hermanas
No hay un hermano.
¡Ay de la perdiz, madre! etc.

4.

Una monja y un fraile
Dormian juntos
Porque tenian miedo
De los difuntos.
¡Ay de la perdiz, madre! etc.

2.

Da fire unge Piger
Engang til Skrifte gik,
Munken dem Aflad loved,
Naar Kys han af dem fik.
See Agerhønen, Moder,
Stakkels Agerhøne,
Katten den vist vil tage;
Slemme Missekat, Mis, Mis!
Kom herhen, om du tør,
Mis, Mis, Mis, Mis!
Kom herhen, om du tør,
Mis, Mis!

3.

Nonnerne, mens de synge
Fromt i Kirkens Chor,
Tænke: skal til os Søstre
Ei findes dog en Bror!
See Agerhønen, Moder, o. s. v.

4.

Der var en Munk og Nonne,
De altid sammen var;
Thi de for Gjenfærd Begge
Saa stor en Angest bar.
See Agerhønen, Moder, o. s. v.

Nr. 113. Jim Brown.

(Nordamerikansk Negersang.)

Allegro.

1. { I am de sas-sy nig-gar, an dey call me Jim Brown, I plays u-pon de Bon - jo all a-bout de town; }
{ I hate de com-mon nig-gar, I no shake dem by de han, O shaw, I am de lea-der ob de fa-mus nig-gar ban. } I

1. { Jeg er den mun-tre Nig-ger, og Jim Brown man kal-der mig, Paa Bon-jo[1]) kan jeg spil - le for Jer saa ly-ste - lig; }
{ Den sim-ple Nig-ger af-skyer jeg og ham i Haand ei ta'er, Men den be-rømte Nigger-ban-de mig til Le-der har. } Paa

plays u-pon de Fife, an I plays u-pon de Drum, I am de bes mu - si-an dat now or eb-ber swum. Lal-le
Pi-be spil-ler jeg, og paa Trom-me jeg kan slaae; En saa-dan Vir-tu - os I al-drig meer at høre faae. Lal-la

dood-le, lal-le dood-le, lal-le dood-le, ladd-le la, Lal-le dood-le, lal-le dood-le, lal-le dood-le, dadd-le da.
du-del, lal-la du-del, lal-la du-del, lal-la - la, Lal-la du-del, lal-la du-del, lal-la du-del, dal-la da.

[1]) Bonjo (Banjo), et hos de Sorte brugeligt Instrument, der er dannet som en Luth og bestaaer af et halvt, udhulet Græskar, betrukket med Strænge, tvundne af Skind (s. „Nordamerikas sittliche Zustande" af Dr. N. H. Julius, 1ste Bind, Leipzig 1839).

2. De way I comes to play de Fife an carry ob de Sword,
I practise on de Bonjo wid sugar in de guord;
De niggar's dey all dance, wen I begin to play,
Dey dance from de mornin till de close ob day.
I plays upon de Bonjo, where eber I do go,
An wen I kiss de lubly gals, I smack jis so.
Lalle doodle etc.

3. De gals in de city dey all run arter me,
Because I am so hansome de like dey neber see;
Dey coax me to choose one ob dem, but I dont know who shall be,
Dey are such lubly creters, an dey all lubs me.
I plays upon de Harp, an den dey sing so sweet,
O shaw, it does my heart good, wen eber we do meet.
Lalle doodle etc.

4. I was born on Long-Island dar close to Oyster-Bay,
I work upon de farm dar for two shillings a day;
But my genus dat too great, for Massa to diskiver,
So I jump on board de Steam-Boat as she cum down de riber.
I plays upon de Gong de tune dey call „Jim Crow",
De way I raise de steam on board was no ways show.
Lalle doodle etc.

5. I den lan in great style, de first at Astor-House,
I ax dem to serve upp, well cook'd, a fine roast mouse;
I gobled dat all down, an den I call for drink,
Dey gib me den so much ob dat, my eyes begun to blink.
I plays upon de Lyre, an dey begin to sing,
O shaw, dey dont know music, or any such a ting.
Lalle doodle etc.

6. I den goes to the play-house de opperer to see,
To critecise on Master Wood, for he knows me;
He's bery good in some tings, but cant wid me compare,
For instance in Bravurers, I make de hole house stare.
I plays upon de Fiddle, an dey all cry sing, Jim Brown,
I ax dem pray excuse me, fore I hab just cum to Town.
Lalle doodle etc.

7. I den goes to de Mayor, I ax for a commission,
To lead de famus Brass-Ban I show him my petition;
He say he tink me first rate, he beg me take a seat,
Wid all de Corporation, I dar set down to eat.
I plays upon de Trombone, to see wat dey would say,
On Alderman he bawls out: Jim Brown sound your A.
Lalle doodle etc.

8. Since Music in dis city, now be all de rage,
I'll teach de skientific an sing upon de stage;
O den I'll hab de encores, from all de lubly sex,
An wen I choose one for my wife, o, de rest ob dem be vex.
I plays on de Piano, I teach dem dance so gay,
O shaw, I lub de charmin gals, any time ob day.
Lalle doodle etc.

2. Hvorhen jeg kommer, altid jeg min Pibe fører med,
Paa Bonjoen at spille, det jeg trods Nogen veed;
Og Negrene de dandse, henrykte ved dens Klang,
Fra tidlig Morgenstund og hele Dagen lang.
Paa Bonjoen jeg spiller, hvor jeg saa kommer hen;
De søde Piger kysser jeg, og de da mig igjen.
Lalla dudel o. s. v.

3. Bestandig Byens Piger de løbe efter mig,
Fordi de aldrig saae en Mand som jeg, saa nydelig;
De vil mig lokke til, at jeg skal vælge En af dem,
Men Alle er de søde, ei veed jeg derfor hvem.
Paa Harpe spiller jeg, og saa smukt da synge de;
Tænk, hvor mit Hjerte glædes, saa tidt jeg dem kan see!
Lalla dudel o. s. v.

4. Jeg født er paa Long-Island, tæt ved den Østers-Bugt,
Der paa en Gaard jeg tjente, men gav mig snart paa Flugt,
Thi Massa [1]) saae ei mit Genie og kjendte ei dets Art;
Hvorfor jeg sprang ombord paa Damp'ren i en Fart.
Jeg Tonen til „Jim Crow" [2]) paa Gonggongen nu slog an,
Og, heisa, strax at dandse begyndte alle Mand.
Lalla dudel o. s. v.

5. Saa landed' jeg ret som en Matador ved Astor-House,
Jeg bad dem flux servere med en lækker, ristet Muus;
Den hurtig var fortæret, jeg forlangte saa en Drik.
Men de mig gav saa Meget, at dunkelt blev mit Blik.
Dog greb jeg nu min Lyre, de Andre dertil sang;
Tænk, de slet ikke kjendte til Strængeleges Klang.
Lalla dudel o. s. v.

6. For Sangerne at høre i Theatret gik jeg hen,
At kritisere Master Wood, som er min gode Ven;
Ret brav han er i visse Ting, dog Intet imod mig,
Ved mine Glandspartier Alle maae forundre sig.
Har Violin jeg spillet, saa Sang de have vil;
Jeg beder: Undskyld mig, forkjølet kom jeg nys hertil.
Lalla dudel o. s. v.

7. Med Ansøgning jeg derpaa hen til Mayoren [3]) gaaer,
Bestalling jeg som Anfører for en Brass-Trop [4]) faaer;
Han sætter mig i første Rang, mig beder at ta'e Plads,
Med Byraadet jeg deeltog i det prægtigste Kalas.
Jeg spilled paa Basun, det for dem var Algebra;
En Alderman [5]) saa vigtig skreg: „Lad høre Deres A!"
Lalla dudel o. s. v.

8. For min Musik man her i Byen raser formelig,
Jeg Generalbas lære vil, paa Scenen vise mig;
Da fra det hele smukke Kjøn Dacapo jeg vil faae,
Og naar saa En af dem jeg ta'er, vil Resten skuffet staae.
Men paa Piano spiller jeg op for dem til Dands,
Og glade vil de søde Piger række mig en Krands!
Lalla dudel o. s. v.

[1]) Massa ɔ: Herren, Huusbonden. [2]) s. Nr. 114. [3]) Mayor ɔ: Borgermester. [4]) Brass ɔ: Messing, altsaa: Brass-Trop, en Samling af Musikere, der behandle Messing-Instrumenter. [5]) Alderman ɔ: Raadsherre.

Nr. 114. Melodien til „Jim Crow“.

(En nordamerikansk Negersang.)

Allegretto.

mf

f

Nr. 115. Melodie til en amerikansk Negersang.

Andantino.

Nr. 116. Amerikansk Negerdands.

Allegretto.

Nr. 117. Melodie til en vestindisk Opsang,

der synges af Negrene ved Udlosning af Skibene.

Moderato.

Nr. 118—120. Irokeser-Melodier fra Øvre-Canada.*)

Nr. 118.

Andante.

*) s. Anmærkningerne.

Nr. 119. Krigs-Sang.

Nr. 120. Gravsang.

Nr. 121. Melodie fra Øen Amsterdam

i det indiske Ocean.

Nr. 122. Menneskeæder-Vise fra Nukahivah.*)

*) Hyles langsomt og naturligviis unisono. Indholdet er følgende: „Hvor er Lyset? — Det er paa Øen Christina. — Hvortil den Ild? — Til derved at stege Fjenden. — Lader os ogsaa gjøre Ild. — Vi har Ild! vi vil stege ham. — Vi har ham! Han vilde undflye. — Nu er han død. — Søstrene græde, hans Forældre græde, hans Døttre græde, første Dag, anden Dag, tredie, fjerde, femte, sjette, syvende, ottende, niende, tiende Dag. — Visen er ude.“ (s. iøvrigt Anmærkningerne.)

ANMÆRKNINGER.

Kilderne.*)

Nr. 1 —— **Mel.** fra S. Sulzer's „Schir Zion; gottesdienstliche Gesänge der Israeliten", Wien (s. a.). — **Text** efter L. H. Loewenstein's „Die Thränen, oder Klagelieder Jeremias", Frankfurt a. M., 1838.

Nr. 2-4 —— fra J. Offenbachs „Hagadah, oder Erzählung von Israels Auszug aus Egypten", Kölln, 1838.

Nr. 5-9 —— fra William Lane's „Account of the manners and customs of the modern Egyptians", London, 1836.

Nr. 10 —— af en gammel Reisebeskrivelse fra det forrige Aarh.

Nr. 11 og 12 —— fra John Macgregor's „Eastern Music", London (s. a.).

Nr. 13-16 —— fra „Travels, or observations .... of Babylon and the Levant, by Thomas Schaw, London, 1757, Pag. 205; findes ogsaa i la Borde's „Essai sur la musique ancienne et moderne", I. Paris, 1780, Pag. 383.

Nr. 17-19 —— fra A. Christianowitsch's „Esquise historique de la musique arabe", Cölln, 1863.

Nr. 20, 21 og 23 — fra G. Høst's „Efterretninger om Marokos og Fes, samlede der i Landene fra 1760 til 1768", Kjøbh. 1779.

Nr. 22 og 24 —— fra Abbé Vogler's „Pieces de Clavecin", Stockholm (s. a.).

Nr. 25-28 —— Melodierne skriftlig meddelte 1842 af nuværende Concertmester C. Helsted.

Nr. 29-31 —— af R. Bay's „Erindringer fra Africas Kyst til mit Hjem", Kjøbh. [1824].

Nr. 32-34 —— fra en Samling mauriske Sange, enkeltviis udg. af F. Salvador-Daniel, Paris (s. a.)

Nr. 35 —— skriftlig meddelt af H. Kestner i Hannover, 1869.

Nr. 36-41 —— fra Abbé Max. Stadler's „Original-Chöre der Derwische Mewlewi", Wien (s. a.)

Nr. 42-48 —— fra L. Walckier's „Collection of twenty four hindoostanee and other Tunes", Calcutta (s. a.).

Nr. 49 —— skriftlig meddelt ved Frøken Abel Bang, 1854.

Nr. 50-54, 57, 73, 74, 76, 77, 81-83 — fra F. J. Fetis's „Histoire générale de la Musique", Paris, 1869, I. Pag. 78-79, 81 og 88; II. Pag. 77-78, 93, 101, 103, 262 og 344.

Nr. 55 —— fra Chardin's „Voyages en Perse et autres lieux de l'Orient", III. Amsterdam, 1735, Pag. 158, Bilag XXVI.

Nr. 56 —— af Fra Paolino's „Reise nach Ostindien", overs. af Joh. R. Forster (s. „Magazin von merkw. neuen Reisebeschreibungen", 15de Bind, Berlin, 1798, Pag. 368).

Nr. 58 —— fra A. H. Layard's „Discoveries in the ruins of Nineveh and Babylon", London, 1853.

Nr. 59 —— skriftlig meddelt af H. Kestner efter Alex. Chodzko's „Specimens of the popular Poetry of Persia", 1842.

Nr. 60-65 —— fra J. F. Erdmann's „Beiträge zur Kentniss des Innern von Russland", II. Leipzig, 1825.

Nr. 66 —— fra C. F. Neumann's „Russland und die Tscherkessen", Stuttg. og Tübingen, 1840.

Nr. 67 og 68 —— efter Foredrag af Fru Chr. Rehling, 1870.

Nr. 69-72 og 80 —— fra „Allgemeine musikalische Zeitung", 42de Aarg., Leipzig, 1840, Pag. 1058 og flg.

Nr. 75 —— fra la Borde's „Essai sur la musique" (s. ovfr.), I. Pag. 146; findes ogsaa med et Par Toners Forskjel i Barrow's Reise (s. ndfr.), Tab. XXI.

Nr. 78 —— fra John Barrow's „Voyage en Chine", overs. fra Engelsk af J. Castéra, I. Pag. 135 og II. Pag. 68 og Tab. XIX, Paris, 1805.

Nr. 79 —— efter „Reise der oesterreichischen Fregatte Novara um die Welt", 2den Deel, Wien, 1861.

Nr. 84 —— efter Lessep's „Reise durch Kamtschatka und Siberien", fra det Franske oversat af J. R. Forster (s. „Magazin von merkwürdigen neuen Reisebeschreibungen", 4de Bind, Berlin, 1791, Pag. 45).

Nr. 85 og 122 —— fra „Allgem. musik. Zeitung", 7de Aarg., Nr. 17, Leipzig, 1805.

Nr. 86 —— fra J. Acerbi's „Travels through Sweden, Finland and Lapland, to the North Cape in the years 1798 and 1799", London, 1802.

*) Naar ikke Andet er bemærket, ere Text og Melodie fra samme Kilde.

Nr. 87-94 og 98 —— skriftlig meddelte af Fru Pastorinde Janssen, 1857.

Nr. 95-97 —— fra „Otte grønlandske Smaasange“, Godthaab, 1859.

Nr. 99-101 —— **Melodierne** efter Foredrag af Studios. med. C. Møller, **Texterne** ved Cand. phil. L. Lund, 1869.

Nr. 102 og 104 —— fra „Life in Mexico, during a residence of two years in that country. By Madame C— de la B—.“ London, 1843.

Nr. 103 —— fra „Cæcilia, eine Zeitschrift für die musikalische Welt“, 7de Bind, Mainz, 1828.

Nr. 105 og 106 —— fra M. Brosseur de Bourbourg's „Rabinal-Achi“ (et amerikansk Drama), Paris, 1862.

Nr. 107-9 —— fra C. E. Södling's „Indianska Dans-Melodier“ og Sammes „Indianska Sånger, utan ord, upptecknade i Södra America“, Stockholm [omtr. 1868].

Nr. 110-112 —— fra „Colleccion de Bayles y Canciones Peruanos y Chilenos“ (s. l. et a.)

Nr. 113 og 114 —— efter særskilte Aftryk fra Ny-York (s. a.)

Nr. 115 og 117 —— efter mnndtligt Foredrag, 1840.

Nr. 116 —— skriftlig meddelt af Overlærer, Cand. theol. O. Kynde, efter Sang af en ved Missisippi boende Dansk, 1846.

Nr. 118-120 —— efter F. W. Marpurg's „Historisch-kritische Beyträge zur Aufnahme der Musik“, V. 5te Stykke, Berlin, 1762.

Nr. 121 —— fra W. Jones' „Ueber die Musik der Indier“, overs. og med Tillæg af F. H. v. Dalberg. Erfurt, 1802, Musikbil. Nr. LIII.

— For den Hjælp, der i sproglig Henseende er ydet mig til dette Bind ved Meddelelsen af ordrette Oversættelser som Grundlag for den metriske Behandling af Texterne, ligesom for de mig meddelte, med Navn eller Mærke forsynede Bearbeidelser, aflægger jeg Vedkommende min hjerteligste Tak. Hvad de ordrette Oversættelser af de hebraiske Sange angaaer, henvendes denne til Hr. Dr. A. A. Wolff; for de arabiske og persiske til Hr. Professor A. M. F. van Mehren; for de malaiiske til Fru Chr. Rehling; for de grønlandske til Hr. Pastor C. E. Janssen; for de amerikanske til Hr. Cand. phil. L. Lund.

Det er med Hensyn til Sproget, at jeg har ladet de 4 første Sange gjøre Overgangen til de ikke-europæiske Sange og Melodier; thi de ere vistnok ikke, allermindst Melodierne, af orientalsk Oprindelse; men de ere gjennem mange Aar gaaede i Arv fra Slægt til Slægt hos det paa Templets Gjenopbyggelse ventende Israels Folk.

Nr. 1. Synges ved den Fest, der til Minde om Templets Ødelæggelse afholdes i Jødernes 4de Maaned, „Ab“ (omtr. fra 16de Juli til 14de Aug.),

Nr. 2-4. Sange ved Jødernes huslige Fester i Paasken, „de usyrede Brøds Fest“.

Nr. 5-9. Uagtet Ægypterne sætte stor Priis paa Musik, betragte de dog Udøvelsen af denne Kunst (ligesom af Dandsen) som en uværdig Beskjæftigelse for en dannet Mand, da de mene, at den let kunde vække Lidenskaberne og forlede til Udskeielser. Derfor blev den ogsaa fordømt af Propheten. Ikke destomindre bruges den af Ægypterne ved alle Leiligheder, endog — især af Derwischerne — ved de religiøse Ceremonier. Lane, fra hvem disse Bemærkninger ere hentede, fandt megen Lighed mellem mange ægyptiske Melodier og Spaniernes Folkemelodier, som han med god Grund forklarer ved at minde om, hvor ivrigt Musiken dyrkedes af Araberne i Spanien. Lane omtaler ogsaa den for det arabiske Musiksystem eiendommelige Inddeling af Tonerne i meget mindre Intervaller, end de, vort Musiksystem opstiller. Jeg har tidligere*) bekjendt min Vantro med Hensyn til det Slags Systemers Fortræffelighed, idet jeg troer, at flere orientalske Nationers snøvlende Syngemaade, hvorved de ikke bestemt adskille Melodiens Toner, men lade den ene glide over i den anden, have bragt mathematisk-musikalske Theoretikere til at opstille disse smaa Interval-Forhold i deres Systemer. Imidlertid skulle Ægypterne kunne blive meget begeistrede over deres Musikeres Præstationer, og applaudere dem med hyppige Udraab, som: „Allah!“ — „Gud skjænke dig Bifald!“ — „Gud bevare din Stemme!“ o. s. v. Man træffer baade mandlige og kvindelige Musikere. De Første ere i Regelen baade vocale og instrumentale Virtuoser. De nyde just ikke stor Agtelse, men benyttes dog ved alle større Gjæstebud for at underholde Selskabet. De kvindelige Musikere ere fornemmelig kun Sangerinder, assistere især ved Festerne i Haremerne, og faae ofte meget høiere Honorarer end Sangerne. En meget anseet Sangerinde, Sakneh, omtaler Kremer*) Hun betragtes som jevnbyrdig med Jenny Lind. Vicekongen betalte hende 10 £ St. for at synge en Nat for sig. Den almindelige Priis, hvorfor hun synger, er 1000 Pjaster. Naar Sangerinderne lade sig høre for Mænd, befinde disse sig i Regelen i Gaarden, medens Sangerinden lader sin Stemme lyde fra et af Haremets tilgittrede Vinduer.

Lane siger om de af ham meddelte Melodier, at de ere optegnede i Overeensstemmelse med den Maade, hvorpaa de almindelig foredrages,

*) s. „Folke-S. og Mel.“ IX. S. 211.

*) Ægypten, von Alfr. v. Kremer, 2. Th., Leipz. 1863, S. 299.

uden nogen af de Prydelser (maaskee rettere Vansiringer), hvormed de undertiden forsynes. Melodierne synges ikke altid med de samme Ord, men dog med nogle i lignende Stil, der just ikke altid ere frie for Plumpheder og usømmelige Lignelser. Endnu kan tilføies, at en tydelig Udtale og en bævende Stemme er charakteristisk for den ægyptiske Syngemaade.

Ægypterne have en Mængde musikalske Instrumenter. De almindeligste ere: Kemengh, et Slags tostrænget Violin; Kanun ligner et Hakkebræt, og Strængene anslaaes med Plectre, der spændes paa begge Pegefingrene; Ud, et Slags Luth, og Nay, en Fløite, der blæses fra Enden, ligesom en Clarinet. Desuden hører Tamburiner og smaa Trommer til de almindelige Harem-Instrumenter.

Nr. 5. Denne Mel. er optagen af Felicien David i hans Composition „Le desert", men med mindre heldige Forandringer.

Nr. 7. Lane hørte denne Mel. ved en Fest for Prophetens Fødsel. Omtrent 30 Personer, mest Derwischer, sadde i en aflang Kreds med underslagne Been og paa Maatter, der vare bredte langs Husene paa den ene Side af Gaden. Indeni Kredsen var anbragt tre meget store Voxlys. I den ene Ende af Kredsen befandt sig fire Sangere og En, der spillede „Nay". Denne Bedeakt foregik om Natten og varede to Timer. Man begyndte med en længere Bøn; derpaa blev den Sang, hvis Mel. her er meddelt, foredraget. Hovedet og Kroppen bøiedes to Gange ved hver Gjentagelse af „Lá iláha illalláh". I det første Kvarteer gik det langsomt, senere bleve baade Bevægelserne og Melodien hurtigere. De fire Sangere udførte en eller anden Sang, der hentydede til Propheten som Gjenstand for Kjærlighed og Lovprisning. Derpaa begyndte de Bedende at variere Melodien lidt, sprang op og stode i en Ring, dreiede Hovedet til Høire og Venstre og samtidigt bøiende hele Kroppen, Nogle endogsaa hoppende for hver Gjentagelse af de anførte Ord, bestandig hurtigere og ivrigere. Under hele Akten blev der indsamlet Penge til de fire Sangere; de egentlige Bedere forrettede Bønnen gratis.

Nr. 9. Ægypternes bedste Folkepoesie er deres Romancer, der foredrages af særegne Rhapsoder eller Troubadourer. Man træffer dem i de fornemste Caffehuse i Cairo, især om Aftenen under de religiøse Fester. De underholde Gjæsterne ikke blot ved Sange, men ogsaa ved Fortællinger. Den her optagne Mel. hører til en Romance-Cyclus om Abu-Zeyd, hvori fortælles om denne Helts Bedrifter, som skulle have fundet Sted i det tredie Aarh. efter Prophetens Flugt.

Nr. 10. Af en gammel Reisebeskrivelse, som jeg i mine Drengeaar fandt i min Bedstefaders Bogsamling, udskrev jeg denne Melodie; men det har ikke villet lykkes mig senere at faae denne Bog opspurgt. — Det synes, som denne Mel. har foresvævet C. M. Weber, da han componerede Finalen til 3die Akt af „Oberon". Melodien nemlig, hvormed de tyrkiske Slavers Chor ledsages, minder, uagtet al sin Forskjellighed, om nærværende ægyptiske Melodie; en Bemærkning, som paatrængte sig strax, da jeg hørte „Oberon" her paa Theatret i 1831, hvorfor jeg har optaget denne i musikalsk Henseende ellers saa ubetydelige Melodie.

Nr. 11. Nilbaadsførerne ere i Regelen de bedste Sangere hos Araberne. Men deres Kjærlighedssange ere ofte ligesaa platte som eensformige. De sammenligne i Almindelighed deres Elskede med en Agurk fra Damaskus og hendes sorte Øine med Gazellens Øine; de udhæve ogsaa hendes gule Hænders og røde Negles Skjønhed. De Syngende afløse hinanden saaledes, at En synger et Vers, og de Andre gjentage det samme tre, fire, ja fem Toner dybere. Have de ikke en Tamburin, hvorpaa de kunne angive Takten, slaae de Alle i Hænderne.*)

Nr. 13. La Borde**) siger vel, at Maurernes Musik er mere harmonisk og udføres mere kunstnerisk end Beduinernes; imidlertid synes mig dog denne Mel. at være meget smuk. Den arabiske Text, som min Kilde giver til Nr. 13 og 15, har jeg udeladt, fordi den er erklæret for urigtig.

Nr. 17. Dette skal være en meget gammel Sang, og Meddeleren ledsager den med en Fortælling om Khalifen El-Walid, der levede i Begyndelsen af det 18de Aarh. Han fik nemlig engang stor Lyst til at høre en meget omtalt Sanger ved Navn Màbed, og lod ham hente til sig fra Medina. Han opfordrede ham til at synge denne Sang og blev deraf saa henrykt, at han skjænkede Màbed 15,000 Guldstykker og viste ham den Udmærkelse at lade ham drikke med sig.

Den ordrette franske Oversættelse af A. Gorguos, hvortil den danske, metriske Bearbeidelse støtter sig, lyder saaledes:

1. Hélas! il ne sont plus ces hommes, nobles coeurs! Ils avaient soumis la fortune, tout allait au gré de leurs desirs.

2. Le temps dans le cours rapide des événements les a emportés; ils ont disparu l'un après l'autre. Ainsi le temps emporte et anéantit.

3. Leur séparation fait pleurer mes yeux et leur ravit le sommeil. Ah! la séparation est pleine de larmes quand on aime.

Nr. 19. Den ordrette franske Oversættelse til denne Sang er af ovennævnte Forf. og lyder saaledes:

1. Toi, qui as l'oiel du jeune faon, toi, qvi as le regard de la Gazelle. Pourquoi cette fierté? Pourquoi cette coquetterie?

2. Chose bien dure est la rupture! — Qui la supporte patiémment, honte à pareille conduite! Qui aime n'agit pas ainsi.

---

*) La Borde, I. Pag. 379.

**) I. Pag. 385.

3. Ah! si j'avais un messager habile, intelligent, pour dépêcher à celle que j'aime! Mais aujourd'hui on ne trouve plus ni pareils messagers, helas! ni personne qui sache guérir le mal de l'amant qui se plaint.

Nr. 20, 21 og **23.** Forf. af det anf. Værk, hvorfra jeg har disse Melodier, G. Høst, meddeler følgende Træk af maurisk Opfattelse af Musikens Væsen. Den danske Konge, Christian d. 7de, havde foræret Keiseren af Marokko et Clavecin. Høst blev nu opfordret af Denne til at spille derpaa, hvilket ikke var lidet besværligt, da Instrumentet blev sat plat ned uden Fodstykke. Keiseren fandt denne Musik for kunstig, ikke naturlig, og sagde, at man burde spille med een Finger, siden man dog ikke kunde synge mere end een Tone ad Gangen eller samtidig angive flere Toner paa Blæse-Instrumenter.

Man seer heraf, hvor eiendommelig Unisono-Sang og Spil er for Araberne.

Nr. 22. Tonerne i de 4 sidste Takter ere vist gjengivne efter Arabernes Rørfløite. I de første Takter af den norske Mel. Nr. 82 i 2det Bind af dette Værk forekomme lignende Underligheder. Det er en længe forsinket Opløsning af $\overline{\overline{\text{gis}}}$ i $\overline{\text{a}}$! I den norske Mel. er det $\overline{\overline{\text{a}}}$ oversprunget, hvori $\overline{\overline{\text{gis}}}$ skulde opløse sig for at lede Stemmen ned til $\overline{\text{a}}$!

Nr. 24. Der er en overraskende Lighed mellem denne Mel. og Nr. 22 af de danske Melodier (s. dette Værks I. 3die Udg., 1869). Det er næsten, som om den danske Mel. var et Uddrag af den afrikanske!

Nr. 25-28. Disse Melodier ere optegnede i München 1842 af nuværende Concertmester C. Helsted efter Foredrag af Maleren Prof. N. Simonsen, der længe havde opholdt sig i Algier og ret gjort sig fortrolig med Maurernes Sang. En Variant af Nr. 27, udk. hos Schott i Mainz i et særskilt Aftryk med fransk Text under Titel „Radujah". har jeg nylig faaet og optager den her til Sammenligning.

Moderato.

1. Ra-dud-jah, jeg el - sker dit Øi - es Lyn Un-der Skyg-gen af dets hvæl - ve-de
2. Ei Bæk-ken i Græs - set, som ris - ler saa skjønt, Ei Blom-sten, som pran - ger i Mar - kens
3. Din Kjær-lig-hed er som en Som - mer-nats-drøm, Saa lif-lig og frisk som den kla - re

p

1. Bryn. Lad mig fav - ne din Mi - di - e fiin og slank, Lad mig kys - se din Lok saa sort og blank! La
2. Grønt, Ei Ha - vet, som straa - ler i So - lens Glands, Kan maa - le sig med di - ne Yn - ders Krands. La
3. Strøm; Jeg glem - mer hver Læng - sel og Sorg og Savn, Ra-dud-jah, naar jeg drøm - mer mig i din Favn! La

mf p

poco rit.

1.
2. la la la la la la la la.
3.

Frit efter det Franske af P. Pn.

p poco riten. p p

Nr. 29-31. R. Bay var fra 1816-31 Consulat-Secretair i Algier. Hans musikalske Sands er Borgen for disse Melodiers rigtige Optegnelse.

Nr 32-34. De franske Texter, hvortil de danske støtte sig, ere Efterligninger af arabiske Texter. Salvador-Daniel angiver Tonearten for Nr. 32 og 33 med den arabiske Benævnelse „H' Saïn". Nr. 32 staaer ganske simpel i F-mol med flere Gange tilbagevendende Modulation til As-dur; Nr. 33 i E-mol med Modulation til G-dur. Nr. 34 skal staae i Tonearten „Irak". Jeg har behandlet Mel. som staaende i E-mol med Modulation til G-dur og H-mol, og troer at have gjort Tonearten „Irak" Fyldest. Det er kun forskjellige Navne for det Samme.

Nr. 36-41. Derwisch, arabisk Fakir ɔ: Fattig (Tiggermunk). Skjøndt Munkevæsenet stred mod Islam, indsneg det sig dog deri allerede 30 Aar efter Prophetens Død. Der skal være 72 forskjellige Derwisch-Ordener, blandt hvilke Mewlevi-Ordenen paa Grund af sin poetiske Mystik, er den mest agtede. Den blev stiftet 1273 af Dschelaleddin Rumi. De her optagne Sange høre til Mewlevi-Derwischernes. Man vil undre sig over Henvendelsen til Allah i Udtryk, som om det var en Kvinde, der henvendte sig til sin Elskede; men det ligger i en dem egen pantheistisk, spinozistisk lignende Anskuelse, ifølge hvilken Menneskesjælen higer efter at gaae op i Gud. Med Hensyn hertil maa mærkes Udtrykket „Eenheds-Bægeret" i Nr. 38.

Nogle Derwischer underkaste sig meget pinlige Bodsøvelser; opføre religiøse Dandse, under hvilke de paa een Plet dreie sig rundt saa hurtigt som muligt i 5—7 Minutter, indtil de falde aldeles bedøvede om. Stilen i nærværende Sange lade formode, at Mewlevi-Dervischerne ikke fremtræde paa denne Maade.

Nr. 42-48. Desværre ledsagedes ikke disse charakteristiske Melodier med Texter. Rimeligviis er det Kjærligheds-Sange, der vel tildels udføres i Forbindelse med Dands. Nr. 44 og 48 ere udtrykkelig betegnede som „Dandse", og idetmindste den første Melodies Form gjør det sandsynligt, at den blot bruges til Dands.

Dalberg bemærker*), at et Hovedfortrin hos de indiske Tonekunstnere var, at de ikke overlode sig for meget til den speculative Deel af Klanglæren, men stræbte kun ved Musiken at røre og behage, og forbandt Sang med Instrumenter, Handling og Dands. De overlode Klanglæren til de mathematiske Tonekunstnere, der ikke søgte Andet i Musiken end Talforhold, og derfor overlæssede den med unyttige Beregninger, efter hvilke de inddelte Tonerne i mange smaa Intervaller, der vist aldrig ere blevne adopterede af Folket, hvorom de her optagne hindostanske og saa mange andre østerlandske Melodier vidne. Ogsaa Kiesewetter**) antager, at „ved Siden af Philosophernes lærde Musik, en anden, lettere og behageligere, er bleven udøvet af de dannede Klasser i Nationen". Det skal imidlertid ikke her forties, at den berømte Musiklærde Fetis er af en anden Mening.

Nr. 49. En Variant af Mel. Nr. XXXII hos Dalberg (W. Jones).

Nr. 53. De fornemmere Arabere give sig ikke af med Dandsen; den er overladt til Folket og til Dandserinder, som deraf gjøre en Professjon, og disse adskille sig i to Klasser. Den ene af disse fremtræder kun i de Riges Huse. Medens Nogle af dem dandse, synge Andre og accompagnere sig med Tamburin og Mandoline. Sangenes Indhold er altid anstændigt, og Mel. har, som den meddelte, der er bekjendt i hele det vestlige Asien, en melancholsk Charakteer. De Dandsende hæve ikke Benene fra Jorden, men vise deres Kunst i ynderige Stillinger og Bevægelser.

*) „Ueber die Musik der Indier", efter Will. Jones, Erfurt, 1802, S. 48.
**) „Die Musik der Araber", Leipz. 1842, S. 17.

Den anden Klasse af Dandserinder bestaaer af ilde ansete Fruentimmer, hvis Dands har den stik modsatte Charakteer af den ovfr. beskrevne.

Nr. 54. De Dandse, der ere egne for Folket, ere i Regelen Runddandse og, som den her optagne, af et livligt Tempo, der angives ved Slag paa Tamburinen.

Nr. 55. Da den danske Text afviger noget fra den franske hos Chardin, hidsættes denne:

Votre teint est vermeil comme la fleur de grenade; — Votre parler un parfum dont je suis l'inseparable amy; — Le monde n'a rien de stable tout y passe; — Aportez des fleurs de senteur pour ranimer le coeur de mon Roy.

Nr. 56. Krishna er Indiernes Apollo og den berømteste og mest ophøiede Menneske-Skikkelse, hvori Guden Wischnu fremtræder i den indiske Mythologie.

Meddeleren af denne Sang roser meget Ynden og Kraften i de malabariske Sange. Under Udførelsen slaae de i Hænderne (maaskee for at angive Takten), synge snart med stærkere, snart med svagere Stemme, eftersom den besungne Gjenstand medfører.

De have meget besynderlige Benævnelser for de forskjellige Slags Stemmer, der rimeligviis svare til vore Udtryk: Sopran, Alt, Tenor, Bas og mellemliggende Registre, nemlig: 1) Shalgia, Paafuglestemmen; 2) Nishada, Elephantstemmen; 3) Irszubha, Oxestemmen; 4) Gandahra, Faarestemmen; 5) Modhyama, en vis Fugls Stemme, som hedder Anilpakschi; og 6) Dheivada, Hestestemmen.

Ligesom vi benævne Tonerne med ut, re o. s. v., kalde de dem: sa, ri, ga, ma, pa, da, ni.

Nr. 57. En gammel indisk Mel., saaledes som den har vedligeholdt sig i flere Egne af Indien; men vistnok paavirket af den nyere Tids Musik. Dens Titel er „Moun chouma" ɔ: Natten er kommen.

Nr. 58. Jezidierne, „Djævletilbederne", er en mærkværdig religiøs Sect, som findes i det nordlige Syrien, det nordlige Kurdistan, Georgien og flere andre Steder. De have et Sagn om, at de oprindelig ere komne fra Bassorah og det Land, som vandes af den nederste Deel af Euphrat, og at de efter deres Udvandring først bosatte sig i Syrien og siden toge Sindsjar-Bjergene i Besiddelse; et Sagn, som i Forbindelse med deres Troeslærdomme og Ceremonier tyder paa en sabæisk eller chaldæisk Oprindelse. Deres Anskuelser og Vedtægter danne en sælsom Blanding af Sabæisme, Christendom og Mahomedanisme. Sabæismen synes imidlertid at være Hovedbestanddelen, og det er ikke usandsynligt, at Secten er en Levning af de gamle Chaldæer, der til forskjellige Tider udvortes have antaget det herskende Folks Lærdomme for at undgaae Forfølgelse, og efterhaanden af Uvidenhed sammenblandet dem med deres egen Tro og Gudsdyrkelse, hvilket ogsaa har været Tilfældet med de saakaldte Johannes-Christne, der endnu beboe Euphrats Bredder og Landskaberne i det gamle Susiana.

Ligesom Jezidierne i Aarhundreder have været forfulgte af Mahomedanerne og udsatte for de afskyeligste Mishandlinger, have hine igjen søgt at hævne sig paa deres Undertrykkere, og ingen Muselmand, som faldt i deres Hænder, blev skaanet, hvorimod Christne ikke fortrædigedes, da Jezidierne betragtede dem som deres Brødre i Lidelser for Religionens Skyld. Før de skulle svige deres Tro, underkaste de sig den pinefuldeste Død. De anerkjende kun eet høieste Væsen. Om Djævelen tale de med den største Ærbødighed og kalde ham „den mægtige Engel". De troe, at Satan er Engleskarernes Høvding og nu lider Straf for sin Opsætsighed mod den guddommelige Villie, men dog endnu stedse er meget mægtig og i sin Tid atter vil komme til at indtage sin ophøiede Plads i Himmelen. Han maa forsones og æres; thi ligesom han nu er istand til at tilføie Menneskeslægten Ondt, saaledes vil han engang i Tiden faae Midler til at belønne den. De vente Christi andet Komme. Efter deres Tro var Christus en Engel, der antog Menneskeskikkelse. Han døde ikke paa Korset, men foer op til Himlen. De døbe ligesom de Christne og, om muligt, inden 7 Dage efter Fødselen. De bruge Omskjærelsen i den samme Alder og paa samme Maade som Mahomedanerne; ære Solen og have mange Skikke tilfælleds med Sabæerne.

De har en Sang, som Layard hørte ved en religiøs Fest. Et Afsnit af den kaldes „Makam Agerat Esau" (ɔ: Den Herre Jesu Sang), med en høitidelig, tungsindig Mel., der lignede en majestætisk Psalmesang. Han havde aldrig hørt en saa blid og rørende Musik i Østerlandene. Den udførtes af Mand- og Kvinde-Stemmer, ledsagede af mange Fløiter. Sangen afbrødes paa bestemte Steder ved Klangen af Bækkener og Haandtrommer.*)

Nr. 60, 61 og **63.** Den til disse Sange i Prosa givne tydske Oversættelse, hvorefter den danske Text er en Bearbeidelse, hidsættes her til Sammenligning:

Nr. 60. Wir spaziren, sind fröhlich und mit unserm Glück zufrieden; — Möge sich der Neidische quälen, schwinden und dem Unglück unterliegen. — Man hat mir prophezeit, dass du mir treu bleiben wirst; — Erfülle mich, Geliebte, mit der Süszigkeit deines Mundes! — Deine rothen Wangen verbinden sich mit der Weisze der Lilien; — Du bist schön, wie die Sonne, und kein Wesen ist dir gleich. — Dein feuriger Blick haftet in der Tiefe meiner Seele, — Deine Augenbraunen, mein Herz, sind wie der Regenbogen. — Tscherkes-Ogli, der Dichter, nennt dich eine Göttin, — Er bittet dich, seinem Bruder deine

---

*) s. Mere om Jezidierne i Layard's „Beskrivelse af Opdagelserne i Niniveh", overs. af L. Moltke, Kbh. 1857, S. 162-187.

Liebe nicht zu versagen, — Damit das Feuer, das für dich in ihm lodert, ihn nicht in Asche verwandle.

Nr. 61. Deiner hohen Schönheit lässt sich nichts in der Welt vergleichen; — Englisch ist dein Gesicht und deine Gestalt, — Sie erschüttert die Sterblichen und setzt sie in Staunen. — O, könnten Todte zu dir kommen, — Sie würden von dir Geist und Leben wieder erlangen. — Bist du nicht das vom Himmel gefallene Manna? — Auf dem geschmückten Haupte trägst du — Ein Diadem von kostbaren Steinen, — Auf deiner Brust reines Gold. — Wenn du schreitest, durchbohrst du das zärtliche Herz, — Deine Augen gleichen indianischen Nüssen.

Nr. 63. Reiche trinken Meth, — Arme aber Bier. — Ledige jungen Leute trinken Kumys) und umarmen schöne Mädchen.*

Nr. 67-74. Beboerne af den østlige Halvdeel af Øen Java skulle være de mest musikalske mellem de malaiiske Stammer, ligesom de ogsaa have ikke faa musikalske Instrumenter. Ved de Festligheder, der finde Sted paa Java, maa ikke mangle en Tantak, det er en af Indfødte bestaaende Musikbande, hvis Dandserinder tillige ere Sangerinder. De i Hovedstæderne mest yndede Sange ere [vare 1840] de her under Nr. 70-72 optagne.

Den Sprogkyndige, med hvem jeg har raadført mig angaaende de i „Musikalische Zeit." meddelte malaiiske Texter, vilde vel ikke erklære disse for urigtige, da der skal være saa mange malaiiske Dialekter, men ved den Usikkerhed, hvori jeg blev sat, besluttede jeg mig dog til at forbigaae Texterne, saameget mere som der opstod Tvivl om de tydske Oversættelsers Nøiagtighed. Saaledes er 2det Vers af Nr. 69 oversat for mig ved: „Lad os tage korte Beenklæder paa, gaae ned i Landsbyen og stjæle en And", medens det paa Tydsk hedder: „Dazu gesellt sich noch, dass Fante in Masse unsern Ort durchziehn, und unsere Frauen uns entführen".

Nr. 67-72 ere vist paavirkede af europæisk Musik, hvorimod Nr. 73 og 74 ere byggede paa den samme Scala som de chinesiske Melodier, nemlig vor Dur-Scala med Udeladelse af 4de og 7de Trin, men, modsat disse, dog have en saa melodisk Form, at de tillade en harmonisk Behandling, hvad der i Regelen ikke er Tilfældet med de chinesiske Melodier (s. ndfr.).

Nr. 75-77 bestaae af en Tonefølge, der vidner om fuldstændig Mangel paa Følelsen af til Grund liggende Harmonier, der lede andre Nationer til Frembringelse af velklingende Melodier.**) Chinesernes Tone-Sands er af samme Beskaffenhed som deres Farve-Sands. Jeg har tidligere gjort opmærksom paa, at de skotske og chinesiske Melodier ere byggede paa den samme Scala.***) Men medens Mangelen af den 4de og 7de Tone ofte bidrager til at give de skotske Melodier en særegen, interessant Charakteer, er Bevægelsen i de chinesiske Melodier fra det ene Tonetrin til det andet ligesaa vilkaarlig og regelløs som en Fugls Springen fra en Green til en anden. Den chinesiske Scalas Mangel af 4de og 7de Trin har formodentlig sin Oprindelse fra de Instrumenters særegne Construction, hvormed Folket fra tidlig Tid har ledsaget sin Sang. — Til Forstaaelse af den besynderlige Overskrift for Nr. 77, som findes hos Fetis, „Harmonie de vents du milieu", giver Littré's Dictionnaire en Veiledning. Chineserne betegne nemlig det uhyre Land, de beboe, som „Empire du milieu", idet de betragte China som Verdens Midtpunkt. I Overskriften maa da underforstaaes Empire.

Nr. 78. Denne Sang skal være en af de mest almindelige i China, og er optegnet i Canton.*) Barrow hørte den sungen af en Chineser, der accompagnerede sig med en Slags Guitar; den eneste, om hvem han vilde sige, at han sang med Følelse. Den ordrette, franske Oversættelse lyder saaledes:

1. Combien est délicieuse cette branche de fraiches fleurs, — Un matin, un jour, elle tomba dans ma maison; — Moi le possesseur je ne la porterai point hors de ma demeure; — Mais je veux garder la fraiche fleur et être heureux.

2. Combien est délicieuse cette branche de Mou-lie fleur, — Dans le plein jardin des fleurs s'épanouissant librement, aucune ne surpasse celle lá; — Moi le possesseur je porterai cette branche cueillie: — La porter, cependant craignons, vue la fleur les hommes seront jaloux.

Nr. 79. I en Landsby i Nærheden af Manilla hørte de Reisende oftere yndige, blide Kvindestemmer, hvis elegiske Udtryk overgik Alt, hvad de hidtil havde hørt af de farvede Folkeslag. Nærværende Sang er en meget yndet Folkevise. Desværre er jeg blevet skuffet i mit Haab om at kunne meddele en Oversættelse af den.

Nr. 80. Dette er en af de mest yndede Melodier paa de molukkiske Øer. Paa denne synge Indbyggerne, der ere Christne, baade „Fader vor", „de ti Bud", Krigs- og andre Sange.

Nr. 83. Denne Sang har Fetis taget fra en Samling, udkommen i Bombay 1837. Enhver siamesisk Sang har et særskilt Navn, under hvilket den er bekjendt i Landet. Denne kaldes „O! Laû-laos" (?). Den franske Oversættelse lyder saaledes:

Wayouka est quelquefois consolée par l'affection de sa fille adoptive; en retour, elle lui donne de bons conseils pour sa conduite dans son état futur de femme mariée. Elle déplore sa prochaine séparation de son enfant chéri, qui va devenir la femme du Phrasongrit.

Nr. 84. Denne Dandsevise udføres under taktmæssige Bevægelser, men i uskjønne og voldsomme Forvridninger af Lemmerne, hvorunder Kamtschadalerne udpresse nogle Strubelyd. De efterligne i deres Dandse de

*) Kumys eller Kumyschka er det ved den første Brænding erholdte Brændeviin.
**) s. 1ste Bind, S. VIII.
***) s. 4de Bind, S. 177.

*) s. Barrow's „Voyage", I S. 133 og II. S. 68.

forskjellige Dyr, hvorpaa de gjøre Jagt, især Bjørnen; eftergjøre dens plumpe Gang, Ungernes Kravlen om Moderen, Bjørnens og Bjørnindens Kjælerier for hinanden, deres Uro, naar de blive forstyrrede, deres Brummen og Stillinger.

Nr. 85. Denne Mel. er optegnet 1804 af Hofraad Tilesius, Medlem af det Krusensterske Reiseselskab. Han beskriver Dandsen ganske ligesom Lessep (s. Nr. 84). Ved „Ah“ udstøde Kamtschadalerne, som ovenfor omtalt, en stønnende Lyd.

Nr. 86 er vel ikke fra et Land „udenfor Europa“, men som et Sidestykke til de to foregaaende Viser har den faaet sin Plads her.

Nr. 87-98. Grønlænderne have megen musikalsk Sands, hvad disse Melodiers vellydende Tonefølge vidne om, ligesom ogsaa deres Kirkesang skal være meget fuldtonende.

Nr. 87. Nunnatait ɔ: en nybebygget Plads, der dog ofte snart forlades igjen. Af saadanne findes mange rundt om i Landet.

Nr. 88. Børnene vugges saaledes, at Ammerne med Børnene paa Ryggen, i en bøiet Stilling, med det ene Been et Stykke fremfor det andet og Hænderne støttede til Knæerne, bevæge sig gyngende frem og tilbage og synge.

Nr. 92. En Spottevise af Pigerne paa Julianehaab om Pigerne i det 6—7 Mile nordligere liggende Kagsimiut. Grønlænderne have en Mængde Spotteviser. Saaledes skulle de ofte, naar En har fornærmet en Anden, afgjøre deres Mellemværende i en Synge-Kamp. Den Fornærmede digter en Vise om sin Modstander, som han lærer sine Husfolk, især Kvinderne. Derpaa bekjendtgjør han i Omegnen, at han vil synge om sin Modpart. Denne indfinder sig, stiller sig i Kredsen, og Klageren synger med Ledsagelse af en Haandtromme, forsynet med et Haandgreb, og med Understøttelse af sine Venner, sin Spottevise, hvorunder der ogsaa dandses. Naar han er færdig, og den Bekæmpede dygtig udleet, træder Denne frem og besvarer med Bistand af sine Folk Beskyldningerne paa samme Maade. Saaledes skifte de, og Den, der beholder det sidste Ord, har vundet Processen. Tilhørerne dømme dem imellem, og de Stridende blive derefter ofte de bedste Venner.*)

Nr. 98. Lorents, en Mand, der handlede med Træ, der var tilflydt og opsamlet ved Strandbredden.

Nr. 99-101. Baade Texter og Melodier hidrøre fra Baron H. Eggers, der ved et længere Ophold i Mexico (fra 1865-67) havde tilegnet sig et meget nøie Kjendskab til Sproget og Folkelivet der. Ved et Besøg i Kjøbenhavn 1868 foredrog han disse Sange for de S. 102 nævnte Herrer, fra hvem jeg har erholdt dem. I de af Eggers udgivne „Erindringer fra Mexico“ (Kbh. 1869) findes flere interessante Prøver af mexicanske Folkesange, dog uden Melodier. Forfatteren bemærker, at det velklingende spanske Sprog ofte forleder til en Legen med smukke Ord, hvis Tonefald kildrer Øret, uden at de indeholde nogen klarere Tanke. „Formen er poetisk, Indholdet meget almindeligt; det er som en Theater-Decoration, hvis straalende Ydre kun skjuler Tomhed og Øde. Det er forbausende, med hvilken Lethed næsten enhver Mexicaner sætter nogle smukke Vers sammen, men kun sjelden indeholde de nogen original eller dybere Tanke.“ (S. 277).

Nr. 102-104. Nogle af Mexicanernes mest yndede Folkedandse, blandt hvilke endnu kan nævnes „El borracho“ (Den Drukne), „El cojo“ (Den Halte), der alle udføres med meget dramatisk Lune. Til en „Petenera“ (Nr. 103) anfører Eggers (S. 288) følgende Vers, der noksom antyder dens overgivne Charakteer:

Pasé por un camposanto	Jeg kom forbi en Kirkegaard
Y vi una calavera	Og saae et Dødninghoved
Con un cigarro en la bocca	Ryge sig en Cigaret
Cantando la petenera.	Og synge la Petenera.

„Jarabe Poloma“ (Nr. 104) udføres af eet Par, der fremstiller en Due, der forfølges af en Duerik (sammest. S. 288).

Nr. 105. Denne Mel., der er meget i spansk Stiil, bruges endnu ved Bryllupper og dandses med megen Livlighed (s. foranf. St., S. 11).

Nr. 106. Hører til det anførte amerikanske Drama „Rabinal-Achi“. Efter at Helten heri til Slutning er dræbt, udføre alle Skuespillerne en Runddands til denne meget alvorlige og melancholske Melodie (s. sammesteds S. 23).

Nr. 110-112. Saa aldeles i spansk Stiil, at de gjerne kunde være optagne mellem Sangene fra Spanien; men staae nu her som et af Beviserne for Moderlandets Indflydelse paa den yngre Stat.

Nr. 113-117. Som de foranstaaende Sange bære Præget af spansk Indflydelse, bære disse Præget af engelsk, navnlig Nr. 113 og 114. Det Ene som det Andet er og vil om Aarhundreders Førløb blive af endnu større historisk Interesse.

Nr. 118-120. Disse Melodier ere hos Marpurg aftrykte efter „Journal Etranger“, Mai, 1754. Med Hensyn til Nr. 118 fortælles: Naar Irokeserne besøge hinanden, komme de Fremmede med denne Musik og have i den ene Haand en stor Muslingeskal, der er fyldt med smaa Muslinger, i den anden Haand holde de 2 sammenslyngede Fjædre, som kaldes „Fredsstaven“. Ved at ryste Muslingeskallen og bevæge Fredsstaven angive de Takten og rette derefter deres Bevægelser. — Nr. 119 er meget gammel og staaer i stor Anseelse hos Irokeserne. Den er et vildt Krigsskrig, der opflammer deres Blodtørst. Ordene ere saa gamle, at Folket ikke selv mere forstaaer dem. — Irokeserne skulle ikke have egentlige Navne, men

*) s D. Cranz's „Historie von Grönland“, Leipz. 1765, S. 231-32.

hver Familie har et eget Vaaben, hvorefter de nævnes. Saaledes er der en Ulve-, Skildpadde-, Slange- og Aale-Familie. Nr. 119 er Ulvefamiliens Krigssang. Nr. 120 hyles ved Begravelsen af ansete Mænd i Nationen.

Disse Melodier ere mest optagne som ethnographiske Kuriositeter, og jeg har derfor ikke ved en harmonisk Behandling villet give dem Udseende af nogen musikalsk Betydning.

Nr. 121. Hos Dalberg aftrykt efter Steele's „Beschreibung d. Instrumente der Insel Amsterdam". Denne Melodie er atter en Understøttelse for Antagelsen af, at den almindelige diatoniske Scala angiver den alle Menneskers Øre som naturlig tiltalende Tonefølge. Fra alle Kanter i Verden seer man Melodier optegnede, der have deres Udspring af denne Scala.

Nr. 122. Optegnet af Tilesius (s. ovfr. Nr. 85). Folket paa Nukahiwah, en af de nordlige Marquezas-Øer, har været i Strid med dem paa St. Christina, der hører til den sydlige Gruppe af disse Øer. Man kommer tilbage fra Slaget. Det er Nat. Paa Nukahiwah sees Ild antændt paa St. Christina. En spørger: „Hvor er Ilden?" Man svarer: „Paa Tauhuata (St. Christina); man rister de Fangne!" — Dette opflammer til Hævn; man raaber paa Ild, for ligeledes at riste En, der er gjort til Fange. Denne søger at undflye, hvilket hieroglyphisk er udtrykt ved det ene Ord „Timaoh", der betyder „den flyvende Fisk", som, naar den forfølges, kan hæve sig høit over Vandet, men bliver dog ofte grebet af sine Fjender. Saaledes indhentes da ogsaa den flygtende Fange og dræbes; dog nævnes medlidende hans Søster, Børn og Forældre, der i mange Dage græde over ham. Tilesius bemærker, at Mel. ikke bevægede sig i halve, men tydeligt (?) i Fjerdedeels-Toner. Da han imidlertid siger, at den Maade, hvorpaa disse Øboere sammentrække den Tone, hvormed det ene Indsnit ender og det næste begynder — hvilket er betegnet med ⁀ — kan efterlignes paa Violinen ved at lade Fingeren glide ned ad Strængen, kan man deraf slutte sig til Beskaffenheden af denne Syngen i Fjerdedeels-Toner; og jeg antager, at Nukahiwahernes Syngemaade afgiver ligesaa lidt eller ligesaa meget Grund, som Grækers, Arabers og Persers, til en Inddeling af Tonerne i mindre Intervaller, end dem, hvoraf den diatoniske Scala bestaaer.

Da denne Sag i det Foregaaende oftere er bleven berørt, skal jeg ikke undlade at anføre en Erklæring af F. Salvador-Daniel, Musiklærer ved den arabiske Skole i Algier.*)

*) s. A. Hanoteau's: „Poésies populaires de la Kabylie du Jurjura", Paris 1867, S. 463 og flg., hvor der findes nogle Bemærkninger af Salvador-Daniel om Kabylernes Musik.

„Jeg har aldrig", siger han, „truffet enten trediedeels eller fjerdedeels Toner i de Indfødtes Musik. Dog spiller jeg arabisk Musik med Landets Musikere og paa deres Instrumenter. Medens jeg saaledes er af anden Mening, end alle de, der have behandlet dette Spørgsmaal, kan jeg dog henvise til personlig Erfaring, og Dette turde vel i nærværende Sag have nogen Betydning."

Endnu skal jeg tilføie nogle aphoristiske Bemærkninger til Støtte for min Forestilling om hine smaa Interval-Forhold:

Enhver velklingende Melodie hviler, som tidligere bemærket, paa nogle til Grund liggende Harmonier. Melodien er ligesom en Blomst af Harmonien. En Mel., der ikke viser tilbage til et harmonisk Underlag er en slet Mel. eller rettere — ingen Melodie. Harmonien er ikke noget af Menneskene Opfundet, men noget Opdaget. Dens Væsen aabenbarer sig i den anslaaede Strængs medklingende Toner, og disse ere de samme paa hele Jordkloden. Den svingende Stræng frembringer ikke andre Aliqvot-Toner i Grækenland, Arabien og Persien, end paa ethvert andet Sted i Verden. En Sammenstilling af de medklingende Toner i en trinviis Følge danner Scalaen. En Inddeling af Scalaen i trediedeels og fjerdedeels Toner maatte forudsætte andre Svingningslove for Strængen i Østen end i Vesten, og vilde medføre Accordforbindelser, der stride mod Naturlovene. Men saa vist som enhver Mel. hviler paa et harmonisk Grundlag, er harmonisk Kundskab dog ikke nødvendig til Opfindelse af Melodie; men en levende, om ogsaa ubevidst Følelse af Harmonien har maattet lede Elskeren, Krigeren, Sæterpigen til i en bevæget Stemning at udsynge de deilige Melodier, hvorpaa nærværende Værk leverer tilstrækkelige Exempler fra saa mange Jordens Egne. De mere eller mindre urene Toneforbindelser, som et Folk, vildledet af ufuldkomne Instrumenters urene Toner, har vænnet sig til eller optaget i sine Melodier, eller den omtalte slæbende Syngemaade, afgive ikke nogen rationel Støtte for Antagelsen af hine smaa Interval-Forhold. At det musikalsk dannede Øre kan taale mindre Afvigelser fra den, efter akustiske Beregninger, normale Reenhed, er enhver Musiker bekjendt af den ved vore Instrumenters Stemning anvendte „Temperatur"; og — skal hine orientalske Beregninger forstaaes saaledes, at man kan lægge en lidt høiere eller dybere Tonhøide til Grund, saa at man f. Ex. gaaer ud fra en Tone, der ligger mellem vort **C** og **Cis**, og sætter denne Tone i det samme Forhold til en, der ligger mellem vort **E** og **F**, som det, hvori **C** staaer til **E**, da vil der blive en meget god Overeensstemmelse mellem den orientalske og occidentalske Musik-Theorie.

INDHOLD.

Hebraiske Sange.

Arabiske Sange og Melodier.

Persiske Sange.

Hindostanske Melodier.

Blandede asiatiske Sange og Melodier.

Tartariske Sange og Melodier.

Sange og Melodier fra Øerne ved Asien.

Chinesiske Melodier.

Grønlandske Sange.

Amerikanske Sange og Melodier.

RETTELSER.

S. 1, 2det Vers: hedniske l. hedenske.

- 28, 6te og 7de System: følgende Sats skal spilles to Gange, hvilket kan tilkjendegives ved derover at sætte bis, saaledes:

- 54, 5te Syst., 5te Takt: det sidste $\overline{d}$ rettes til $\overline{e}$.
- 76: Tempo-Betegningen til Nr. 97 skal være Moderato.

TILLÆG.

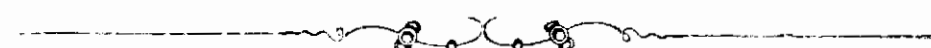
FOLKENES NATIONALSANGE,

UDGIVNE

MED LEDSAGELSE AF PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

KJØBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1870.

DERES KONGELIGE HØIHEDER

KRONPRINDS FREDERIK TIL DANMARK

OG

HØISTSAMMES GEMALINDE

KRONPRINDSESSE LOVISA

UNDERDANIGST TILEGNET

AF

A. P. BERGGREEN.

Nr. 1. Fædrenelandet.

Andantino.

D. J. Hanson.

1. { Du Plet af Jord, hvor Li-vets Stem - me Steg før - ste Gang fra spæ - de Bryst, }
{ Hvor Him-len gav mig at for - nem - me Det før - ste Glimt af Li - vets Lyst, }
Der, hvor jeg lær - te Mo - der stam-me Og før-ste Fjed ved hen-des Haand; Der tænd-tes Gni-sten til den Flamme, Som bræn-der for mit Fø-de - land, Som bræn-der for mit Fø-de-land.

f *mf* *f* *p* *f* *cresc.* *cresc.*

2. Og naar i Barndoms blide Dage
Til fremmed Egn vi løbe hen,
Med Længsel ilte vi tilbage
Til moderlige Hjem igjen;
Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
Den blev vort Minde dyrebar,
Og henrykt Manden seer de Steder,
|: Hvor han som Barn lyksalig var. :|

3. Fra Øst, fra Vest, mod Polers Ende,
Hvor en fornuftig Stemme lød,
De samme Luer varigt brænde,
Som Himlen, som Fornuften bød.
Ei Grønlands arme Søn vil bytte
Sit golde Fjeld med kornrigt Land,
Et Marmor-Slot er ham hans Hytte
|: Og Fjeldet er hans Kanaan. :|

4. De danske Sletter, Norges Fjelde
Har Minder om den Kjærlighed,
Hvorpaa Monarkers sande Vælde
Staaer fast i Feide og i Fred.
Brænd varigt i vort Dan og Norden,
Du Fødelandets Kjærlighed!
Gjør Manden kjæk i Slagets Torden
|: Og nyttig i den gyldne Fred! :|

Th. Thaarup.

Nr. 2. Thyra Dannebod.

Andante con moto.

Poul Edv. Rasmussen.

2.

At dessnarer' færdes kunde
Værket med Behør,
Dronning Thyre lod fra Grunde
Reise, hvor man kjør
Gjennem Volden, sig en Bure,
Paa det Værk at holde Kure;
Slet sig Noget kun vil føie
Under fremmed Øie.

3.

Efter Ønke voxte Volden,
Dannevirke kaldt,
Og har mangen Tørning holden,
Før den slet forfaldt.
„Ledet", sagde Dronning Thyre,
„Har vi hængt; Gud Vangen hyre,
At den ingen Fremmed bryder
Eller Hofbud byder."

Tyd - ske, Sla - ver, Ven - der, Hvor man dem paa Tog hen - sen - der; Een Ting mang - ler for den Ha - ve:

Le - det er af La - - - ve.

poco riten.

4.

Dannemark vi nu kan ligne
Med en frugtbar Vang,
Hegnet trindt omkring; Gud signe
Det i Nød og Trang!
Lad som Korn opvoxe Knægte,
Der kan frisk mod Fjenden fægte,
Og om Dannebod end tale,
Naar hun er i Dvale. *)

L. O. Kok.

*) Indtil bedre Tider kunde sidste Vers synges saaledes:

Danmark dengang var at ligne
Ved en hegnet Vang;
Dog, endnu vil Gud det signe
I dets Nød og Trang!
End som Korn opvoxe Knægte,
Der skal frisk mod Fjenden fægte,
Og om „Dannebod“ høit tale,
Vakte op af Dvale.

Nr. 3. Sang for Danske.

C. E. F. Weyse.

Moderato.

f

1. Der er et Land; dets Sted er høit mod Nor - den, Og Dy - bets Bjer - ge svøm - me nær dets Havn, Men skjøn som det er in - gen Plet paa Jor - den, Og Dan-mark næv - ner man dets fav - re Navn!

2.

Fra Eid'rens Strøm til Skagens nøgne Banker
Den jydske Halvø krummer sig mod Nord.
Et herligt Land! dets Folk sig Velstand sanker;
Paa fremmed Strand det henter Guld ombord.
Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
Og Stimer myldre i den dybe Fjord;
Til Stavn og Ror har Skoven Egeplanker,
Dets Sønner Kraft, og Snildhed deres Ord.

3.

Mod Øst for denne tvende Have stride
Med Sjølunds Bred og Odins gamle Ø;
Nær Lolland, Falster, staaer i Klæder hvide,
Med Løv om Haaret, Bølgens ranke Mø.
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
Thi Ag'ren her sig bølger som en Sø;
Om favre Blomstereng staae Lunde blide;
Her er det smukt at leve, tungt at døe!

4.

Saa skille Strøm og Sunde Mark og Stæder;
Men Eet er Danmark, trofast er dets Magt;
En Bro af Malm Samdrægtigheden smeder
Fra Bred til Bred, og Ærlighed staaer Vagt.
Vort Held er eet, og fælleds er vor Hæder —
Den vogter Sværdet med sin Varetægt —
Og een den danske Bøn, hvert Hjerte beder:
„Gud skjærme Kongen og hans hele Slægt!"

C. J. Boye.

Nr. 4. „Kong Christian stod ved høien Mast.“

Tempo di marcia.

D. L. Rogert.

1. Kong Chri-stian stod ved høi - en Mast I Røg og Damp; Hans Vær - ge ham - re - de saa fast, At Go - thens Hjelm og Hjer - ne brast, Da sank hvert fjendt-ligt Speil og Mast I Røg og Damp. Fly, skreg de, fly, hvad

f *mf* *f* *mf*

2.

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Han heisede det røde Flag
Og slog paa Fjenden Slag i Slag.
Da skreg de høit blandt Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Fly, skreg de, Hver som veed et Skjul!
|: Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel :|
I Strid?

3.

O Nordhav! Glimt af Wessel brød
Din mørke Sky!
Da tyede Kæmper til dit Skjød;
Thi med ham lynte Skræk og Død.
Fra Valen hørtes Vraal, som brød
Den tykke Sky.
Fra Danmark lyner Tordenskjold;
|: Hver give sig i Himlens Vold :|
Og fly!

4.

Du Danskes Vei til Roes og Magt,
Sortladne Hav!
Modtag din Ven, som uforsagt
Tør møde Faren med Foragt,
Saa stolt, som du, mod Stormens Magt,
Sortladne Hav!
Og rask igjennem Larm og Spil
|: Og Kamp og Seier føer mig til :|
Min Grav!

Johannes Ewald.

Nr. 5. Norges kronede Nationalsang.

Tempo di marcia.

C. Blom.

2.

Flyver vor Aand til de hensvundne Tider,
Herligt den skuer vort Fædrelands Glands:
Kæmperne gange om Dovrefjelds Sider,
Vandre til Ledingefærd som til Dands.
Mandige Skarer
Bølgen befarer,
Norriges Roes bær til fjerneste Kyst;
|: Hjemme er Kæmpere nok, som forsvarer
Arvede Frihed med modige Bryst. :|

3.

Medens de Staalklædte prøve sin Styrke,
Medens de stande i kæmpende Rad,
Skjalde og Sagamænd Kunsterne dyrke,
Riste i Runer de herligste Kvad.
Konninger bolde
Scepteret holde,
Røgte med Viisdom det hellige Kald;
|: Gjennem Aarhundreders Nat deres Skjolde
Gjenstraale klart i Erindringens Hal. :|

4.

Oldtid! du svandt, men din hellige Flamme
Blusser i Nordmandens Hjerte endnu!
End er af Æt og af Kraft han den Samme,
End staaer til Frihed og Ære hans Hu;
Og naar han kvæder
Norriges Hæder,
Svulmer hans Hjerte af Stolthed og Lyst;
|: Ham er selv Sydens de yndigste Steder
Intet mod Norriges snedække Kyst. :|

Fæ - dre-ne - min - der Her - ligt op - rin - der, Hver-gang vi næv - ne vor Fæ - dre - ne - stavn.

Svul - men - de Hjer - ter og glø - den - de Kin - der Hyl - de det elsk - te, det hel - li - ge Navn.

5.

Frihedens Tempel i Nordmandens Dale
Stander saa herligt i Ly af hans Fjeld;
Frit tør han tænke, og frit tør han tale.
Frit tør han virke til Norriges Held.
Fuglen i Skove,
Nordhavets Vove
Friere er ei, end Norriges Mand;
|: Villig dog lyder han selvgivne Love,
Trofast mod Konning og Fædreneland. :|

6.

Elskede Land med de skyhøie Bjerge,
Frugtbare Dale og fiskrige Kyst!
Troskab og Kjærlighed froe vi dig sværge;
Kalder du, bløde vi for dig med Lyst.
Evig du stande,
Elskte blandt Lande,
Frit som den Storm, der omsuser dit Fjeld!
|: Og, medens Bølgen omsnoer dine Strande,
Stedse du voxe i Hæder og Held! :|

H. A. Bjerregaard.

Nr. 6. Normandssang.

Con moto. *L. M. Ibsen.*

1. Hvor her-ligt er mit Fø-de-land, Det hav-om-krand-ste gam-le Nor-ge! Sku dis-se stol-te Klip-pe-bor-ge, Som e-vigt trod-se Ti-dens Tand, Ur-verd-ners gam-le Bau-ta-

f

2.

Da Aukathor saae Norges Fjeld,
Sin Kongestol han der opreiste;
De Kæmper, som mod Skyen kneiste,
De huede hans Heltesjæl.
Naar høit i Sky sin Vogn han kjørte,
Sin Hyldest han fra Klippen hørte,
|: De Kæmpestemmer hylded Thor; —
Da var der Helteold i Nord! :|

3.

Da seer jeg, hvor min Nordmand gik
I Stormgang fast, saa Jorden bæved;
Ham Døden var en Mø, som svæved
Udi hans Arm, med Fredens Blik,
Og i en Runddands over Valen
Ham hæved op til Gudesalen;
|: Og end i Livets Afskedsstund
Et Drapa kvad den blege Mund. :|

4.

Jeg har de gamle Sagn saa kjær!
Naar Luren gjennem Dalen toner
Vemodigt mellem Birkens Kroner,
Da drømmer jeg om Blod paa Sværd.
Naar Fossen vildt fra Klippen skummer,
Sin monotone Bas den brummer,
|: Da tykkes mig, jeg hører Klang
Af Vaabenstorm og Skjaldesang. :|

stė - ne, Der gjennem Klo - dens Stor - me e - ne Som Kæmper end i Bryn - jer blaae Med Søl-ver -

Hjelm om Is - sen staae, Som Kæmper end i Bryn - jer blaae, Med Søl-ver - Hjelm om Is - sen staae.

5.

I Fjeldets Søn endnu jeg seer
Et Skud af gamle Kæmpestammen;
I Øiet funkler Helteflammen,
Som freidig kun ad Faren leer.
I Pigens Øine blaae jeg skuer
Uskyldighed og Sjofnas Luer,
|: Og Yduns evigunge Vaar
Paa hendes Kinder farvet staaer. :|

6.

Ja, herligt er mit Fødeland,
Det gamle klippefaste Norge,
Med Sommerdal og Vinterborge,
Der evigt trodse Tidens Tand.
Om Kloden rokkes end, dets Fjelde
Skal Stormen dog ei kunne fælde;
|: Som Bauta end de skulle staae
Og vise, hvor vort Norge laa! :|

S. O. Wolff.

Nr. 7. Norges Herlighed.

Allegretto.

Tum-mel ne - den - for Til min sky - høi - e Bo - lig ei naaer.

2.

Boer jeg i den lave Dal,
Hvor en Elv løber let gjennem skovrige Sletter,
Hvor Løvhytten er min Sal,
Og den voxende Grøde mig mætter;
Hvor det muntre Faar og Lam
Tripper om, nipper Løv, og hvor Øxnene bøge,
Leer jeg høit ad Modens Kram,
Og til Renter, som Rigdom forøge.
Fra min lave, rolige Dal
Seer jeg mange Mægtiges Fald,
Sidder paa min Tue tryg,
Og udtømmer en Glædskabs Pokal.

3.

Boer jeg ved den nøgne Strand,
Paa en Holm fuld af Æg, mellem rullende Bølger,
Hvor en Fuglehær paa Vand
Sild og Brisling og Morten forfølger;
Trak jeg mig en Fiskedræt,
Fuld af Rogn, saa min Baad var paa Vei til at synke;
Naar jeg da er glad og mæt,
Lad den Gjerrige længe nok klynke!
Een Ret nok paa Nøisomheds Bord —
„Fisken svømme!" — Det var et Ord!
Derpaa drak jeg mig et Glas,
Sang og drak Fiskeriernes Flor.

4.

Sjunger Bjerg og Dal og Strand,
Guld af Bjerg, Brød af Dal, fuldt af Fiske fra Stranden!
Lad saa Daaren drikke Vand.
Skjænker Viin udi Glasset til Randen!
Norges Land er ingen Ørk,
Glæden fødes, og det udaf selve Naturen;
Være hvo, som vil, en Tyrk,
Sidde tørstig og vranten og sturen!
Vi drak Norges Hæder og Held,
Sang om Strand, om Dal og om Fjeld;
Alting blomstre for Enhver,
Som vort Land og vort Selskab har kjær!

Joh. Nordal Brun.

Nr. 8. Sang til Norges Flag.

Con moto.

L. M. Ibsen.

1. Mens Nord-ha-vet bru-ser mod fjeld-bygt Strand Og stol-te Er-in-drin-ger væk - ker Om Fæ-dre-nes Ry, som til fjer - ne Land Det bar paa de nor-di-ske Snek - ker, Op, Nordmænd, sjun - ger til Har-pens Slag En Sang for Nor - ri - ges un - ge Flag!

f

2.

Du Blomster af Palmen paa Friheds Grund,
Skjøn est du at skue trefarvet!
Det hvidene Kors i den røde Bund
Det har du af Dannebrog arvet;
|: Men Hjertebladet, det mørkeblaa,
Af Friheds Marv maatte først fremgaae. :|

3.

Fra Himlen faldt Dannebrogsfanen ned,
Blev Tvillinglandssnekkernes Smykke
Og stod gjennem Sekler i Krig og Fred.
Omstraalet af Hæder og Lykke.
|: O Flag for Norrig! stand evig saa,
Mist aldrig dit Hjerteblads høie Blaa! :|

C. N. Schwach.

Nr. 9. För Carl Johan den Fjortonde.

Moderato.

Edv. du Puy.

1. Carl Jo-han, vår Kung, Han kom som från höj-den; O sjung-om i fröj-den Bå gam-mal och ung. Han tryg-ga-de Thro-nen, Up-lyf-te Na-tio-nen; Det gjor-de vår Kung.

f

2.

O följom vår Kung
I krigiska tider
Till modiga strider
Bå gammal och ung!
|: Han vet föra svärdet,
Men känner doch värdet
Af friden, vår Kung! :|

3.

O älskom vår Kung!
Han skyddar oss lika,
Bå arma och rika,
Bå gammal och ung.
|: Hos stor eller liten
Han skattar blott fliten
Och dygden, vår Kung! :|

4.

O tackom vår Kung!
Ur grufvor han öser,
Välgerningar slöser
På gammal och ung.
|: Ej Svea och Nore
Förenade vore
Förutan vår Kung. :|

5.

Välsignom vår Kung!
Han ryckt oss ur nöden
Till sällare öden,
Bå gammal och ung.
|: Han bär för vår smärta
Ett faderligt hjerta,
Välsignom vår Kung! :|

6.

O lefve vår Kung!
Till frihetens hägnad
Till innerlig fägnad
För gammal och ung!
|: Bland Kungar den förste,
Bland hjeltar den störste,
O lefve vår Kung! :|

H. A. Kullberg.

Nr. 10. För Oscar den Förste.

Maestoso.

2.

Hör hur de dåna, mägtiga ljuden!
Oscar det åskar kring berg och flod.
|: Stark såsom Thor, den ljungande guden.
Konung du vare, och såsom Balder god! :|

3.

Himlarnes Herre Oscar bevara!
Länge han lefve den ädle Drott!
|: Högättad frihet han vet försvara;
Honom att följa det blef vår sälla lott! :|

Nr. 11. Finsk Folksång.

Andante maestoso.

F. Pacius.

1. Vårt land, vårt land, vårt fo - ster - land, Ljud högt, o dy - ra ord! Ej lyfts en höjd mot himlens rand, Ej sänks en dal, ej sköljs en strand, Mer äl- skad än vår bygd i nord, Än vå - ra fä - ders jord.

in 8va bassa - - - - *loco*

2. Vårt land är fattigt, skall så bli
För den, som guld begär;
En främling far oss stolt förbi,
Men detta landet älska vi,
För oss med moar, fjäll och skär
Et guldland doch det är.

3. Vi älska våra strömmars brus
Och våra bäckars språng,
Den mörka skogens dystra sus,
Vår stjernenatt, vårt sommarljus,
Allt, allt, hvad här som syn, som sång
Vårt hjerta rört engång.

4. Här striddes våra fäders strid
Med tanke, svärd och plog;
Här, här, i klar som mulen tid,
Med lycka hård, med lycka blid,
Det finska folkets hjerta slog,
Här bars hvad det fördrog.

5. Hvem täljde väl de striders tal,
Som detta folk bestod,
Då kriget röt från dal till dal,
Då frosten röt med hungrens qval,
Hvem mätte allt dess spillda blod
Och allt dess tålamod?

6. Och det var här det blodet flöt,
Ja här för oss det var,
Och det var här sin fröjd det njöt,
Och det var här sin suck det gjöt,
Det folk, som våra bördor bar
Långt före våra dar.

7. Här är oss ljuft, här är oss godt,
Här är oss allt beskärdt;
Hur ödet kastar än vår lott,
Ett land, ett fosterland vi fått,
Hvad finns på jorden mera värdt
Att hållas dyrt och kärt?

8. Och här, och här är detta land,
Vårt öga ser det här;
Vi kunna sträcka ut vår hand
Och visa gladt på sjö och strand
Och säga: se det landet der,
Vårt fosterland det är!

9. Och fördes vi att bo i glans
Bland guldmoln i det blå,
Och blef vårt lif en stjernedans,
Der tår ej gjöts, der suck ej fanns,
Till detta arma land ändå
Vår längtan skulle stå.

10. O land, du tusen sjöars land,
Der sång och trohet byggt,
Der lifvets haf oss gett en strand,
Vår forntids land, vår framtids land,
Var för din fattigdom ej skyggt,
Var fritt, var gladt, var tryggt!

11. Din blomning, sluten än i knopp,
Skall mogna ur sitt tvång;
Se, ur vår kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd, dit hopp,
Och högre klinga skall en gång
Vår fosterländska sång!

J. L. Runeberg.

Nr. 12. Suomen laulu. Suomis sång.

Andante con moto.

F. Pacius.

Soprano ed Alto.

Tenore e Basso.

ritard. e cresc. *ten.* *a tempo* *p* *pp* *f* *dim.* *pp*

1. Kuu - le kuin - ka soit - to kai - kuu, Väi - nön kan - te - lees - ta raik - kuu. Suo - men lau - lu - a, Suo - men lau - lu - a!
1. Hör, hur herr - lig sån - gen skal - lar Mel - lan Wäi - nös ru - no - hal - ler: Det är Suo - mis sång, Det är Suo - mis sång!

2. 3. 4. stämma { Suo - men lau - lu - a, lau - lu - a! / Det är Suo - mis, är Suo - mis sång!

Kuu - le kuu - set ku - mi - see - pi, Kuu - le kos - ket pau - hai -
Hör de hö - ga fu - ror su - sa, Hör de dju - pa ström - mar

3. st. { Kuu - le kuu - set ku - mi - see - pi, / Hör de hö - ga fu - ror su - sa,

2.

Katso jäät, kuin pohjosessa
Välkkyy päivän paistehessa:
Suomen laulua!
Kas kuin loistaa taivahilla
Pohjan palo ilta silla:
Suomen laulua!

2.

Se! bland drifvor högt vid polen
Strålar klar midsommarsolen:
Det är Suomis sång!
Se! på himlens mörka båga
Nattens norskens-flammar låga:
Det är Suomis sång!

molto rit. e dim.

lee - pi: Suomen lau - lu - a, Suo-men lau - lu - a!
bru - sa: Det är Suo - mis sång, Det är Suo - mis sång!

3. st. { Kuu - le kos - ket pau - hai - lee - pi: Suo - men lau - lu - a, lau - lu - a!
Hör de dju - pa ström - mar bru - sa: Det är Suo - mis, är Suo - mis sång!

ff

molto rit. e dim.

3.

Ihanat kas laak sot, joissa
Purot kuiskaa kukastoissa:
Suomen laulua!
Ja nuo metsät tuntu rilla,
Kaikuvaiset ehtosilla:
Suomen laulua!

4.

Kaikkialla kielet raikkuu,
Kaikkialla äänet kaikuu:
Suomen laulua!
Syäntä jos on suotu sulle,
Murheess', illossasi kuule:
Suomen laulua!

3.

Och de väna, blyga dalar,
Der en bäck bland blomstren talar:
Det är Suomis sång!
Och de skogbekrönta fjellar,
Lekande i stjerneqvällar:
Det är Suomis sång!

4.

Öfver allt en röst oss bjuder,
Öfver allt en stämma ljuder:
Det är Suomis sång!
Broder, eger du ett hjerta,
I dess tjusning, i dess smärta:
Hör blott Suomis sång!

E. von Qvanten.

Nr. 13. Die oesterreichische Volks-Hymne.

Andante.

J. Haydn.

1. { Gott er - hal - te Franz, den Kai - ser, Un - sern gu - ten Kai - ser Franz! / Hoch als Herr-scher, hoch als Wei - ser Steht er in des Ruh - mes Glanz! } Lie - be win - det Lor-beer - rei - ser Ihm zum e - wig grü - nen Kranz! Gott er - hal - te Franz, den Kai - ser, Un - sern gu - ten Kai - ser Franz!

mf f

2.

Ueber blühende Gefilde
Reicht sein Scepter weit und breit.
Säulen seines Throns sind Milde,
Biedersinn und Redlichkeit,
Und von seinem Wappenschilde
Strahlet die Gerechtigkeit.
|: Gott erhalte Franz, den Kaiser,
Unsern guten Kaiser Franz! :|

3.

Sich mit Tugenden zu schmücken,
Achtet er der Sorgen werth.
Nicht, um Völker zu erdrücken,
Flammt in seiner Hand das Schwert;
Sie zu segnen, zu beglücken,
Ist der Preis, den er begehrt.
|: Gott erhalte Franz, den Kaiser,
Unsern guten Kaiser Franz! :|

4.

Er zerbrach der Knechtschaft Bande,
Hob zur Freiheit uns empor!
Früh' erleb' er deutscher Lande,
Deutscher Völker höchsten Flor,
Und vernehme, noch am Rande
Später Gruft, der Enkel Chor:
|: Gott erhalte Franz, den Kaiser,
Unsern guten Kaiser Franz! :|

Nr. 14. „Wien Neêrlandsch bloed in d'aders vloeit." „Wer Liebe nur im Herzen hegt."

Andante con moto. (Hollandsk Nationalsang.) *J. W. Wilms.*

1. Wien Neêrlandsch bloed in d'a - ders vloeit, Van vreemde smetten vry, Wiens hart voor land en ko - ning gloeit, Ver - heff' den zang als wy: Hy
1. Wer Lie - be nur im Her - zen hegt Für Holland warm und rein, Wem Hollands Heil die Brust be - wegt, Der stim - me mit uns ein. Der

stell' met ons, vereend van zin, Met on-be-klemde brost, Het god-ge-val - lig feestlied in Voor va-derland en vorst, Voor va-der - land en vorst.
he - be mit uns, himmel-an Den Blick zu Gott gewandt, Das herzerfreu'n-de Fest-lied an Für Fürst und Va - ter - land, Für Fürst und Vater-land.

2. Stort uit dan, broeders, eens van zin,
Dien hoog verhoorden kreet,
Hy telt by God een deugh temin,
Die land en vorst vergeet;
Hy gloeit voor mensch en broeder niet,
In d'oubewogen borst,
Die koel blyft by gebed en lied
|: Voor vaderland en vorst. :|

3. Bescherm, o God! bewaak den grond
Waar op onz' adem gaat;
De plek waar onze wieg op stond,
Waar eens ons graf op staat.
Wy smeeken van uw vaderhand,
Met diep geroerde borst,
Behoud voor't lieve vaderland,
|: Voor vaderland en vorst. :|

4. Dring luid, van uit ons feestgedruisch,
Die bêe uw' hemel in:
Bewaar den vorst, bevaar zyn huis
En ons zyn huisgezin.
Doe noch ons laatst ons jongst gezang
Dien eigen beêge stand:
Bewaar, o God! den koning lang
|: En't lieve vaderland! :|

Henrik van Tollens.

2. Wir treuen Brüder stimmen gern
Dies Lob- und Fest-Lied an.
Weg, wer den König, seinen Herrn,
Sein Land vergessen kann!
Dem hat das Herz noch nie geglüht;
Dem weigern wir die Hand,
Der kalt bleibt bei Gebet und Lied
|: Für Fürst und Vaterland. :|

3. Behüte, Gott, beschirm' die Au'n,
Die wir schon jung geliebt,
Die Flur, die wir als Männer schau'n,
Die einst ein Grab uns giebt.
Zu dir, o Vater, flehen wir,
Selbst noch am Grabesrand,
Um Schutz und Segen dort und hier
|: Für Fürst und Vaterland. :|

4. Laut dringe durch das Festgebraus'
Die Bithe, Gott, zu dir:
Bewahr' den Fürsten und sein Haus
Als Hollands schönste Zier!
Ja, noch in unsern Schwanensang
Sei dir das Fleh'n gesandt:
Bewahre, Herr, den König lang
|: Und unser Vaterland! :|

O. L. B. Wolff.

Allegro moderato.

Nr. 15. La Brabançonne. Belgisk Nationalsang.

F. Campenhout.

f

1. Qui l'au-rait cru? de l'ar - bi - trai - re, Con-sa-crant les af-freux pro - jets, Sur
1. Af grumme Ild - svælg har en Fyr - ste Slyn-get Kug - le-regn o - ver os! Til

nous de l'ai-rain sangui-nai - re Un prince a lan-cé les bou-lets. C'en est fait! oui, Bel-ges, tout chan - ge, A-vec Nas-
ef - ter Blod at tør - ste Drev ham selvraa-dig Vil-lie og Trods. Men vi slaaer et Slag om Re-van - schen, Med Nassaus

sau plus d'in-di - gne trai-té, La mi - traille a bri-sé l'o-ran - ge Sur l'ar-bre de la li-ber-té; La mi - traille a bri-
Huus vi for e - vig er kvit. Kardætsken har knust O - ran - gen, Og Fri-hedstræ-et vox-er frit; Kar - dætsken har

sé l'o - ran - ge Sur l'ar - bre de la li - ber - té, Sur l'ar - bre de la li - ber - té, Sur l'ar - bre de la li - ber - té.
knust O - ran - gen, Og Fri - hedstræ - et vox - er frit, Og Fri - heds - træ - et vox - er frit, Og Fri - heds - træ - et vox - er frit.

2.

Trop généreuse en sa colère,
La Belgique vengeant ses droits,
D'un Roi, qu'elle appellait son père
N'implorait que de justes lois.
Mais lui, dans sa fureur étrange,
Par le canon que son fils a pointé,
‖: Au sang Belge a noyé l'orange
|: Sous l'arbre de la liberté. :‖

3.

Fiers Brabançons, peuple de braves
Qu'on voit combattre sans fléchir,
Du sceptre honteux des Bataves,
Tes balles ont su t'affranchir.
Sur Bruxelle, au pied de l'archange,
Tonsaint drapeau pour jamais est planté,
‖: Et fier de verdir sans l'orange,
|: Croît l'arbre de la liberté. :‖

4.

Et vous, objets de nobles larmes,
Braves, morts au feu des canons,
Avant que la patrie en armes
Ait pu connaître au moins vos noms,
Sous l'humble terre où l'on vous range,
Dormez, martyrs, bataillon indompté,
‖: Dormez en paix, loin de l'orange,
|: Sous l'arbre de la liberté. :‖

Jenneval.

2.

Skjøndt harmtændt, med beskedne Lader
Førte Belgia Klage frem;
Det kaldte Kongen Fader,
Vilde nyde Ret i sit Hjem.
Men i Afsind bød han sin Pode
Kanonens Mund lukke op, kræve Bod.
‖: Og mens Frihedstræet groede,
|: Orangen gik tilbunds i Blod. :‖

3.

Ja, Brabants stolte Folk, I Brave,
Som gaae paa med Blod i Kog;
Jert Land, den skjønne Have,
Fik I fri fra Batavernes Aag.
Over Bryssel Engelen kneiser,
Der er vort hellige Banner sat op,
‖: Og frit for Orangen reiser
|: Vor Friheds unge Træ sin Top. :‖

4.

Og I, som vi saa dybt begræde,
I, som ramtes paa Kuglens Vei,
Vor Stolthed og vor Glæde —
Og vi kjendte Eder ei! —
Sover Helte, hellige Skare!
Med Ære kom I, med Seier i Læ
‖: For Orangen og Kiv og Fare,
|: I Skyggen af vort Friheds Træ. :‖

F. C. Olsen.

Tempo di marcia.

Nr. 16. La Marseillaise. Marseillianer-Marschen.

J. Rouget de Lille.

1. Al-lons, en-fants de la pa-tri - e, Le jour de gloi-re est ar-ri-vé; Con-tre nous de la ty-ran-ni-e L'é-ten-dard san-glant est le-vé, L'é-ten-dard san-glant est le-vé. En-ten-dez-vous dans ces cam-pagnes Mu-gir ces fé-ro-ces sol-dats? Ils vien-nent jus-que dans vos bras É-gor-ger vos fils, vos com-pa-gnes!

1. — Op, I bra-ve Marseil-li-a - ner! Op til Kamp, hver Gal-li-ens Mand. Ty-ran-ni-ets blo-di-ge Ban-ner Vai-er o-ver vort Fæ-dre-ne-land, Vai-er o-ver vort Fæ-dre-ne-land. Hø-rer I Ly-den af Fjendens Ka-no-ner? Hø-rer I ei, hvor han brøler Harm? Snart myr-der han i E-ders Arm Eders Børn og Fæ-dre og Ko-ner.

f mf f mf p

vide P. 26.

2. Que veut cette horde d'esclaves,
De traîtres, de rois conjurés?
Pour qui ces ignobles entraves,
|: Ces fers dès longtemps préparés? :|
Français, pour nous, ah! quel outrage!
Quels transports il doit exciter!
C'est nous qu'on ose méditer
De rendre à l'antique esclavage!
Aux armes, citoyens! etc.

3. Quoi! des cohortes étrangères
Feraient la loi dans nos foyers!
Quoi! ces phalanges mercenaires
|: Terrasseraient nos fiers guerriers! :|
Grand Dieu! par des mains enchaînées,
Nos fronts sous le joug se ploieraient!
De vils despotes deviendraient
Les maîtres de nos destinées!
Aux armes, citoyens! etc.

4. Tremblez, tyrans, et vous perfides,
L'opprobre de tous les partis!
Tremblez! vos projets parricides
|: Vont enfin recevoir leur prix! :|
Tout est soldat pour vous combattre;
S'ils tombent nos jeunes héros,
La terre en produit de nouveaux
Contre vous tout prêts à se battre!
Aux armes, citoyens! etc.

5. Français, en guerriers magnanimes,
Portez ou retenez vos coups;
Épargnez ces tristes victimes
|: A regret s'armant contre nous: :|
Mais ce despote sanguinaire,
Mais les complices de Bouillé;
Tous ces tigres qui sans pitié
Déchirent le sein de leur mère!
Aux armes, citoyens! etc.

6. Amour sacré de la patrie,
Conduis, soutiens nos bras vengeurs;
Liberté, liberté chérie,
|: Combats avec tes défenseurs: :|
Sous nos drapeaux que la victoire
Accoure à tes mâles accents:
Que tes ennemis expirants
Voient ton triomphe et notre gloire!
Aux armes, citoyens! etc.

J. Rouget de Lille.

2. Hvad vil disse Horder af Slaver,
Af Forræd're, kronede Mænd?
Siig, for hvem man vel Lænken tillaver,
|: Til hvis Hænder man smedede den? :|
Franske, høimodige Franske! for Eder;
Atter I skal udi Aaget gaae!
Os Franske tør man tænke paa
At paaliste de forrige Kjæder!
Til Vaaben! i Gevær! o. s. v.

3. Skal da disse fremmede Harer
Herske nu i Løvernes Hjem?
Skulle vel hine leiede Skarer
|: Gaae med Seier i Gallien frem? :|
Skulle vi bære paa taalige Nakke
Lænker, paalagte af Slavehaand?
Og tvinges, for de tunge Baand
Endnu hine Despoter at takke?
Til Vaaben! i Gevær! o. s. v.

4. Skjælver, I, vort Fødelands Fjender!
Skjælv og frygt, hver fremmed Tyran!
Vores Mod I dog ei overvinder;
|: Snart skal strande Jer djævelske Plan! :|
Hver er Soldat, naar det Friheden gjælder;
Falder endog vore unge Mænd,
Af Jorden voxe nye igjen,
Som med Kjækhed Tyrannerne fælder.
Til Vaaben! i Gevær! o. s. v.

5. Saa til Felts mod Aristokrater!
Franske Mænd! nu gjælder det slaae!
Skaaner dog hine usle Soldater,
|: Som man prygler til mod Jer at gaae! :|
Men mod de blodige, grumme Neroner,
Mod de Uhyrer som en Bouillé,
Der kold sit Fædreland kan see
Tændt i Brand af Despoters Kanoner,
Til Vaaben! i Gevær! o. s. v.

6. Fødelandets Kjærlighed lære
Vore Brave Kjækhed i Krig!
Frihed, elskede Frihed! du være
|: Deres Hjælper, som fægte for dig! :|
Frihed, din mandige Stemme fremkalde
Seierens Sværd over Fjenderne!
Og gid de rasende maae see
Din Triumph og vor Ære, og falde!
Til Vaaben! i Gevær! o. s. v.

P. A. Heiberg.

Aux ar - - mes, ci - to - yens! For - mez vos ba - tail - lons! Mar -
Til Vaa - - ben! i Ge - vær! Til Vaa - - ben, Een og Hver! Af -

ff

chons! mar - chons! Qu'un sang im - pur a - breu - ve nos sil - lons!
sted! af - sted! De Volds-mænds Blod Skal strøm - me for Jer Fod!

Coro.

Aux ar - - mes, ci - to - yens! For - mez vos ba - tail - lons! Mar - chons! mar -
Til Vaa - - ben! i Ge - vær! Til Vaa - - ben, Een og Hver! Af - sted! af -

chons! Qu'un sang im - pur a breu - ve nos sil - lons!
sted! De Volds - mænds Blod Skal strøm - me for vor Fod!

Nr. 17. Le Réveil du Peuple. Folkets Opvaagnen.

Allegro ma non troppo.

P. Gaveaux.

1. Peup-le fran - çais, peup - le de frè - res, Peux-tu voir, sans fré - mir d'hor - reur, Le crime ar - bo - rer les ban - niè - res Du car-nage et de la ter - reur? Tu souffres qu' une horde a - tro - ce Et d'as-sas - sins et de bri -

1. Du, fran-ske Folk, til Hævn dig rei - se! Kan du see u - den Gru og Nag Hiint Rædsels - her - re - døm - me hei - se Blod-ba-dets, Myr - de - ri - ets Flag? Og taa - ler du, at al - le - haan - de Ban - di - ter dri - ve de - res

f

2.

Quelle est cette lenteur barbare?
Hâte-toi, peuple souverain,
De rendre aux monstres du Ténare
Tous ces buveurs de sang humain!
Guerre à tous les agents du crime!
Poursuivons-les jusqu' au trépas:
Partage l'horreur qui m' anime;
Ils ne nous échapperont pas!

2.

Det Grumhed er, hvis meer du tøver,
Enevældige Folk! fat Mod!
Send ned til Tartaros hver Røver,
Der drukket har af Folkets Blod.
Ei Udaads Leiesvende fjæle
Sig nogetsteds for Dødens Slag!
Eet Had os Alle skal besjæle,
Da undgaaer Ingen Hævnens Dag.

3.

Ah! qu'ils périssent, ces infâmes,
Et ces égorgeurs dévorans,
Qui portent au fond de leurs âmes
Le crime et l'amour des tyrans!
Mânes plaintifs de l'innocence,
Apaisez-vous dans vos tombeaux:
Le jour tardif de la vengeance
Fait enfin pâlir vos bourreaux!

4.

Voyez déjà comme ils frémissent!
Ils n'osent fuir les scélérats!
Les traces du sang, qu'ils vomissent,
Bientôt décéleraient leurs pas.
Oui, nous jurons sur votre tombe,
Par notre pays malheureux,
De ne faire qu' une hécatombe
De ces cannibales affreux!

5.

Représentants d'un peuple juste,
O vous, législateurs humains!
De qui la contenance auguste
Fait trembler nos vils assassins,
Suivez le cours de votre gloire:
Vos noms, chers à l'humanité,
Volent au temple de mémoire,
Au sein de l'immortalité!

J. M. Souriguères.

3.

Lad Loddet tungt hver Usling ramme,
Som har svælget i Myrderi,
Hvis Sjæl er fuld af Hadets Flamme
Og Kjærlighed til Tyranni.
Og I, Uskyldige, som segned
Og tidlig Bo i Graven fandt,
Sov roligt! Eders Bødler blegned,
Da Hævnens sene Stund oprandt.

4.

Ja, seer dem nu, hvor Angst dem binder!
Selv til Flugten de mangle Mod.
Og mærket deres Spor man finder,
Thi det er rødt af Broderblod.
Paa Eders Grave Eden klinge!
Hør, elskte Frankrig, Løftets Raab:
En Hekatombe vi Jer bringe
Af disse Kannibalers Hob!

5.

I, som blev valgt til Folkets Værge,
I, som bygge Landet ved Lov,
Der staae urokkede, liig Bjerge,
Og skræmme Stimænd bort fra Rov,
Følg Eders Vei, med Hæder stempled',
Lad Slægten elske Eders Navn!
Det flyve ind i Mindetemplet
Og i Udødeligheds Favn!

S. Schandorph.

Nr. 18. Marche des Pyrénées. Pyrenæer-Marschen.

Maestoso.

vide P. 32.

2.

La horde, que nos bras vengeurs
Avaient tant de fois terrassée,
Ces esclaves seraient vainqueurs?
Peuple libre! à ces oppresseurs
Verras-tu la France livrée?
Non, j'en jure par la valeur:
‖: Mourir pour sa patrie, :|
C'est le sort le plus beau,
Le plus digne d'envie! :‖

2.

Skal denne Horde da saa fræk,
De feige Slaver af Barbarer,
Os fra vor Hæder drive væk?
Indgyde Friheds Helte Skræk?
Og jage Løverne som Harer?
Før skal vi døe, langt hellere døe!
‖: O Død, vi dig paakalde! :|
O, den Lod er saa skjøn,
For sit Fødeland at falde! :‖

3.

Ralliez-vous tous à ma voix
Sous les lois qui sont votre ouvrage,
C'est là l'égide de vos droits;
L'ennemi vaincu tant de fois
Provoque encore votre courage.
Volez à de nouveaux exploits;
‖: Mourir pour sa patrie, :|
C'est le sort le plus beau,
Le plus digne d'envie! :‖

4.

Entendez ce soldat vainqueur
Mourant d'une noble blessure!
Amis, pourquoi votre douleur?
Le sang qui coule au champ d'honneur
Du vrai guerrier fait la parure;
C'est le gage de la valeur:
‖: Je meurs pour la patrie! :|
C'est le sort le plus beau,
Le plus digne d'envie! :‖

5.

Et toi, seconde nos efforts,
Liberté, liberté chérie;
Dirige nos bouillans transports;
Courons affronter mille morts
Pour nous soustraire à l'infâmie
Et chantons d'un commun accord:
‖: Mourir pour sa patrie, :|
C'est le sort le plus beau,
Le plus digne d'envie! :‖

6.

Oui, j'entrevois ces jours heureux
Où l'égalité triomphante
Ramènera les ris, les jeux;
Plus de combats, de maux affreux;
Dans la France libre et puissante
Retentira ce cri joyeux:
‖: Vivre pour sa patrie! :|
C'est le sort le plus beau,
Vivre pour sa patrie! :‖

3.

Forsamles Alle som een Mand!
Vi sværge høit at Seier vinde,
At rense vores frie Land
Fra Despotismens Mord og Brand,
Og os ei meer at lade binde!
Før skal vi døe, langt hellere døe!
‖: O Død, vi dig paakalde! :|
O, den Lod er saa skjøn,
For sit Fødeland at falde! :‖

4.

Hør Helten hisset seierrig,
Hvis sidste Blod for Frihed flyder:
„O kjære Land, græd ei for mig!
Jeg svoret har at hævne dig;
Og før den dyre Ed jeg bryder,
Før skal jeg døe, langt hellere døe!"
‖: O Død, vi dig paakalde! :|
O, den Lod er saa skjøn,
For sit Fødeland at falde! :‖

5.

Og høit opflamme du vort Mod,
Du, ædle Frihed, Frankrigs Ære!
Dig offre vi hver Draabe Blod!
Og før vi ved Tyranners Fod
Paany skal Slavelænker bære,
Før skal vi døe, langt hellere døe!
‖: O Død, vi dig paakalde! :|
O, den Lod er saa skjøn,
For sit Fødeland at falde! :‖

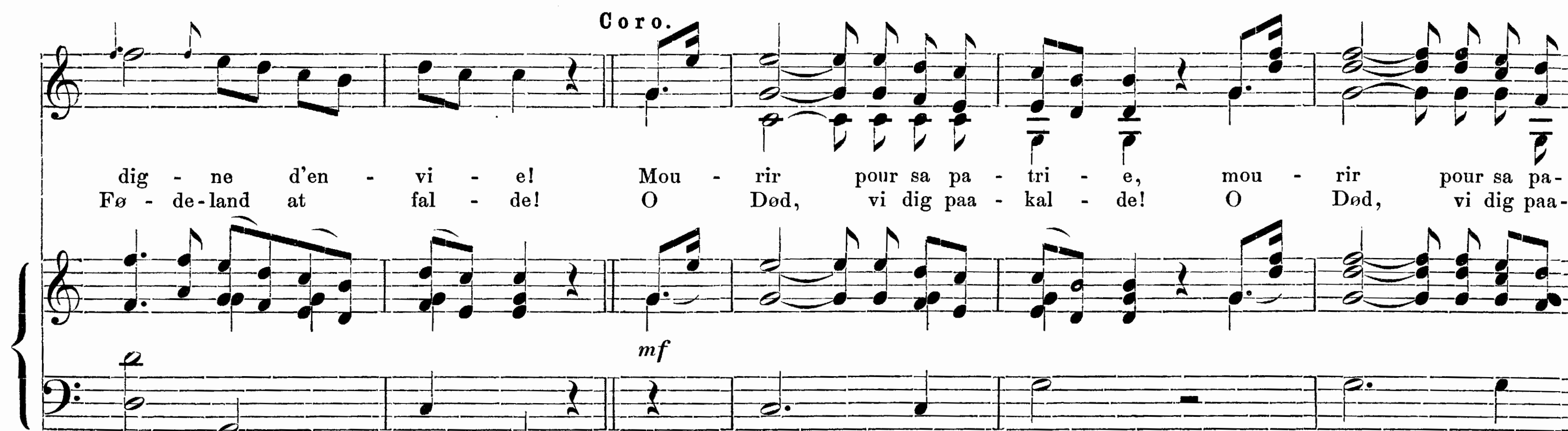
6.

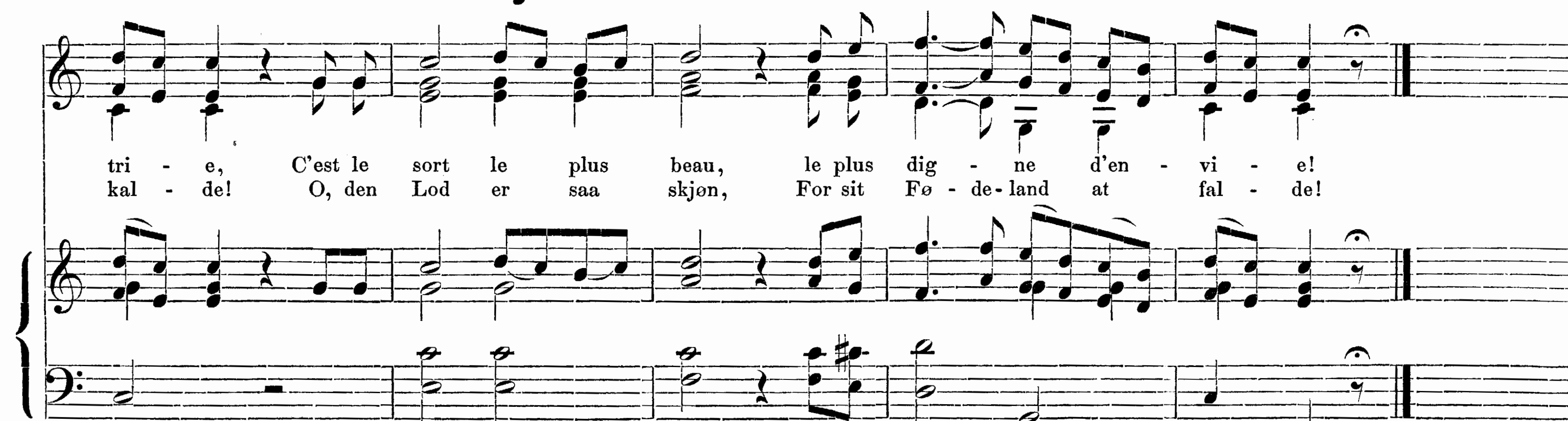
Jeg seer den skjønne Dag imod,
Da, Lighed! du skal triumfere
Da Den er ædel, som er god!
Da Ende blier paa Mord og Blod,
Og Despotismen er ei mere;
Da skal vor Fryd til Skyerne naae!
‖: Da Lyst det blier at leve! :|
O, den Lod er saa skjøn,
For sit Fødeland at leve! :‖

P. A. Heiberg.

Poco riten.
Mou - rir pour sa pa - tri - e, mou - rir pour sa pa - tri - e, C'est le sort le plus beau, Le plus
O Død, vi dig paa- kal - de! O Død, vi dig paa - kal - de! O, den Lod er saa skjøn, For sit

Poco riten.
mf

Coro.
dig - ne d'en - vi - e! Mou - rir pour sa pa - tri - e, mou - rir pour sa pa-
Fø - de-land at fal - de! O Død, vi dig paa - kal - de! O Død, vi dig paa-
mf

tri - e, C'est le sort le plus beau, le plus dig - ne d'en - vi - e!
kal - de! O, den Lod er saa skjøn, For sit Fø - de-land at fal - de!

Nr. 19. Chant guerrier des Pyrénéens — De pyrenæiske Bjergboeres Krigssang

Vivace.

Ra-ta-plan, ra-ta-plan! Mar-chons au champ de gloi - re! Ra-ta-plan, ra-ta-plan! A-
Ra-ta-plan, ra-ta-plan! Af-sted, os Æ-ren kal - der! Ra-ta-plan, ra-ta-plan! Far-

p

dieu tous nos a-mours! Ra-ta-plan, ra-ta-plan! A nous est la vic-toi - re! Ra-ta-plan, ra-ta-plan! Comme elle é-tait tou-
vel nu, Elskovs Leg! Ra-ta-plan, ra-ta-plan! Os Sei-ren vist til-fal - der! Ra-ta-plan, ra-ta-plan! Den al-drig fra os

f

jours. Montagnards, mar-chons, for - mons nos bataillons! Montagnards, cou-rons, defendons nos sil-lons!
veg! Fjeldets kjæk - ke Søn - ner, træ - - der frem! Flux af-sted, for-sva-rer E-ders Hjem!

ff

1. Aux fiers ac - cens de la trom - pet - - te, Vi - brent mon coeur et mon tym - pan,
2. A - dieu val - lon, a - dieu mu - set - - te, A - dieu trou - peau, a - dieu cha - let,

1. Naar jeg Trom - pe - tens Kald for - nem - - mer, Svul - mer strax Hjer - tet i mit Bryst,
2. Nu far - vel, min kjæ - re Hyt - - te, Du, min Hjord, og du, min stil - le Dal;

mf f mf

Et mon i - vres - se est com - plè - - te, Quand le tam - bour fait ra - ta -
J'ai chan - gé bi - sace et hou - let - - te Pour la gi - ber-ne et le mous-
Og jeg ved Trommens Hvirvl i - stem - - mer Raa - bet til Kamp med krigersk
Hyr - de - sta - ven maa jeg byt - - te Med Mu - sket - ten, gaae til blo-dig

f mf f mf

lento ad libit. a tempo

f p pp

plan. Ra - ta - plan, ra - ta - plan! Oue - ra! oue - ra!*) bon soir, bon soir, a - dieu, A - dieu tous nos - a - mours! Ra - ta -
quet. Ra - ta - plan, ra - ta - plan!
Lyst. Ra - ta - plan, ra - ta - plan! Til Kamp! til Kamp! Far - vel, far - vel, far - vel! For - bi er El - skovs Leg! Ra - ta -
Val. Ra - ta - plan, ra - ta - plan!

lento colla voce a tempo

f p pp

*) Bjergboernes Raab i Canton Bern.

plan, ra-ta-plan! Mar-chons au champ de gloi - re, Ra-ta-plan, ra-ta-plan! A-dieu tous nos a-
plan, ra-ta-plan! Af-sted. os Æ-ren kal - der, Ra-ta-plan, ra-ta-plan! Far-vel nu, Elskovs

mours! Ra-ta-plan. ra-ta-plan! A nous est la vic-toi - re, Ra-ta-plan, ra-ta-plan! Comme
Leg! Ra-ta-plan, ra-ta-plan! Os Sei-ren vist til-fal - der, Ra-ta-plan, ra-ta-plan! Den

I. II.

elle é-tait tou-jours. -jours.
al-drig fra os veg. veg.

f

Nr. 20. La Parisienne. Pariser-Marschen.

Tempo di marcia.

1. Peuple fran - çais, peu-ple de bra - ves, La Li - ber - té r'ouv - re ses bras; On nous di - sait: soy-ez es - cla-ves! Nous avons dit: soy-ons sol-dats! Soudain Pa - ris dans sa mé-moi - re A re - trouvé son cri de gloi - re: En avant, marchons Con-tre leurs canons! A tra - vers le fer, le feu des ba - tail-lons, Cou - rons à la vic - toi - re, Cou - rons à la vic - toi - re!

1. Op, franske Folk, du Folk af Bra - ve! Paany os aab - nes Fri - heds Favn; Man Frankrig bød at væ - re Sla-ve, Men Frankrig glem - te ei sit Navn. Pa-ris blandt Fortids skjønne Min-der Sit gam-le Hædersraab gjenfin - der: Frem med modigt Bryst, Frem til Hæ-dersdyst! Gjennem Ild og Staal til Æ-rens skjønne Maal Os Sei - ers-pal - men vin - ker, Os Sei - ers-pal-men vin - ker.

sempre f

2. Serrez vos rangs; qu'on se soutienne!
Marchons! chaque enfant de Paris
De sa cartouche citoyenne
Fait une offraude à son pays.
O jours d'éternelle mémoire!
Paris n'a plus qu'un cri de gloire:
En avant, etc.

3. La mitraille envain nous dévore
Elle enfante des combattans:
Sous les boulets voyez éclore
Ces vieux généraux de vingt ans.
O jours d'éternelle mémoire!
Paris n'a plus qu'un cri de gloire:
En avant, etc.

4. Pour briser ces masses profondes,
Qui conduit nos drapeaux sanglantes?
C'est la Liberté des Deux-Mondes:
C'est Lafayette en cheveux blancs!
O jours d'éternelle mémoire!
Paris n'a plus qu'un cri de gloire:
En avant, etc.

5. Les trois couleurs sont revenues,
Et la Colonne avec fierté
Fait briller à travers les nues
L'arc-en-ciel de la Liberté.
O jours d'éternelle mémoire!
Paris n'a plus qu'un cri de gloire:
En avant, etc.

6. Soldat du drapeau tricolore,
D'Orléans, toi qui l'as porté!
Ton sang se mêlerait encore
A celui qu'il nous a coûté.
Comme aux beaux jours de notre histoire
Tu redirais ce cri de gloire:
En avant, etc.

(Plus lent.)

7. Tambours, du convoi de nos frères
Roulez le funèbre signal,
Et nous, de lauriers populaires
Chargeons leur cercueil triomphal.
O temple de deuil et de gloire,
Panthéon, reçois leur memoire!
‖: Portons-les, marchons,
Découvrons nos fronts;
Soyez immortels, vous tous que nous pleurons,
|: Martyrs de la victoire! :‖

Casimir Delavigne.

2. Med faste Skridt, i tætte Rækker,
Fremad, hver Borger af Paris!
Dit Navn, o Fødeland! opvækker
Til Kappelyst paa Fædres Viis.
O evig mindesværde Dage!
Hiint Hædersraab er vendt tilbage:
Frem med modigt Bryst! o. s. v.

3. Omsonst hør Fjendens Torden lyde,
Den avler Helte, hvor den slaaer;
Af Kugleregnen rask fremskyde
Hærførere paa tyve Aar.
O evig mindesværde Dage!
Hiint Hædersraab er vendt tilbage:
Frem med modigt Bryst! o. s. v.

4. Hvo vil sig i vor Spidse sætte
I Kampens Stund, naar Frankrig slaaer?
To Verdners Frihed, Lafayette,
Med hæderkronte Sølverhaar.
O evig mindesværde Dage!
Hiint Hædersraab er vendt tilbage:
Frem med modigt Bryst! o. s. v.

5. De trende Farver atter fryder
Paa Hædrens Dag hver Frankrigs Søn,
Og gjennem Skyens Mørke bryder
Hiin Friheds Himmelbue skjøn.
O evig mindesværde Dage!
Hiint Hædersraab er vendt tilbage:
Frem med modigt Bryst! o. s. v.

6. De trende Farvers tro Forsvarer,
Du, Orleans! som selv dem bar,
Dit Blod for dem blandt vore Skarer
Du end at offre villig var.
Paa Fædrelandets skjønne Dage
Du vilde end vort Raab gjentage:
Frem med modigt Bryst! o. s. v.

(Langsommere.)

7. Hvirvl, Trommer, til de Faldnes Ære
Den sidste sørgelige Lyd!
Mens Laurbærkrandsen vi frembære,
Som Frankrig skylder deres Dyd.
Du Sorgens, men og Ærens Bolig,
Vort Pantheon, gjem Mindet trolig!
‖: Lad os bære dem
Til det sidste Hjem!
Evig Hæders Glands og Frankrigs Sørgekrands
|: Skal Eders Minde smykke! :‖

H. A. Bjerregaard.

Nr. 21. „Partant pour la Syrie.“ „Til Syriens fjerne Strande.“*)

Andante.

Dronning Hortense af Holland.

1. Par - tant pour la Sy - ri - e, Le jeune et beau Du - nois Ve - nait pri - er Ma -
1. Til Sy - riens fjer - ne Stran - de, Du - nois, den Rid - der, drog, Han bad Ma - don - na

f

ri - e De bé - nir ses ex - ploits: „Fai - tes, Rei-ne im-mor - tel - le“, Lui dit - il en par -
stan - de Ham bi paa lan - ge Tog. Han bad: „Vor Fru - e kjæ - re! O lad min Hjer - tens -

mf p

2.

Il trace sur la pierre
Le serment de l'honneur,
Et va suivre à la guerre
Le compte, son seigneur.
Au noble vœu fidèle
Il dit en combattant:
„Amour à la plus belle!
Honneur au plus vaillant!

2.

I Steen da ind han skriver
Sit givne Ridderord,
Afsted han sig begiver
Alt i sin Fyrstes Spor.
Han kæmpede med Ære
Og kvad: „Min Hjertensven
Skal fagrest Kvinde være,
Og tapprest jeg blandt Mænd.“

*) — det nuværende Keiserdømmes Nationalsang.

tant, „Que j'ai - me la plus bel - le, Et sois le plus vail - lant."
ven Blandt Kvin - der fag - rest væ - re, Og tap - prest jeg blandt Mænd!"

f

3.

„„On lui doit la victoire
Vraiment"", dit le seigneur,
„„Puisque tu fais ma gloire,
Je ferrai ton bonheur.
De ma fille Isabelle
Sois l'époux à l'instant,
Car elle est la plus belle,
Et toi le plus vaillant!""

4.

A l'autel de Marie
Ils contractent tous deux,
Cette union chérie
Qui seule rend heureux.
Chacun dans la chapelle
Disait en les voyant:
„Amour à la plus belle,
Honneur au plus vaillant!"

3.

„„Ham skyldes vore Seire"",
Saa mælede hans Drot,
„„Men derfor Helten feire
Jeg vil, og lønne godt.
Min Datters Haand jeg binder
Nu til den Ungersvend,
Hun fagrest er blandt Kvinder,
Og tapprest han blandt Mænd.""

4.

Og under Bøn og Psalter
Stod Brudgom snart og Brud
Nærved vor Frues Alter,
At knytte Pagt for Gud.
En Skare sig indfinder,
Fra den det lød igjen:
„Hun fagrest er blandt Kvinder
Og tapprest han blandt Mænd."

S. Schandorph.

Maestoso.

Nr. 22. „Rule, Britannia!“ „Hersk, Britannia!“

Th. A. Arne.

f

tr tr

1. When Bri - tain, first at heavn's com - mand A - rose from out the
1. Da Bret-lands Ø i Ti - dens Gry Op - steg af Hav paa

tr

a - zure main, A-rose, a-rose from out the a - zure main,
Him - lens Bud. Opsteg, opsteg af Hav paa Him - lens Bud,

V. S.

2.
The nations not so bless'd as thee,
|: Must in |: their turns :| to tyrants fall, :|
Whilst thou |: shalt flourish, :| great and free,
The dread and envy of them all.
Rule, Britannia, etc.

3.
Still more majestic shalt thou rise,
|: More |: dreadful :| from each foreign stroke; :|
As the |: loud blast that :| tears the skies,
Serves but to root thy native oak.
Rule, Britannia, etc.

4.
Thee haughty tyrants ne'er shall tame;
|: All their |: attempts :| to bend thee down :|
Will but |: arouse thy :| gen'rous flame,
But work their woe, and thy renown.
Rule, Britannia, etc.

5.
To thee belongs the rural reign,
|: Thy |: cities :| shall with commerce shine, :|
And thine |: shall be the :| subject main,
And ev'ry shore it circles, thine.
Rule, Britannia, etc.

6.
The muses, still with freedom found,
|: Shall to thy |: happy :| coasts repair; :|
Bless'd isle! |: with matchless :| beauty crown'd,
And manly hearts to guard the fair.
Rule, Britannia, etc.

J. Thomson.

2.
Nationer for Tyranners Ord
|: Paa Knæ :| maa skjælve Verden rundt; :|
Men du |: skal blomstre :| fri og stor,
Af hine frygtet og misundt.
Hersk, Britannia! o. s. v.

3.
Din Majestæt end mere stor
|: Gaaer frem :| af fjerne Kampes Leg. :|
Stormen, |: der splitter :| Skyens Flor,
Rodfæster bedre kun din Eg.
Hersk, Britannia! o. s. v.

4.
Dig magter ingen fræk Tyran,
|: Om han :| var nok saa stolt og kry; :|
Lad ham |: forsøge :| — sikkert han
Sit Fald kun virker og dit Ry.
Hersk, Britannia! o. s. v.

5.
I landlig Dont, i Kjøbmandsfærd
|: Foran :| du gaaer med Herskernavn; :|
Bølgen |: dig lyder :| fjern og nær
Og alle Kyster ved dens Favn.
Hersk, Britannia! o. s. v.

6.
De frie Muser søge trygt
|: Et Hjem :| hos dig, de Fries Ven. :|
Hil dig, |: med Skjønheds :| Krone smykt
Og Manddom til at værge den.
Hersk, Britannia! o. s. v.

C. A. B.

Coro.

„Rule, Bri - tan - nia, Bri - tan - nia rule the waves, Bri - tons ne - ver will be slaves!“ 2. The
„Hersk, Bri - tan - nia, be - hersk Al - ver - dens Ha - ve, Al - drig vor - der Brit-ten Sla - ve!“ 2. Na -

Harm. efter Arne.

Nr. 23. „God save the King.“ „Gud, skjærm vor Drot.“

Andante.

G. B. Lully.

1. God save great George our King, Long live our no - ble King, God save the King! Send him vic - to - ri - ous,
1. Gud, skjærm Kong George, vor Drot, Le - ve vor æd - le Drot, Gud, skjærm vor Drot! Lad ham i Sei - ers-glands

f

2.

O Lord our God arise,
Scatter his enemies
And make them fall!
Confound their politics,
Frustrate their knavish tricks,
On thee our hopes are fix'd, —
O save us all!

3.

Thy choicest gifts in store
On him be pleas'd to pour,
Long may he reign!
May he defend our laws,
And ever give us cause,
To sing with heart and voice:
God save the King!

4.

O grant him long to see
Friendship and unity
Allways increase!
May he his sceptre sway,
All loyal souls obey,
Join heart and voice — huzza!
God save the King!

2.

Herre, omgjord din Lænd,
Nedslaa hans Avindsmænd,
Send dem i Død!
Lad dem i egen List
Fange sig selv tilsidst!
Du er vor Hjælp forvist,
Skjærm os i Nød!

3.

Øs over Kongen ud
Alt, hvad du skabte, Gud,
Herligt og Godt!
Lovene værge han,
Saa at vi alle Mand
Hjerteligt synge kan:
Gud, skjærm vor Drot!

4.

Venskab og Sammenhold
Være den faste Vold
Rundt om hans Slot!
Sceptret han føre da!
Troe vi ham lyde, — ja
Synge i Sky: Hurra!
Gud, Skjærm vor Drot!

C. G. S.

Nr. 24. Inno populare a Pio IX. Folkehymne til Pius IX.

Tempo di marcia. *Magazzari.*

ff

1. Del nuov' an - no già l'al - ba pri - mie - ra Di Qui - ri - no la stir - pe ri - de - sta, E l'in - vi - ta al - la san - ta ban - die - ra Che il Vi - ca - rio di Chri - sto in na - zò. E - sul - ta - te fra - tel - li ac - co - re - te; Nuo - va gio - ja a noi tut - ti s'ap - pres - ta: All' E - ter - no pre -

1. Nyt - aars Mor - gen i Ø - sten frem - bry - der, Op Qvi - ri - nus' Stamme den væk - ker, Rundt om Fa - nen at flok - kes den by - der, Som er baa - ren af Chri - sti Vi - car. Hid med Ju - bel og San - ge, I Kjæ - re, Him - len Glæ - de til Jor - de - rig ræk - ker; Ham, den E - vi - ge,

ghie - ra por - ge - - te Per quel Gran - de che pa - ce do - nò, Per quel Gran - de che pa - ce do - nò.
Tak I frem - bæ - - re, Ham, den Stær - ke, som Fred os be - skar, Ham, den Stær - ke, som Fred os be - skar.

2. Su rom - pe - te le va - ne di - mo - re, Tutti al tro - no ac - co - re - te di
2. Og med bræn - den - de Læng - sel i Aan - den Hen mod Pi - us' Thro - ne Jer

Pi - o Di cias - cu - no E - gli re - gna nel cuo - re Ei d'a - mo - re lo scet - tro im - pu - gnò.
ven - der! Han er Hjer - ter - nes Drot, og i Haan - den Han et Kjær - lig - heds Scep - ter jo har.

V. S.

Be - ne - det - to chi mai non dis - pe - - ra Dell a - i - ta su - pre - ma di Di - o Be - ne -
Hil hver Sjæl, som nu Tro - en op - man - - der Paa den Hjælp, som Gud - her - ren os sen - der! Vær vel -

det - ta la san - ta ban - die - - ra Che il Vi - ca - rio di Chri - sto innal zò.
sig - net, du hel - li - ge Ban - - ner, Som er baa - ren af Chri - sti Vi - car.

Coro.

Be - ne - det - ta la

Vær vel - sig - net, du

santa bandiera Che il Vicario di Christo levò! Benedetta la santa ban-
hellige Banner, Som nu løftes af Christi Vicar! Vær velsignet, du hellige
diera Che il Vicario di Christo levò! Viva Pio! Viva!
Banner, Som nu løftes af Christi Vicar! Hil dig, Pius! Hil dig!
S. Schandorph.
ff e sempre tremolando.

Nr. 25. Inno di Garibaldi. Garibaldi-Hymnen.*)

Marziale.

f

All' ar - - mi! all' ar - - mi! 1. Si scopron le tombe, si levano i morti, I Martiri nostri son tutti risorti, Le spade nel pugno, gli allori alle chiome, La fiamma ed il nome d'Italia sul cor Corriamo, corriamo, su o giovani

Til Vaa - - ben! til Vaa - - ben! 1. See, Gravene sprænges og see vore døde Martyrer, de stævne i hobe til Møde, Med Laurbær om Pande, med Sværdet i hænde, Dem Hjerterne brænde som Ild udi Bryst. Op, Ynglinger bolde, til Kamp mod Ty-

*) — sungen af de italienske Tropper under Krigen i 1859.

schie - re! Su al ven - to per tut - to le no-stre ban-die - re! Su tut - ti col fer - ro! su tut - ti col fuo - co! Su
ran - ner, Ud - fol - der i Vin-den det su-sen-de Ban - ner! Op, svin - ger nu Staa - let! høit ly - ne dets Flam - me, I-

Coro.

tut - ti col fuo-co d'I - ta - lia nel cor. Va fuo - ri d'I - ta - lia, va fuo - ri ch'e l'o - ra, Va fuo-ri d'I - ta-lia, va fuori o stranier! 2. La - nier!
ta-lien den Flamme vil sku-e med Lyst. Fly bort fra I - ta - lien, nu Ti-men er kom-men, Fly bort fra I - talien, du fremmede Mand! 2. Du Mand!

1—3. 4.

ff

8

2.

La terra dei fiori, dei suoni, dei carmi,
Ritorni qual' era la terra dell' armi;
Di cento catene ci vinser la mano,
Ma ancor di Legnano sa i ferri brandir.
Bastone tedesco l'Italia non doma,
Non crescono al gioco le stirpe di Roma;
Più Italia non vuole stranieri e tiranni
Già troppo son gli anni che dura il servir.
Va fuori d'Italia, ect.

3.

Le case d'Italia son fatte per noi,
E là sul Danubio la casa de tuoi,
Tu i campi ci guasti, tu il pane e' involi
I nostri figliuoli per noi li vogliam.
Son l'Alpi e i due mari d'Italia i confini,
Col carro di fuoco rompiam gli Appennini
Distrutto ogni sogno di vecchia frontiera,
La nostra bandiera per tutto innalziam.
Va fuori d'Italia, ect.

4.

Sien mute le lingue, sien pronte le braccia;
Soltanto al nemico vogliamo la faccia,
E tosto oltre i momenti n'andrà lo straniero
Se tutto un pensiero l'Italia sarà.
Non basta il trionfo di barbare spoglie,
Si chiudan ai ladri d'Italia le soglie
Le genti d'Italia son tutte una sola,
Son tutte una sola le cento città.
Va fuori d'Italia, ect.

2.

Du Hjemstavn for Blomster, for Toner og Sange,
Skal atter som forhen i Vaabenglands prange;
Den Arm, som sit Sværd ved Legnano har svunget,
Blev ikke betvunget af Seklernes Baand.
En tydsk Korporalstok Italien ei skrækker,
Ei Romernes Ætling i Slaveaag trækker;
Italien døied Tyranner i Skare,
For længe vi bare en Lænke om Haand.
Fly bort fra Italien, o. s. v.

3.

Ja, vort er hvert Huus i Italiens Lande,
I have jo Eders ved Donauens Strande;
I røve vort Brød, vore Marker I hærge,
Men Sønnerne værge om Moderen kan.
To Have og Alperne: det er vor Grændse,
Vor Marsch Apenninernes Væg ei skal ændse;
Hver Drøm om at skille os skal vi bortmane,
Alt øines vor Fane i hele vort Land.
Fly bort fra Italien, o. s. v.

4.

Lad Armen nu tale, og Tungen forstumme,
Ja, Ansigt til Ansigt med Fjenden den grumme
Vi snart skal ham lære den Vei, han skal vanke;
En eneste Tanke skal fylde vor Hu.
Og ei, liig Barbarer, vi Bytte vil vinde,
Men spærre vor Tærskel for Røver og Fjende;
Italien i Ungdomskraft nu sig fornyer,
Dets hundrede Byer til een vorde nu!
Fly bort fra Italien, o. s. v.

S. Schandorph.

Nr. 26. El Himno de Riego. Riego-Hymnen.

Con moto.

Coro.

1. Sol - da - dos, la pa - tria Nos lla - ma á la lid, Ju - re - mos por el - la Ven - cer ó mo - rir.

1. Sol - da - ter, nu følger Vort Fæ - dre - lands Kald! Vi svær - ge at kæm - pe Til Seir el - ler Fald!

f

col 8va

Soli.

Se - re - nos, a - le - gres, Va - lien - tes, o - sa - dos Can - te - mos, sol - da - dos, El him - no à la lid.

Ja, gla - de i - stem - me, Sol - da - ter, vi San - gen, Og let bli - ver Gan - gen Til he - de - ste Strid.

Fine. *mf*

Y à nue - stros a -

Og o - ver vor

2. Soldados, la patria etc.
Blandamos el hierro,
Que el timido esclavo
Del libre, del bravo
La faz no osa ver.
Sus huestes cual humo
Vereis disipadas
|: Y a nuestras espadas
Fugaces correr. :|

3. Soldados, la patria etc.
¿El mundo viò nunca
Mas noble osadia?
Luciò nunca un dia
Mas grande en valor
Que aquel que inflamados
Nos vimos del fuego
|: Que escitara en Riego
De patria el amor? :|

4. Soldados, la patria etc.
Honor al caudillo
Honor al primero
Que el civico acero
Osò fulminar.
La patria afligida
Oyò sus acentos
|: Y viò sus tormentos
En gozo tornar. :|

5. Soldados, la patria etc.
Su voz fué seguida,
Su voz fué escuchada,
Tuvimos en nada,
Soldados, morir.
Y osados quisimos
Romper la cadena,
|: Que de afrenta llena,
Del bravo el vivir. :|

6. Soldados, la patria etc.
Mas ya al arma tocan:
Las armas tan solo
El crimen, el dolo
Podran abatir.
Que tiemblen, que tiemblen,
Que tiemble el malvado,
|: Al ver al soldado
La lanza esgrimir. :|

7. Soldados, la patria etc.
La trompa guerrera
Sus ecos da al viento,
De horrores sediento
Ya muge el cañon.
Ya Marte sañudo
La audacia provoca,
|: Y el genio se invoca
De nuestra nacion. :|

8. Soldados, la patria etc.
Se muestran: volemos,
Volemos, soldados.
¿Los veis aterrados
Su frente bajar?
Volemos que el libre
Por siempre ha sabido
|: Del siervo vendido
La frente humillar. :|

Soldados, la patria
Nos llama á la lid
Juremos por ella
Vencer ó morir!

2. Soldater, nu følger o. s. v.
Lad Sværdet os drage!
Den frygtsomme Slave
Vil Mod ikke have
At møde den Fri'.
Naar Klingen vi svinge,
Som Røg deres Hære
|: Skal splittede være,
Og snart vil de flye. :|

3. Soldater, nu følger o. s. v.
Naar fik man i Verden
Sligt Mod vel at skue?
Og naar saae man lue
Saa glandsfuld en Dag,
Som den, da Riego
Den Ild i os tændte,
|: Hvoraf selv han brændte
For Spaniens Sag? :|

4. Soldater, nu følger o. s. v.
Priis være vor Fører,
Den Første, som Sværdet
Svang kjæk, uforfærdet
For Borgernes Ret.
Vort Land, før saa nedtrykt,
Glad hørte hans Stemme;
|: Sin Frygt at forglemme
Snart lærte han det. :|

5. Soldater, nu følger o. s. v.
Hans Ord bleve fulgte,
Hans Ord bleve hørte,
Hvorhen han os førte,
Vi trøstig gik med.
Og modig vi søgte
At bryde den Lænke,
|: Som trued' at sænke
I Skjændsel os ned. :|

6. Soldater, nu følger o. s. v.
Nu kaldes til Vaaben!
Lad Vaabnene brage,
Forbryderne tage
Ikkun vi ved dem.
Ja, skjælver, I Voldsmænd!
Hver Udaad vi hævne;
|: Soldaterne stævne
Til Kampen nu frem. :|

7. Soldater, nu følger o. s. v.
Trompeternes Skralden
Vidt Vinden ombærer;
Om Rædslerne lærer
Jer Drønet af Skud.
Den blodige Krigsgud
Har rækket os Haanden,
|: Og, see, Folkeaanden
I Flammer slaaer ud. :|

8. Soldater, nu følger o. s. v.
Der komme de! — Fremad,
Soldater, frisk, iler!
Ha, ikke vi hviler,
Før knust vi dem faae!
De trælbundne Svende
I Græsset skal bide;
|: De Frie vil vide
Med Seir at slaae! :|

Soldater, nu følger
Vort Fædrelands Kald!
Vi sværge at kæmpe
Til Seir eller Fald!

Nr. 27. „O Patria, o Rey, o Povo." „O Fædreland, o Konge."

Tempo di marcia. (Don Pedros portugisiske Constitutions-Hymne.)

f *col 8va* *8va*

1. O Pa-tria, o Rey, o Po - vo, A-man-tu - a Re - li - gi - aõ! Ob - ser - va e guar-da sem - pre Di - vi - nal Con - sti - tu - caõ, Di - vi - nal Con - sti - tu - caõ!

1. O Fæ - dre - land, o Kon - ge, Du, vor høi - e Re - li - gi - on! Ja, sted - se vi vil - le fre - de Om den fri' Con - sti - tu - tion, Om den fri' Con - sti - tu - tion!

Coro.

Vi-va o Rey! vi-va o Pa - tria! Vi-va o san - te Re-li-gi-aõ! Viva os Lu-zos va-le-ro-zos, E a fe-
Le-ve Kon-ge, le-ve Fæ-dre-land! Og den hel-li-ge Re-li-gi-on! Le-ve tap-pre Lu-si-ta-ner, Og den

liz Con-sti-tu-caõ, E a fe-liz Con-sti-tu-caõ!
fri' Con-sti-tu-tion, Og den fri' Con-sti-tu-tion!

2.
Oh com quanto desafago
Na cummum agitaçaõ
Dá vigor ás almas todas.
|: Liberal Constituçaõ. :|
Viva o Rey! etc.

3.
Venturoso nos seremos,
Em perfeita uniçaõ,
Tendo sempre em vista todos,
|: Liberal Constituçaõ. :|
Viva o Rey! etc.

4.
A verdade naõ se affussa
O Rey naõ se engano, naõ!
Proclamemos, oh Portuguezos,
|: Liberal Constituçaõ. :|
Viva o Rey! etc.

2.
O, hvilken Sjælestyrke
Viste ikke vor Nation,
Da den til Kamp sig reiste
|: For en fri' Constitution! :|
Leve Konge, o. s. v.

3.
Forvist en varig Lykke
Kan tilsikkres vor Nation,
Har vi kun et vaagent Øie
|: Med den fri' Constitution! :|
Leve Konge, o. s. v.

4.
Ei Sandheden skal kvæles,
Kongen kjende sin Nation!
Portugiser, høit proclamerer
|: Nu den fri' Constitution! :|
Leve Konge, o. s. v.

Con moto.

Nr. 28. НАРОДНАЯ ПѢСНЬ РУССКАЯ. Den russiske Nationalsang.

Alexis Lvoff.

Бо - же царя храни! Сильный державный Царствуй на славу, на славу намъ; Царствуй на страхъ врагамъ, Царь православный! Боже царя храни!

Gud, vær du Zarens Skjold! Mægtig han herske Over sit Rige til Ære for os; Fjenderne vær en Skræk, Zar, du rettroende! Gud, vær du Zarens Skjold!

Jonkowsky.

Allegretto.

Nr. 29. Pieśń legionów Polskich. De polske Legioners Sang.*)

Oginski.

A due.

1. Jeszcze Polska nie zginęła, Póki my żyjemy; Co nam obca

1. End har Polen ei vi mistet, Thi endnu vi leve; Hvad os fremmed

*) — medbragt af de polske Legioner, som i 1807 kom tilbage til Polen med den franske Hær.

prze - moc wzię-ła, Sza-blą od - bie - rze - my. Marsz, marsz, Dą - brow - ski, Z zie-mi Włoskiéj do Pol - ski! Za two-im prze -
Vold fra-vri - sted', Vi med Sværdet kræ - ve. Før os, du, Dom - brow - ski! Lad os hjem - ad i - le, Der med Fol - ket

mf *cresc.*

Coro.

wo - dem Złą-czym się z na - ro - dem! Marsz, marsz, Dą - brow - ski, Z zie-mi Włoskiéj do Pol - ski! Za two-im prze -
sam - les; Før vi vil ei hvi - le! Før os, du, Dom - brow - ski! Lad os hjem - ad i - le, Der med Fol - ket

mf *f*

wo - dem Złą-czym się z na - ro - dem!
sam - les; Før vi vil ei hvi - le!

2. Przejdziem Wisłę, przejdziem Wartę,
Będziem Polakami;
Da nam przykład Bonaparte,
Jak zwyciężać mamy.
Marsz, marsz, Dąbrowski! etc.

3. Jak Czarniecki do Poznania
Po Szwedzkim zaborze
Dla ojczyzny ratowania
Wrócim się przez morze.
Marsz, marsz, Dąbrowski! etc.

4. Mówił ojciec do swéj Basi
Cały zapłakany:
Słuchaj jeno, pono nasi
Biją w tarabany!
Marsz, marsz, Dąbrowski! etc.

J. Wybicki.

2. Over Weichsel, over Warta
Vei vi let vil finde,
Og vi skal af Bonaparte
Lære Seir at vinde.
Før os, du, Dombrowski! o. s. v.

3. Som Tjarnjetski kom til Posen
Hist fra Nordens Lande,
Komme vi at frelse Polen;
Her igjen vi stande! —
Før os, du, Dombrowski! o. s. v.

4. Gamle Fader, rørt til Taare,
Raaber til sin Datter:
„Pauker hører jeg! Vist Vore,
Komme hjem nu atter!"
Før os, du, Dombrowski! o. s. v.

Efter Wybitski.

Nr. 30. Mazur wojenny. Krigsmazurka.*)

Moderato.

Ch. Kurpiński.

1. Nasz Chło-pi-cki wo-jak dziel-ny, śmia-ły, Po-wie-dzie na-szych zu-chów na pole zwy-cięstwa, chwa-ły;
1. Vor Chlo-pit-ski er en dri-stig Kri-ger, Naar han os fø-rer, Seir og Æ-re os ei svi-ger;

f

Po-wie - dzie na-szych zu - chów na pole zwy-cięstwa, chwa-ły. Huk ar-mat, szczęk pa - ła - szy
Naar han os fø-rer, Seir og Æ - re os ei svi - ger. Ly-net fra vo - re Svær-de

Coro.

Za-bor-ców o - de-stra-szy, Hej bra - cia w i-mię Bo - że! Bóg nam do - po - mo - że. Huk ar - mat, szczęk pa - ła - szy
Fjender-ne skal for-fær-de. Gud vo - re Bøn-ner hø - rer Og til Seir os fø - rer. Ly - net fra vo - re Svær-de

ff

*) — sungen i Nationaltheatret i Warschau d. 28de December 1830.

*)

Za - bor - ców o - de - stra - szy. Hej bra - cia w i - mię Bo - że! Bóg nam do - po - mo - że, Hej bra - cia
Fjen - der - ne skal for - fær - de. Gud vo - re Bøn - ner hø - rer Og til Seir os fø - rer! Gud vo - re

w i - mię Bo - że! Bóg nam do - po - mo - że.
Bøn - ner hø - rer Og til Seir os fø - rer!

*) Eller som i næstsidste Takt, hvis 3die St. ikke bliver for dyb; thi da synges begge Gange som paa første Sted.

2. Nieraz Polak walczył, płoszył, gromił,
|: Ale na obce nigdy on się nie łakomił; :|
||: Poniszczyć wrogów roty
To Polskich synów cnoty!
|: Hej bracia w imię Boże!
Bóg nam dopomoże. :||

3. Daléj bracia! walczmy dzielnie, śmiało!
|: Chłopicki skończy walkę dla narodu z chwałą :|
||: Tnie chwatko tęga kosa,
Nią wrogom utrzem nosa!
|: Hej bracia w imię Boże!
Bóg nam dopomoże. :||

4. Hej rodacy daléj! hura, hura!
|: Na dumnych wrogach naszych niechaj zadrży skóra! :|
||: W pień wrogów wytępiemy,
Na miazgę rozetrzemy.
|: Hej bracia w imię Boże!
Bóg nam dopomoże. :||

A. Słowaczyński.

2. Tidt Polakken er i Kampen gaaet,
|: Aldrig til fremmed Gods har hans Begjær dog staaet. :|
||: Fjendernes Magt at bøie
Havde han kun for Øie.
|: Gud vore Bønner hører
Og til Seir os fører! :||

3. Fremad, Brødre, kjækt I Sværdet svinge;
|: Vist skal Chlopitskis Kamp vort Polen Ære bringe. :|
||: Dygtigt kan Leen skære,
Det skal vor Fjende lære.
|: Gud vore Bønner hører
Og til Seir os fører! :||

4. Fremad, Landsmænd, frem mod stolte Fjender!
|: Snart skal I see, hvor Skrækken blegner deres Kinder. :|
||: Ned dem i Støv vi træde,
Blodet skal Jorden væde!
|: Gud vore Bønner hører
Og til Seir os fører! :||

Nr. 31. „Boże coś Polskę…" „Gud, du som Polen…"*)

Andante con moto. (1816—1861.) *Ch. Kurpiński.*

1. Bo - że coś Pol - skę przez tak dłu - gie wie - ki, O - ta - czał bla - skiem po - tę - gi i chwa - ły,
1. Gud, du som Po - len læn - ge naa - dig skjær - med, Sig - ne - de det med Magt og glands-fuld Æ - re,

p

Coś ją za - sła - niał tar - czą twéj o - pie - ki Od nie-szczęść któ - re przy - gnę - bić ją chcia - ły.
Frel - ste det, naar sig haar - de Træng-sler nær - med, Som til dets Un - der - gang kun syn - tes væ - re;

Przed twe oł - ta - rze za - no - sim bła - ga - nie: Oj - czy - znę, wol - ność, racz nam wró - cić Pa - nie!
Fra di - ne Al - t're du vor Bøn mod - ta - ge: Fri - hed os giv og Fæ - dre - land til - ba - ge!

*) Denne Bøn for Fædrelandet er nu Polakkernes meest brugte Nationalsang.

Coro.

2. Ty któryś potém, tknięty jéj upadkiem,
Wspierał walczących za najświętszą sprawę;
A chcąc świat cały mieć jéj męstwa świadkiem.
W nieszczęściach samych pomnażał jéj sławę.
|: Przed twe ołtarze zanosim błaganie:
Ojczyznę, wolność, racz nam wrócić Panie! :|

3. Gdy naród polski dzisiaj we krwi tonie,
Za naszych braci poległych błagamy:
Zbudź dawne życie w naszéj matki łonie,
Zléj w jedno ciało kraju trzy odłamy!
Przed twe etc.

4. Wroć naszéj Polsce świetność starożytną,
Użyzniaj pola, spustoszałe łany:
Niech szczęście, wolność, na wieki w niéj kwitną,
Poprzestań karać, Boże zagniewany!
Przed twe etc.

5. Boże którego ramię sprawiedliwe
Żelazne berła władzców świata kruszy,
Zniwecz tych wrogów zamiary szkodliwe,
Obudź nadzieję w tęsknéj naszéj duszy!
Przed twe etc.

6. Boże najświętszy! przez twe wielkie cudy,
Oddalaj od nas klęski, mordy boju;
Połącz wolności węzłem twoje ludy,
Pod jedno berło anioła pokoju!
Przed twe etc.

2. Rørt du det saae, da Polen maatte falde,
Støttede dem, der trofast for det strede;
Thi du til Vidne Verden vilde kalde
Paa dette Mod, hvormed de Døden lede.
|: Fra dine Altre du vor Bøn modtage:
Frihed os giv og Fædreland tilbage! :|

3. Mens i sit Blod det polske Folk nu svømmer,
For vore faldne Brødre vi dig bede;
Fjenderne byd, at de af Landet rømme,
Og gjør til Eet, hvad grumt de sønderslede!
Fra dine Altre o. s. v.

4. Gjengiv vort Polen atter Glands og Lykke,
Frugtbare du de øde Marker gjøre,
Friheden atter Fædrelandet smykke,
Straf os ei længer! Du vort Suk bønhøre!
Fra dine Altre o. s. v.

5. Gud, du de Voldsmænds Jernscepter bryde,
Fjendernes Anslag du til Intet gjøre,
Haab du de ængstede Hjerter mild indgyde.
Naadig os vær, vor Nød dig, Herre, røre!
Fra dine Altre o. s. v.

6. Hellige Gud, du ved din Almagt fjerne
Rædslerne, som ei Ordet kan beskrive;
Lad over Polen tindre Friheds Stjerne,
Og du til Fredens Engel Sceptret give!
Fra dine Altre o. s. v.

Nr. 32. „Tied vagyok, tied hazám.“ „Dig, mit Fædreland, tilhører jeg.“

Andante. (Ungarsk Nationalsang.) *Karl Doppler.*

1. Ti - ed va - gyok, ti - ed ha - zám! e sziv e lé - lek! Kit sze - ret - nék, ha té - ge - det nem sze - ret - né - lek? Szentegyház keb - lem bel - se - je, ol - tá - ra ké - ped, Te állj, s ha kell, a templom - ot el - döntöm ér - ted.

1. Dig, mit Fæ - dre - land, til - hø - rer jeg med Sind og Sjæl! El - sked jeg ei dig, hvem skul - de jeg da el - ske vel? See, dit Bil - led gjemmes i mit Hjertes Hel - lig - dom! Dog, i - fald du tru - es, styr - ter selv jeg Templet om.

p f p f p p Harm. efter Componisten.

2. S az öszsze roskadó kebel vegső imája:
Áldás a honra, Istenem áldása rája!
|: De én nem mondom senkinek, ki nem kiáltom:
Legkedvesebbem hogy te vagy a nagy világon. :|

3. Titkon kisérem lépteid, s mind egyre hiven;
Nem, mint az árny az utazót, csak jó időben.
|: De mint az árnyék nő, midőn az est közelget,
Nő búm, ha sötétedni kezd, hazám fölötted. :|

4. És elmegyek, hol hiveid pohárt emelve
A sorstól uj fényt esdenek szent életedre.
|: S ki hajtom egy cseppig borát a telt üvegnek;
Bár keserű, mert könyeim belé peregnek. :|

Petőfi Sándor.

2. Ja, mit sidste Suk endnu skal være Hjertets Tolk:
Din Velsignelse, o Gud, du skjænke Ungarns Folk!
|: Men jeg siger Ingen det, hvor høit jeg elsker dig,
Og at du det Kjæreste i Verden er for mig. :|

3. Trofast følger jeg dit Fjed, som var din Skygge jeg,
Dog ei blot imedens Solen skinner paa din Vei;
|: Men som Skyggen længes, nærmer mørke Aften sig,
Saa min Sorg vil voxe, seer jeg Farer true dig. :|

4. Hvor Pokalen dig til Ære løftes, gaaer jeg hen,
Beder, at dig Lykkens Glands omstraale maa igjen.
|: Tømmer Bægeret, skjøndt Vinen den er bittersød,
Ak, thi Taarer for mit Fædreland jo deri flød! :|

Efter Alexander Petőfi.

Nr. 33. For Georg den Første, Hellenernes Konge.

Andante maestoso.

Εἰς Γεώργιον τὸν πρῶτον, βασιλέα τῶν Ἑλλήνων.

G. Lambiris.

Πο - λυ - χρό - νι - ον ποι - ή - σαι Κύ - ρι - ος ὁ Θε - - ὸς Τὸν Βα - σι - λέ - α ή -
O Gud, du naa - dig skjæn - ke Man - ge lyk - ke - li - ge Aar Til ham, vor Kon - ge

f p f

μῶν, Γε - ώρ - γι - ον τὸν πρῶ - τον. Κύ - ρι - ε φύ - λατ - τε, Κύ - ρι - ε
kjær, Ge - or - gi - os den Før - ste! Her - re, du skjær - me ham, Her - re, du

p

φύ - λατ - τε Εἰς πολ - λὰ ἔ - τη, Κύ - ρι - ε φύ - λατ - τε αὐ - τόν.
skjær - me ham, I man - ge Aar du, Her - re, naa - dig skjær - - me ham.

ff

Nr. 34. Nygræsk Hymne til Friheden.

Ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν.

Moderato. *N. Manzaros.*

1. Σε γνω - ρί - ζω ἀ - πὸ τὴν κό - ψι Τοῦ σπα - θιοῦ τὴν τρο - με - ρή· Σὲ γνω - ρί - ζω ἀ - πὸ τὴν ὄ - ψι, Ποῦ μὲ βία με - τράει τὴν γῆ. Ἀπ' τὰ κόκ - κα - λα βγαλ - μέ - νη Τῶν Ἑλ - λή - νων τὰ ἱε - ρά· Καὶ σὰν πρῶ - τα ἀν - δρει - ω - μέ - νη, Χαῖ - ρε, ὦ χαῖ - ρε Ἐ - λευ - θε - ριά! Καὶ σὰν πρῶ - τα ἀν - δρει - ω -

1. Jeg dig kjen - der grant af Svær - dets Tun - ge, fryg - te - li - ge Slag, Jeg dig kjen - der af de Blik - ke, Der os lo - ver at - ter Dag. Af Hel - le - ners Old - tids - gra - ve Steg du frem med Sei - ers - smiil Og saa mo - dig som i For - tid; Hil dig, Fri - hed, hil dig, hil! Og saa mo - dig som i

sempre f

μέ - νη, Χαι - ρε, ὤ χαι - ρε Ἐ-λευ - θε - ριά!
For - tid; Hil dig, Fri - hed, hil dig, hil!

2.

Ἐκεῖ μέσα ἐκατοικοῦσες,
Πικραμένη, ἐντροπαλή·
Κ' ἕνα στόμα ἀκαρτεροῦσες,
Ἔλα παλι, νὰ σοῦ πῇ.
Ἄργιε νἄλθῃ 'κείνη ἡ 'μέρα
Κ' ἦταν ὅλα σιωπηλά·
|: *Γιατὶ τἄσκιαζε ἡ φοβέρα,*
Καὶ τὰ πλάκονε ἡ σκλαβιά. :|

3.

Δυστυχής! παρηγορία
Μόνη σοῦ ἔμενε νὰ λὲς
Περασμένα μεγαλεῖα,
Καὶ διηγῶντας τὰ νὰ κλαῖς.
Καὶ ἀκαρτέρει, καὶ ἀκαρτέρει
Φιλελεύθερη λαλιά·
|: *Ἕνα ἐκτύπωσε τἄλλο χέρι*
Ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά. :|

4.

Κ' ἔλεες· πότε 'ἄ! πότε 'βγάνω
Τὸ κεφάλι ἀπὸ τ's ἐρμιαῖς;
Καὶ ἀποκρίνοντο ἀπὸ πάνω
Κλάψαις, ἅλυσες, φωναῖς.
Τότε ἐσήκονες τὸ βλέμμα
Μὲς τὰ κλαύματα θολό,
|: *Καὶ εἰς τὸ ῥοῦχό σοῦ ἔσταζ' αἷμα,*
Πλῆθος αἷμα ἑλληνικό. :| ....

2.

Længe skjulte du dig skamfuld,
At vi taalte Trældoms Baand,
Vented' paa en Røst, som kaldte:
Kom tilbage, Friheds Aand!
Men den Dag den tøved' længe,
Og du hørte intet Raab;
|: Under Slaveriets Lænker
Bortjog Frygten hvert et Haab. :|

3.

Ak, kun Eet der blev tilbage,
Som endnu en Trøst dig bød:
Svundne Herlighed at mindes,
Mens den bittre Taare flød.
Og forgjæves paa dit Komme
Vented' Hellas Dag fra Dag;
|: Under Hændevrid, fortvivlet,
Opgav ganske det sin Sag. :|

4.

Naar skal, sukked' du, mit Hoved
Atter frit dog hæve sig?
Men kun Graad og Skrig og Lænker
Lød igjen som Svar til dig.
Da dit Blik, af Graad formørket,
Hæved' du, i Hu saa mod,
|: Og paa dine Klæder hvide
Drypped' Blod, hellenisk Blod. :| ....

Nr. 35. Nygræsk Frihedssang.

Ἆσμα προτρεπτικόν.

Tempo di marcia.

1. Ὁ και - ρὸς ἀ - δελ - φοὶ τῆς ἐ - λευ - θε - ρί - ας φθά - νει, Καὶ τὸ γέ - νος ἡ - μῶν τὰς δυ - νά - μεις της λαμ - βά - νει. Ὁ τύ - ραν - νος κλο - νεῖ - ται, Τὴν πτῶ - σίν του φο - βεῖ - ται; Ἐς τὰ ἅρ - μα - τα, ἐς τα ἅρ - μα - τα, Με - γά - λοι καὶ μι - κροί, Ἐς τὰ ἅρ - μα - τα, ἐς τὰ ἅρ - μα - τα, Με - γά - λοι καὶ μι - κροί.

1. Brø - dre, Fri - he - dens Ti - me for os er nu op - run - den, See, op - vaag - net er Hel - las, dets Kraft ei læn - ger bun - den! Ty - ran - nen bæ - ver, gru - er For Hæv - nen, som ham tru - er. Til Vaa - ben, til Vaa - ben, Gri - be nu En - hver, Til Vaa - ben, til Vaa - ben Gri - be nu En - hver!

f

Coro.

Σπα - θί, σπα - θί, σπα - θί, σπα - θί, σπα - θί, σπα - θί!
Af - sted, af - sted, af - sted, af - sted med dra - get Sværd!

ff

2.

Μὴ φοβῆσθε Γραικοὶ, ὅτι εἶσθε τάχ' ὀλίγοι,
Ἡ Εὐρώπη ἰδοῦ τὰς ἀγκάλας της ἀνοίγει.
Γενναῖοι Ῥουμελιῶται,
Μωραΐται καὶ Νησιῶται,
‖: *Νὰ βάλλετε φωτιὰν*
Εἰς ὅλην τὴν Τουρκιάν. :|
|: *Φωτιά, φωτιά, φωτιά.* :‖

3.

Ἡ ἀθλία Ἑλλὰς εἰς βαρὺν ζυγὸν στενάζει,
Τοὺς πιστούς της υἱοὺς εἰς βοήθειάν της κράζει,
Ἀλύσεις νὰ συντρίψουν,
Δεσμά της ν' ἀποῤῥίψουν,
‖: *Καὶ τρόπαια λαμπρὰ*
Νὰ στήσουν κατ' ἐχθρῶν. :|
|: *Σπαθί, σπαθί, σπαθί.* :‖

4.

Μὴ φοβῆσθε Γραικοὶ τοὺς λαοὺς τοὺς τρισβαρβάρους,
Εἶναι ὄχλος πολὺς δίχως τόλμης τε καὶ θάῤῥους.
Ὡς πότε τυραννία;
Ζήτω ἡ ἐλευθερία.
‖: *Τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν*
Ἄς τρέξῃ πρὸ ποδῶν. :|
|: *Σπαθί, σπαθί, σπαθί.* :‖

2.

Græske Folk, ei af Mistvivl til Kræfter du forsage!
See, Europa vil trofast i Armene dig tage.
I tappre Rumelioter,
Øboere, Moreoter!
‖: Ha, kaster en Brand
Ind i Tyrkernes Land! :|
|: Afsted :| med Ild og Sværd! :‖

3.

Længe, Hellas, du har under Aaget maattet lide,
Kalder nu dine Sønner til kjækt for dig at stride!
Dit Raab dem samler Alle;
Snart dine Lænker falde,
‖: Og stolte Seiersminder
Du da reise skal! :|
|: Afsted :| til blodig Val. :‖

4.

Ikke frygte skal Grækenlands Mænd de raae Barbarer,
Uden Mod, uden Kraft, kom de selv i store Skarer.
Tyrannens Tid er omme,
Og Frihedens skal komme!
‖: Lad Fjendernes Blod
Nu strømme for vor Fod! :|
|: Afsted :| med draget Sværd! :‖

Nr. 36. Tyrkisk Folkehymne.

Moderato.

Al-lah, sign du Ab-dul Meschied, Skjænk ham man-ge Fre-dens Da-ge, At han maa be-skyt-te si-ne Tyr-ker Og Pro-phe-tens hel-li-ge Ord! Lad hans Ro i Skyg-gen af Cy-pres-ser Ei af no-gen Sorg for-styr-res! Al-le hans Børn, smaa og sto-re, Tag du i din Va-re-tægt!

mf *p* *mf*

Nr. 37. Yankee Doodle.

(Nordamerikansk Nationalsang.)

Con moto.

1. Co - lumbians all the pre-sent hour As brothers should u - nite us; Un - ion at home's the on - ly way To make each na-tion right us.
1. Co - lumbias Mænd, til hver en Tid Som Brø-dre man os fin - de! Thi E-nig-hed kun Vei- en er Na - tio-ners Agt at vin - de.

Yan - kee Doodle guard your coast, Yan - kee Doodle Dan - dy, Fear not then nor threat nor boast, Yankee Doodle Dan - dy.
Ra - ske Jangki, værg din Kyst, Ra - ske, fri - e Jang - ki! Da du taa - le kan en Dyst, Ra-ske, fri - e Jang - ki!

2. The only way to keep off war,
And guard 'gainst persecution,
Is always to be well prepared
With hearts of resolution.
Yankee Doodle let 's unite,
Yankee Doodle Dandy,
As patriots still maintain our right,
Yankee Doodle Dandy.

3. Great Washington who led us on,
And liberty effected,
Shall see we 'll die or else be free,
We will not be subjected.
Yankee Doodle guard your coast,
Yankee Doodle Dandy,
Fear not then nor threat nor boast,
Yankee Doodle Dandy.

4. A band of brothers let us be,
While Adams guides the nation,
And still our dear bought freedom guard,
In every situation.
Yankee Doodle guard your coast,
Yankee Doodle Dandy,
Fear not then nar threat nar boast,
Yankee Doodle Dandy.

5. May soon the wish'd for hour arrive,
When Peace shall rule the nations,
And Commerce free from fetters prove
Mankind are all relations.
Then Yankee Doodle be divine,
Yankee Doodle Dandy,
Beneath the figtree and the vine,
Sing Yankee Doodle Dandy.

2. Man ikkun derved Krig undgaaer
Og Rænkers Magt afvender,
Naar Hjertet svulmer høit af Mod,
Og hurtig Raad man kjender.
Raske Jangki, uforsagt,
Raske, frie Jangki,
For vor Ret vi staae paa Vagt,
Raske, frie Jangki!

3. Den store Helt, vor Washington,
Som os vor Frihed skjænked',
Skal see os seire eller døe,
Men aldrig see os lænked'.
Raske Jangki, værg din Kyst,
Raske, frie Jangki!
Frygt ei Pral, ei Trudselsrøst,
Raske, frie Jangki!

4. Et Brodersamfund slutte vi,
Deri ta'er Adams Sæde;
Vi om vor Frihed værne skal,
Vil man for nær den træde.
Raske Jangki, værg din Kyst,
Raske, frie Jangki!
Frygt ei Pral, ei Trudselsrøst,
Raske, frie Jangki!

5. Med Længsel see vi mod den Tid,
Da Fred skal sammen føre
Nationer, som adskilte staae,
Men som dog sammen høre.
Raske Jangki da skal sees
Seiersmykt at stande;
Lykkelige juble skal
De forbundne Lande!

Nr. 38. Cancion patriotica de la Republica de Mejico. — Den Mexicanske Republiks Frihedssang.

Allegro moderato.

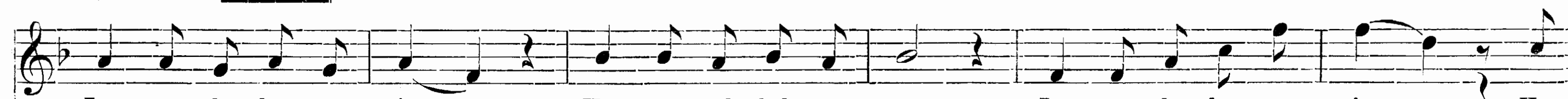
1. So - mos in - de - pen - dien - tes, Vi - va la li - ber - tad, Vi - va A-me - ri - ca li - bre
1. Aa - get vi har af - ka - stet, Fri - he - dens Dag op - randt! Le - ve det fri A - me - ri - ca,

Y vi - va la i - gual - dad. Tres sig - los o - pri - mi - dos, Tres sig - los de ri - gor,
Fri - heds og Lig - heds Hjem! Tre Hun - dred Aar i Træl - dom! Tre Hun - dred Aar i Nød!

Los tres de des - po - tis - mo Ha - brá mal - dad may - or, Los tres de des - po - tis - mo Ha -
Vee o - ver de De - spo - ter, Som o - ver Lan - det bød, Vee o - ver de De - spo - ter, Som

brá mal-dad may-or, Los tres de des-po-tis-mo Ha-brá mal-dad may-or.
o-ver Lan-det bød, Vee o-ver de De-spo-ter, Som o-ver Lan-det bød!

2.
Somos independientes etc.
Despues de tantos años
De esclavitud tirana,
Han roto las cadenas
Los heroes de la patria.

4.
Somos independientes etc.
¡Cortéz o nombre infame!
Que recuerda la atroz
Conquista, que los siglos
Han visto con horror.

3.
Somos independientes etc.
Fuego, fuego artilleros,
Fuego, fuego el cañon,
Fuego, fuego respire,
Fuego y viva el valor.

5.
Somos independientes etc.
Despues de tantos siglos
De penas y trabajos
Con nuestra libertad
La paz ya recobramos.

Somos independientes
Viva la libertad
|: Viva America libre
Y viva la igualdad. :|

2.
Aaget vi har afkastet, o. s. v.
Efter saa lange Tider,
Leved' i Trældoms Kaar,
Fædrenelandets Helte
Brøde den Lænke haard.

4.
Aaget vi har afkastet, o. s. v.
Cortez — o Navn, saa skjændigt,
Du vækker i vor Hu
Tanken om de Aarhundred',
Som var opfyldt' af Gru.

3.
Aaget vi har afkastet, o. s. v.
Ild, Ild, Artillerister!
Ild, Ild, Kanonen spye!
Ildsvælgene sig aabne!
Ild, stedse Ild paany!

5.
Aaget vi har afkastet, o. s. v.
Efter de Aar saa mange,
Som under Trængsler gled,
Have vi Frihed vundet,
Og vandt med den os Fred!

Aaget vi har afkastet,
Frihedens Dag brød frem!
|: Leve det fri America,
Friheds og Ligheds Hjem! :|

Nr. 39. Himno nacional Argentino. Argentinsk Nationalsang.

Andante.

f *p* *f*

V. S.

A due.

1. O - id mor - ta - les el gri - to sa - gra - do: Li - ber - tad, li - ber - tad, li - ber - tad! O - id el rui - do de ro - tas ca - de - nas,
1. Hør, Jordens Slægter, den hel - li - ge Ju - bel: Frihed, Fri - hed, hil Fri - he - dens Seir! Hør trindtom Braget af bri - sten - de Læn - ker!

Ved en tro - no la no - ble i - gualdad. Se le - van - ta en la faz de la tier - ra U - na nue - va y glorio - sa na - cion, Co - ro -
Her - ligt Lig - he - den bre - der sin Leir. See, der rei - ser et Folk sig paa Jor - den, Nyt og herligt, med straa - len - de Mod; Laur - bær -

na - da su sien de lau - re - les Y á sus plantas rendi - do un le - on, Y á sus plan - tas ren - di - do un le - on; Co - ro - na - da su sien de lau -
krandsen omslynger dets Tinding, Løven træder det under sin Fod, Lø - ven træ - der det un - der sin Fod; Laur - bærkrandsen omslynger dets

2. De los nuevos campeones los rostros
Marte mismo parece animar,
La grandeza se anida en sus pechos,
A su marcha todo hacen temblar.
Se conmueven del Inca las tumbas,
Y en sus huecos revive el ardor,
||: Lo que vé renovando à sus hijos
|: De la patria el antiguo esplendor. :||
Sean eternos, etc.

3. Pero sierras y muros se sienten
Retumbar con horrible fragor;
Todo el pais se conturba por gritos
De venganza, de guerra y furor.
En los fieros tiranos la envidia
Escupió su pestifera hiel;
||: Su estandarte sangriento levantan
|: Provocando à la lid mas cruel. :||
Sean eternos, etc.

4. ¿No lo veis sobre Mejico y Quito
Arrojarse con saña tenaz?
¿Y cual lloran bañados en sangre
Potosí, Cochabamba y la Paz?
¿No lo veis sobre el triste Carácas
Luto y llanto y muerte esparcir?
||: ¿No lo veis devorando cual fieras
|: Todo pueblo que logran rendir? :||
Sean eternos, etc.

5. A vosotros se atreve Argentinos
El orgullo del vil invasor;
Vuestros campos ya pisa, cantando
Tantas glorias hollar vencedor.
Mas los bravos que unidos juraron
Su feliz libertad sostener,
||: A esos tigres sedientes de sangre
|: Fuertes pechos sabrán oponer. :||
Sean eternos, etc.

6. El valiente Argentino á las armas
Corre ardiendo con brio y valor;
El clarin de la guerra cual trueno
En los campos del Sud resonó.
Buenos-Aires se opone á la frente
De los pueblos de la inclita Union,
||: Y con brazos robustos desgarran
|: Al Iberico altivo leon :||
Sean eternos, etc.

7. San José, San Lorenzo, Suipacha,
Ambas Piedras, Salta y Tucuman,
La Colonia y las mismas murallas
Del tirano en la Banda Oriental,
Son letreros eternos que dicen:
Aqui el brazo Argentino triunfó,
||: Aqui el fiero opresor de la patria
|: Su cerviz orgullosa dobló. :||
Sean eternos, etc.

8. La victoria al guerrero Argentino
Con sus alas brillantes cubrió,
Y azorado á su vista el tirano
Con infamia á la fuga se dió.
Sus banderas, sus armas se rinden
Por trofeos á la libertad;
||: Y sobre alas de gloria alza el pueblo
|: Trono digno á su gran majestad. :||
Sean eternos, etc.

8. Desde un polo hasta el otro resuena
De la fama el sonoro clarin,
Y de América el nombre enseñando
Les repite — mortales, oid: ....
Ya su trono dignisimo abrieron
Las Provincias unidas del Sud,
||: Y los libres del mundo responden:
|: Al gran pueblo Argentino, Salud! :||
Sean eternos, etc.

2. Paa vore Høvdingers straalende Pande
Krigens Gud har sin Aande sendt ned,
I deres Hjerter har Storhed sin Bolig,
Verden bæver ved Heltenes Fjed.
Inka-Gravene skjælve i Dybet,
Og af Støvet en Flamme gaaer frem,
||: Mens de see deres Sønner fornye
|: Ærens Glands i det ældgamle Hjem. :||
Aldrig skal de Laurbær, o. s. v.

3. Fra Bjergets Sider og Borgenes Mure
Ruller Gjenlydens tordnende Larm;
Og hele Landet oprøres af Raabet,
Raab af Hævn og af Krig og af Harm;
Thi de grumme Voldsherskeres Avind
Har sin pestsvangre Aande udsendt;
||: Høit de reise det blodige Banner;
|: Krigens vildeste Brand har de tændt. :||
Aldrig skal de Laurbær, o. s. v.

4. O, see, hvor Mexico hærges og Quito!
Hvor de myrde i blindt Raseri!
O, see, hvor Taarer og Blod overstrømmer
Cochabamba, la Paz, Potosi!
See, Carácas, det jammeropfyldte,
Har de sænket i Sorg og i Blod!
||: See, som Rovdyr de grumt sønderslide
|: Hvert et Folk, som de fik under Fod. :||
Aldrig skal de Laurbær, o. s. v.

5. I har jo selv, Argentiner, fornummet
Undertrykkernes Overmodsruus;
I Seirens Trods Eders Sletter de trampe,
Styrte Hæderens Minder i Gruus.
Men de Tappre, som enigt har svoret
For vor Frihed at vove en Dyst,
||: Vil mod disse bloddryppende Tigre
|: Stille stolt deres modige Bryst. :||
Aldrig skal de Laurbær, o. s. v.

6. Af Mod og Kraft Argentineren gløder,
Mens han griber sit Værge til Slag,
Og Krigstrompeten udsender som Torden
Over Sydlandets Sletter sit Brag.
Buenos Ayres gaaer forrest i Rækken
Af de Folk, der svoer Broderskabs Pagt,
||: Og Iberiens trodsige Løve
|: Ligger knust af de Vældiges Magt. :||
Aldrig skal de Laurbær, o. s. v.

7. San José, San Lorenzo, Suipacha,
Ambas Piedras, Salta, Tucuman,
La Colonia og Voldsmandens Mure
I det stolte la Banda Oriental,
Er som evige Skrifter, der melde:
„Her vandt Seir Argentinernes Sværd,
||: Og vort Fædrelands frække Betvinger
|: Maatte bøie sit Overmod her. :||
Aldrig skal de Laurbær, o. s. v.

8. Om Argentinernes Kriger har Seiren
Sine straalende Vinger udbredt;
Og ved hans Syn har Tyrannen forfærdet
Til den skjændigste Flugt sig beredt.
Sine Faner og Vaaben han sænked,
De blev Frihedens Seierstrofæer,
||: Og paa Hæderens Vinger har Folket
|: Reist en Throne, dets Herlighed værd. :||
Aldrig skal de Laurbær, o. s. v.

9. Fra Pol til Pol lyder Rygtets Trompetstød,
Over Jorden skal Gjenlyden naae;
Og til Amerikas evige Hæder
Skal det lyde; — hør, Verden, derpaa:
„Sydens Lande har bygget med Ære
Sig en Throne ved Enigheds Magt!
||: Alle Verdens Fribaarne skal svare:
|: Hil dig, Hil Argentinernes Pagt!“ :||
Aldrig skal de Laurbær, o. s. v.

Coro.

Sean e - ter - nos los lau - re - les Que su - pi - mos con - se - guir, Que su -
Al - drig skal de Laur - bær vis - ne, Som vi vandt ved Svær - dets Od, Som vi

Soli. Tutti. a tempo

p e ritenuto *f*

pi - mos con - se - guir. Co - ro - na - dos de glo - ria vi - va - - - - mos, O ju -
vandt med Svær - dets Od; Hvis med Æ - re vi ik - ke kan le - - - - ve, Væ - re

a tempo

p e ritenuto *f*

re - mos con glo - ria mo - rir, O ju - re - mos con glo - ria mo - rir, O ju -
Dø - den med Æ - re vor Lod, Væ - re Dø - den med Æ - re vor Lod, Væ - re

Fine.

re - mos con glo - ria mo - rir. 2. De los une -
Dø - den med Æ - re vor Lod! 2. Paa vo - re

Fine.

Nr. 40. „Ja podeis da Patria filhos.“ „Nu med Fryd Brasiliens Sønner.“

(Brasiliansk Nationalsang.)

Con moto.

1. Ja po - deis da Pa - tria fil - hos Ver con - ten - te a mae gen-
1. Nu med Fryd Bra - si - liens Søn - ner Kan den skjøn - ne Mo - der

sempre f

til, Ja rai - ou - a Li - ber - ta - de No ho - ri - zon - te do Bra - zil, No ho - ri - zon - te do Bra - zil, No ho - ri - zon - te, no ho - ri -
see; Frem nu bry - der Friheds Morgen Ef - ter Nat - tens bit - tre Ve, Ef - ter Nat - tens bit - tre Ve, Ef - ter Nat - tens, ef - ter

Coro.

zon - te do Bra - zil. Bra - va gen - te Bra - zi - lei - ra Lon - ge va te - mor ser - vil, Ou fi - car a Pa - tria
Nat-tens bit - tre Ve. Bort med Frygt, Bra - si - li - a - ner! At - ter aan - de vi saa let; Frit vort Fæ - dre-land skal

li - vre. Ou mor - rer pe - lo Bra - zil, Ou mor - rer, ou mor-rer pe - lo Bra - zil.
væ - re, El - ler døe vi vil for det, El - ler døe, el - ler døe vi vil for det!

2. O Real Herdeiro Augusto
Contrecendo o Engano vil
Em despeito dos Tyrannos
‖: Quiz ficar :| no seu Brazil. :‖
Brava gente etc.

3. Revoavaõ tristes sombras
Da cruel guerra civil
Mas fugiraõ apressadas
‖: Vendo o Anjo :| do Brazil. :‖
Brava gente etc.

4. Filhos! clama, caros filhos!
He depois d'affrontas mil
Qu'a vingar a negra injuria
‖: Veur Chamar-vos :| o Brazil. :‖
Brava gente etc.

5. Naõ temais impias Phalanges
Qu'apprezentaõ face hostel
Vossos peitos, vossos braços
‖: Saõ muralhas :| do Brazil. :‖
Brava gente etc.

6. Parabens! o Brazileiros
Ja com garbo juvenil
Do Universo entre as Naçoes
‖: Resplendece :| a do Brazil. :‖
Brava gente etc.

2. Kongesøn, til Hersker kaaret,
Byd enhver Forræder Trods;
Ned skal styrtes de Tyranner,
‖: Som sig skjule :| vil hos os. :‖
Bort med Frygt, o. s. v.

3. Borgerkrigens mørke Skyer
Skal ei over Landet staae,
Og dets Engel vil det skjærme,
‖: Naar vi varsomt :| frem kun gaae. :‖
Bort med Frygt, o. s. v.

4. Saa, I Landets Sønner, skulle
Hævne vor Ydmygelse,
Vore Tusind Lidelser;
‖: Men, ved Høimod :| lad det skee. :‖
Bort med Frygt, o. s. v.

5. Frygt ei ryggesløse Skarer,
Om de vove sig mod Jer;
Eders Arm og Eders Kjækhed
‖: Som en Muur :| for Landet er. :‖
Bort med Frygt, o. s. v.

6. O til Lykke, vort Brasilien!
Med foryngет Kraft du staaer.
Straalende iblandt Nationer;
‖: Verden rundt :| dit Ry nu naaer. :‖
Bort med Frygt, o. s. v.

ANMÆRKNINGER.

Kildorne.*)

Nr. 1, 4, 7 —— fra N. Schjørring's „Selskabs-Sange med Melodier“, Kjøbenhavn, 1785.

Nr. 2 —— fra Nyerup og Rahbek's „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen“, 5te Deel, Kbh. 1814, Pag. LXXIV; **Texten** i samme Værks 2den Deel, Pag. 3, tidligere i P. Syv's Samling, Kbh., 1695.

Nr. 3 —— efter Componistens Haandskrift; **Texten** efter C. J. Boye's „Poetiske Skrifter“, 4de Bind, Kbh. 1851.

Nr. 5, 6 og 8 —— efter „Sangsamling for norske Selskabskredse“, Christiania, 1842.

Nr. 9 —— efter en skriftlig Meddelelse for mere end 30 Aar siden.

Nr. 10 —— efter et særskilt Aftryk, hos E. W. Björkman [Stockholm].

Nr. 11 og 12 —— efter særskilte Aftryk, Helsingfors; det første fra 1848.

Nr. 13 og 38 —— fra „Cæcilia, eine Zeitschrift für die musikalische Welt“; den første i 22de Bind, Mainz 1843, den anden i 7de Bind, sammest. 1828.

Nr. 14 —— efter et særskilt Aftryk, udk. hos Theune & Comp. i Amsterdam (s. a.).

Nr. 15, 19, 28 og 35 —— efter „Sammlung der Nationallieder aller Völker“, udk. hos Schlesinger, Berlin (s. a.); Nr. 28 sammenlignet med skriftlige Meddelelser. De afvigende Læsemaader i Texten til Nr. 35 ere efter „*Ἀνθολογία ἤτοι συλλογὴ ᾀσμάτων ἡρωικῶν, κλεπτικῶν κτλ. ὑπὸ N. Ἀγγελίδου. Ἀθήνησι*, 1864“ (ɔ: Anthologie eller Samling af Kriger-, Klephter- og andre Sange, af N. Angelides. Athen 1864).

Nr. 16 —— efter en illustreret Udg. af Charlet, Paris 1841; den danske Text til Nr. 16, 17 og 18 fra „Spøg og Alvor, eller Viser og Sange for Klaveret“, 3 Samlinger, Kbh. (s. a.)

Nr. 17 —— efter den franske i Paris hos Firmaet „Les freres Gaveaux“ udkomne Original-Udg.

*) Naar ikke Andet er bemærket, ere Text og Melodie fra samme Kilde.

Nr. 18 —— efter „Frankreich im Jahr 1795“, Altona, 1795.

Nr. 20 og 23 —— efter særskilte Aftryk.

Nr. 21 —— **Mel.** efter et gammelt Aftryk hos Böhme i Hamborg (s. a.), sammenlignet med flere senere Udgaver; **Texten** efter „Chansons nationales et populaires de la France“, af du Mersan, Paris, 1847.

Nr. 22 —— efter en gl. engelsk Melodie-Samling, vistnok fra Componistens Levetid, og altsaa før 1778.

Nr. 24 —— efter et særskilt Aftryk hos A. Cranz i Hamborg (s. a.).

Nr. 25 —— efter et særskilt Aftryk fra Milano (s. a.).

Nr. 26 —— fra O. L. B. Wolff's „Braga .... Volkslieder in ihren ursprünglichen Melodien“, 14 Hefter, Bonn [1830].

Nr. 27 —— efter et særskilt Aftryk fra Lissabon; findes ogsaa i Schlesinger's ovfr. nævnte Samling.

Nr. 29 —— efter et særskilt Aftryk, udg. af „Polenverein in Winterthur“ (s. a.); **Texten** efter Karl Falkenstein's „Thaddæus Kosciuzko“, Leipzig, 1834, S. 294.

Nr. 30 —— efter et særskilt Aftryk hos Böhme i Hamborg (s. a.), sammenlignet med en skriftlig Meddelelse; findes ogsaa i „18 Hymnes et Chants nationaux Polonais par Christien Ostrowski“, Paris, 1867.

Nr. 31 —— efter ovennævnte „18 Hymnes“.

Nr. 32 —— efter „Magyar népdalok“ (ɔ: Samling af ungarske Folkesange) af Gabriel Matray, 2det Bind, 1ste Hefte, Pesth, 1858.

Nr. 33 —— efter et særskilt Aftryk, Florenz (s. a.).

Nr. 34 —— **Mel.** medbragt fra Grækenland af Cand. philol. J. Pio i en Afskrift, han havde erholdt af Componisten; **Texten** efter „*Ύμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν*“ (ɔ: Hymne til Friheden), af D. Salomós, Mesolonghi, 1825.

Nr. 36 —— efter et særskilt Aftryk, kun med tydsk Text, meddelt mig af H. Kestner i Hannover.

Nr. 37 —— efter et særskilt Aftryk, Philadelphia (s. a.).

Nr. 39 —— efter et særskilt Aftryk, Buenos-Ayres (s. a.).

Nr. 40 —— **Mel.** efter skriftlig Meddelelse; **Texten** efter et trykt

Exemplar med en ganske anden Mel., uden Angivelse af Trykkested; men begge Meddelelser vistnok fra Rio-Janeiro.

— Foruden dem, der under Navn eller Mærke have glædet mig med metriske Oversættelser til foranstaaende Nationalsange, bringer jeg herved efternævnte Herrer min venligste Tak for Modtagelsen af de i Prosa leverede Oversættelser, hvorefter de metriske ere givne: Hr. Cand. phil. L. Lund (til Nr. 26, 37 og 39); Hr. Capitain M. Waagepetersen (til Nr. 27 og 40); Hr. Professor C. W. Smith (til Nr. 28-31); Hr. Cand. philol. J. Pio (til Nr. 33-35); Hr. Dr. phil. G. Fistaine (til Nr. 38).

Ved „Nationalsange“ forstaaer jeg saadanne Sange, hvori Kjærlighed til Fædreland, Hengivenhed for Konge, Beredvillighed til Opoffrelse for Fædrelandet finde en begeistret Udtalelse; medens „Folkesangene“ skildre den Enkeltes personlige Forhold, Glæde over Hjemstavnens Natur, Fortids Sagn o. s. v. Saaledes er vel enhver „Nationalsang“ en Folkesang, men ikke enhver „Folkesang“ en Nationalsang. I de fleste Nationalsange stiller et Folk sig overfor et andet og, om ikke Faren staaer for Døren, synges dog om, hvorledes man vil møde en mulig kommende Fare. Det er saaledes meer eller mindre historiske Sange, og om flere af de her optagne just ikke nu skulde være vedkommende Lands Nationalsang, saa have de dog været det og, som det saa tidt er gaaet, kunne efter nogen Tids Forløb blive optagne igjen med en eller anden Forandring i Texten.

Efter denne Forklaring vil man ikke misforstaae eller finde en Gjentagelse af det Samme i Udtrykket „Folkenes Nationalsange“.

Nr. 1. David Isaac Hanson, født i Trankebar 1732, Capitain i „Danske Livregiment“; fik Afsked, fordi han, forledt af sin musikalske Enthusiasme, engang forlod Hovedvagten for, som Fløitenist, at deltage i en Concert; blev senere Pakhusforvalter ved „det ostindiske Compagnie“; døde 1797.

Mel. er her gjengivet med de Forandringer, som den, i tidligere Tid meget sungen, i Folkemunde har antaget, og som virkelig ere Forbedringer. Af Texten har jeg kun givet et Uddrag.

Thomas Thaarup, født d. 18de Aug. 1749 i Kjøbenhavn, død d. 11te Juli 1821 i Smidstrup.

Nr. 2. Poul Edvard Rasmussen, født d. 29de Octbr. 1776 af Bønderfolk i Farum ved Kjøbenhavn; blev som Pleiesøn opdraget af Edv. Storm og gik i Efterslægtselskabets Skole; blev indskrevet som Student 1794; tog latinsk-juridisk Embeds-Examen 1801; blev 1802 Auditeur ved Søetatens combinerede Ret; fik efter Ansøgning Afsked 1809; blev 1860 Ridder af Dbr., og døde d. 18de Juli samme Aar i sin Fødeby Farum, hvor han bestandig havde levet, elsket af Alle. Han var Nyerup's Medudgiver af „Danske Viser fra det 16de og 17de Aarhundrede“.

Denne Mel. har længe været anseet for en gammel dansk Folkemelodie. I denne Tro er man bleven bestyrket ved at finde den imellem Melodierne til de af Abrahamson, Nyerup og Rahbek udg. „Danske Viser fra Middelalderen“ *), endskjøndt dens Toners trinvise Følge og dens hele øvrige Form maatte forbyde at tillægge den en meget høi Alder. Men den er, som sagt, componeret af P. E. Rasmussen. De nærmere herhid hørende Omstændigheder har han for mere end 30 Aar siden, da jeg tilfældigviis opdagede, at han var Componisten, skriftlig meddelt mig.**) Medens han samlede Melodier og Notitser til ovennævnte „Danske Viser fra Middelalderen“, faldt den fra P. Syv's Samling bekjendte Vise om Thyra Danebod ham i Hænde, og han satte da i Aaret 1810 Melodien dertil, aldeles saaledes som den findes paa det anf. Sted.***) Dette skete paa Gaarden Karholm ved Knardrup, og nærmest i den Hensigt, at Visen kunde blive sungen i R.'s Familiekreds sammesteds. Efter Tid til anden at have sendt Professor Nyerup omtrent en halv Snees Melodier, „meddelte jeg ham“, siger R., „ogsaa denne Melodie, dog med det udtrykkelig skrevne Tilføiende: den er componeret (man tilgive mig Ordet) her i Egnen.“ Uden nogen af Nyerup forlangt yderligere Forklaring fik den Plads mellem Melodierne i hiin Samling. Oehlenschläger anvendte den i sin Tragoedie „Erik og Abel“, og fra den Tid (1821) udbredte den sig mere og mere i Folket; ja, de Danske i Rom have ved festlige Sammenkomster tolket deres Længsel efter Fædrelandet i disse Toner. — Vi have i denne Composition et mærkeligt Exempel paa, hvorledes mangen Folkemelodie er bleven til, idet den i et begeistret Øieblik er opstaaet i et poetisk Gemyt, der ellers ikke har været forbundet med Kald til at frembringe. Beskeden holder Opfinderen sig skjult og tager Hemmeligheden med sig i Graven, dersom ikke et Tilfælde, som

*) s. 5te Tome, Pag. LXXIV.

**) s. mine „Melodier til fædrelandshistoriske Digte“, Kbh. 1840. S. IX.

***) Den 1ste Node i 9de Takt var oprindelig $\overline{a}$ (s. Nyerup); men jeg har her, ligesom tidligere i andre Samlinger, optaget den almindelige Syngemaade, nemlig $\overline{h}$, der baade af melodiske og harmoniske Grunde er at foretrække og derfor ogsaa billiget af Componisten.

her, gjør Verden bekjendt med Den, der skyldes en saa rig aandig Nydelse, som en skjøn Folkesang er istand til at skjænke.

Forfatteren, Laurits Olsen Kok, døde 1691 som Præst til Refsnæs paa Sjælland. Af den meget lange Vise (s. P. Syv's Samling) ere kun de almindelig sungne Vers optagne.

Nr. 3. Melodien componeret 1826; Harmoniseringen efter Weyse's Haandskrift, kun følger her Accompagnementet overalt Sangstemmen. Texten forkortet.

C. J. Boye, født i Kongsberg d. 27de Decbr. 1791, død som Sognepræst til Garnisonskirken i Kjøbenhavn d. 6te Juli 1853.

Nr. 4. Ditlev Ludvig Rogert, født d. 11te April 1742 i Utterslev paa Lolland, hvor hans Fader var Præst, dimitteredes fra Nakskov Skole 1759. Før sin Ansættelse i offentligt Embede privatiserede han i en Række af Aar i Kjøbenhavn. Han spillede Violin og informerede deri. 1782 blev han Landsdommer paa Bornholm og døde der 1813.

Texten er, som bekjendt, af Evald's „Fiskerne", hvortil er componeret Musik af Concertmester Joh. Hartmann. Men allerede for mange Aar siden*) fortalte et Sagn mig, at denne Melodie var af Landsdommer Rogert. Sandheden af denne Fortælling er bekræftet af Rogerts egen Søn, der for en Række Aar siden er død som Byfoged i Helsingør, og fra hvem jeg har følgende Meddelelse om denne Sag: Rogert var en af Evalds Omgangsvenner og kom ofte til ham paa den Tid, han havde ovennævnte Syngespil under Arbeide. Han havde lagt sig en Deel efter Musikens Theorie og forsøgte da at sætte Melodier til „Kong Christian" og „Liden Gunver" i samme Stykke. Evald glædede sig særdeles over disse Melodier og foreslog Hartmann at optage dem i sin Composition.

Imidlertid blev blot Mel. til „Liden Gunver" benyttet, der er en Folkemelodie, som Rogert havde afpasset til Evalds Text, eller som Evald maaskee har afpasset sin Text til.**) Mel. til „Kong Christian" er aldrig bleven sungen ved Opførelsen af „Fiskerne", hvilket Evalds Samtidige, den saa ansete, forlængst afdøde Skuespillerinde Mad. Rossing bekræftede, da jeg i Anledning af denne Sag besøgte hende i Fredensborg. Hellerikke staaer Mel. i Partituren til Syngespillet, hvor derimod findes en i Arieform componeret Musik til det sidste Vers, der begynder saaledes:

*) s. de anf. „Mel. til fædrel Digte", S. X.
**) s. m. „Folke-S. og Mel." I. 3die Udg. Nr. 17 og tilh. Anm. S. 369.

I den ældste Udg. af „Fiskerne"*), saavel som i Evalds Haandskrift findes det hele Digt; i Udg. fra 1780 — det samme Aar, hvori „Fiskerne" første Gang blev opført — derimod kun det sidste Vers; rimeligviis fordi denne Udg. betragtedes som en Textbog til Brug ved Opførelsen. I Evalds samtlige Skrifters 3die Deel (Kbh. 1787) findes igjen hele Sangen. Uden Tvivl har Hartmann fundet det Sted, hvor den forekommer, mindre passende for en Vise-Composition i den Stiil, som denne Text udfordrede, og er derfor bleven enig med Evald om blot at benytte det sidste Vers til en Arie. Vel siger Schjörring i Forerindringen til sine „Selskabs-Sange", som er Kilden til nærværende Melodie: „Nogle af disse (Melodier) har jeg vores Hartmann og Wernicke at takke for, og de andre ere af Naumann og Schulz." Men denne lidet oplysende Erklæring af Schjørring kan, med Hensyn til den omhandlede Mel., ikke forstaaes anderledes, end at Hartmann har meddelt ham Melodien og maaskee bidraget til dens harmoniske Udstyr, uden at dermed skal være sagt, at han har componeret den. Dette fremgaaer ogsaa deraf, at Hartmann senere selv har skrevet en Melodie, der findes i Schjørrings „Arier og Sange", 2det Bind, Kbh. 1789, S. 76, hvorefter den ndfr. er aftrykt. Sammenligne vi nu disse to Compositioner, ville vi bemærke, at Hartmanns Melodie har saa Meget tilfælleds med Rogerts, at man vel tør sige, at denne sidste har givet Ideen til den første, ligesom ogsaa, at den af Folket optagne Mel. er den Rogertske, paa de sidste 4 Takter nær, der besynderligt og — med Hensyn til Mangelen af rhythmisk Afrunding af Slutningssætningen i Rogerts Mel. — heldigt nok, ere laante af Hartmanns; hvorved man enten maa antage, at en musikalsk Indsigt har gjort sig gjældende eller, at den naturlige Følelse her ubevidst har udøvet en Kritik, i Følge hvilken den sidste Sætning i den Rogertske Mel. i Folkemunde har antaget denne fuldkomne Lighed med Slutningen af Hartmanns.

Jeg har her gjengivet Mel. med de Afvigelser fra Kilden, nemlig Schjørrings „Selskabs-Sange, som den har antaget i Folkemunde, med Undtagelse af 13de Takt, hvor jeg beholdt den oprindelige Syngemaade, der giver Mel. et langt bedre Sving end den almindelige, og som meget let vil kunne faae Indgang, naar man ikke af Ligegyldighed vil lade den være upaaagtet.

Johannes Evald, født 18de Novbr. 1743, død d. 17de Marts 1781.

Omstaaende følge nu til Sammenligning Rogerts og Hartmanns Melodier i deres oprindelige Form, kun omsatte i B-dur.

*) s. „Forsøg i de skjønne Videnskaber", 13de Stykke, Kbh. 1779, S. 81-83.

(Rogerts Mel. efter Schjørrings „Selskabs-Sange“, 1785.)

(Hartmanns Mel. efter Schjørrings „Arier og Sange“, 1789.)

Nr. 5. C. Blom, født i Tønsberg d. 20de Octbr. 1782, død d. 22de April 1861 i Drammen; var Skibsreder. Han vandt den udsatte Præmie for Mel. til denne Sang; skal ogsaa have componeret flere andre Ting.

Forfatteren, H. A. Bjerregaard, født d. 1ste Jan. 1792 i Ringsaker, døde i Christiania d. 7de April 1842 som Assessor i Høiesteret.

Nr. 6. Lars Møller Ibsen, født i Kjøbenhavn d. 25de Novbr. 1780; kom som ung til Christiania, hvor han nedsatte sig som Kjøbmand; døde der d. 27de Mai 1846.

Simon Olaus Wolff, født 1796 i Snaasen i Nedre-Throndhjems Amt, død d. 22de Febr. 1840 som Sognepræst til Saud i Nedre-Tellemarken.

Nr. 7. En norsk Folkemelodie, som Bellman har benyttet til Nr. 57 af „Fredmans Epistlar“, og som derfor tidligere er bleven antaget for en svensk Melodie.

Johan Nordahl Brun, født d. 21de Marts 1745 i Nærheden af Throndhjem, død d. 26de Juli 1816 som Biskop i Bergen.

Nr. 8. Om Componisten see ovfr. — Conrad Nicolai Schwach, født d. 28de Marts 1793 i Ringsaker i Hedemarkens Amt; døde som Sorenskriver i Nedre-Tellemarken d. 9de Septbr. 1860.

Nr. 9. Edward du Puy, født 1773 i Landsbyen Corselles ved Neufchatel; udmærket som Componist og Violinspiller; kom paa sine Kunstreiser 1793 til Stockholm, hvor han blev ansat som 2den Concertmester i det kgl. Capel, og nogle Aar senere som Sanger ved Operaen. 1799 kom han til Kjøbenhavn, hvor han ligeledes blev ansat som Concertmester og Sanger. I 1801 traadte han ind i Livjæger-Corpset, der dannede sig til Stadens Forsvar mod Engelændernes Angreb, og viste, ligesom senere i 1807, megen Uforsagthed. Han componerede det hos os saa yndede Syngestykke „Ungdom og Galskab“ (1806), hvori han selv med meget Bifald udførte Ritmester Roses Rolle. 1809 forlod han Kjøbenhavn; 1812 blev han ansat som Hof-Capelmester og Sanger i Stockholm, og døde der d. 3die April 1822.

Henrik Adolph Kullberg, født d. 2den Octbr. 1772, død d. 13de Septbr. 1834; Forstander for Wadstena Hospital. Sangen blev digtet ved Carl Johan's Thronbestigelse 1818.

Nr. 10. Baade Digter og Componist til denne smukke Sang ere mig ubekjendte. Men den er fra 1844, da Oscar d. 1ste besteg Sverrigs Throne.

Nr. 11. Friedrich Pacius, født i Hamborg d. 19de Marts 1809; Elev af Spohr i Violinspil, af Hauptmann i den musikalske Theorie. 1828 blev han ansat som Violinspiller i det kgl. Capel i Stockholm, 1834 blev han kaldet til Musikdirecteur og Professor i Musik ved Universitetet i Helsingfors, hvor han forblev indtil 1868, da han tog til sin Fødeby Hamborg.

J. L. Runeberg, født d. 5te Febr. 1804 i Jakobsstad i Finland. Nærværende Sang indleder Digterens berømte Værk „Fänrik Ståls sägner", der besynger Optrin i den sidste finske Krig (1808-9).

Nr. 12. Om Componisten ovfr. — Emil v. Quanten, født 1827; Bibliothekar hos den svenske Konge.

Nr. 13. Joseph Haydn, født 31te Marts 1732 i Rohrau i Nedre-Østerrig, død i Wien d. 31te Mai 1809. Den oprindelige Text, som er meget afvigende fra den senere brugte og her optagne, er af L. Leop. Hascka, født i Wien d. 1ste Sept. 1749, død sammesteds d. 3die Aug. 1827 som pensjoneret Prof. i Æsthetik og Custos ved Universitets-Bibliotheket. Digt og Composition er fra Januar 1797. Sangen blev første Gang udført i Skuespilhuset i Anledning af Keiserens Fødselsdag og ved hans Nærværelse. Den gjorde et stærkt Indtryk paa Alle, og Keiseren som blev meget greben deraf, sendte Haydn en anselig Gave og sit Billede.

Den bekjendte Skuespiller og Forfatter Iffland fortæller i sin Theater-Almanach om et Besøg, som han, i Selskab med Theater-Directeur Schmid aflagde hos Haydn d. 7de Septbr. 1808. Da de gjorde Mine til at gaae, sagde Haydn: „Ich sollte Ihnen doch etwas vorspielen! Wollen Sie etwas von mir hören?" — Det var vel deres inderligste Ønske, men de havde ikke vovet at udtale det. H. saae om til sit Instrument, reiste sig og støttede sig ved sin Tjeners Arm. „Ich kann freilich wenig mehr. Sie sollen eine Composition hören, die ich gesetzt habe, als eben die französische Armee auf Wien vordrang. Das Lied heisst: Gott erhalte Franz, den Kaiser!" Nu spillede han Sangen med et ubeskriveligt, inderligt Udtryk. Da han var færdig, blev han endnu nogle Øieblikke siddende for Instrumentet, lagde begge sine Hænder derpaa og sagde: „Ich spiele dieses Lied an jeden Morgen, und oft habe ich Trost und Erhebung daraus genommen in den Tagen der Unruhe. — Ich kann auch nicht anders, ich muss es alle Tage einmal spielen. — Mir ist herzlich wohl, wenn ich es spiele, und noch eine Weile nachher."

Ovenstaaende er uddraget af en interessant Afhandling om denne Sang, der findes i 22de Bind af „Cäcilia", S. 152 og flg.

Nr. 14. Joh. Wilh. Wilms, født d. 30te Marts 1772 i Witzholden i Hertugdømmet Berg, kom 1791 til Amsterdam, hvor han døde som Organist d. 19de Juli 1847.

Henrik van Tollens, født d. 24de Septbr. 1780 i Rotterdam, død d. 21de Octbr. 1856 i Ryswik; var Kjøbmand, men har udgivet ikke faa Digte.

Nr. 15. Franz von Campenhout, født i Brüssel 1780, og døde der 1848. Han har componeret mange Ting, men er dog mest bekjendt ved nærværende, 1830 componerede Nationalsang.

Om Forfatteren kan jeg ikke give nogen Oplysning.

Nr. 16. Joseph Rouget de Lille blev født d. 10de Marts 1760 i Lons-le-Saulnier i Juradepartementet. Ved Udbruddet af den franske Revolution var han Ingenieur-Officeer i Strassburg. Her, greben af Begeistring for Friheden, skrev han i een Nat (1792) Texten og Musiken til denne verdens-berømte Sang, der fik Navn af Marseillianer-Marschen eller Hymnen, fordi den blev bekjendt i Paris ved de Fødererede fra Marseille. Under Rædselsperioden blev R. de L. fængslet og undgik kun ved Robespierre's Fald (1794) at blive et Offer for hine Uhyrers Blodtørst. I Slaget ved Quiberon (1795) blev han saaret. Efter den Tid levede han i Armod, indgetogen og forglemt; digtede og componerede dog ikke faa Sange. Paa Titelen af en „Hymne til Fornuften", hvor han har nævnet sig som „Forfatter og Componist til Marseillianer-Sangen", har han anført som Motto de første Ord af Virgil's Æneide: „Ille ego qvi qvondam..." ɔ: Jeg er Den, der fordum — opflammede Eders Mod ved min Sang. Dens Magt dertil har ofte viist sig, og da Klopstock i Aaret 1796 traf sammen med Forfatteren i Hamborg, complimenterede han ham med den Yttring: „Ved Deres Sang ere flere end 50,000 brave Tydskere faldne". Julirevolutionen 1830 bragte atter R. de L. i Erindring, idet man greb til de Vaaben, han havde smedet. De Deputeredes Kammer tilbød ham en Pensjon; men han modtog den ikke. Han døde d. 30te Juni 1836 i Choisy-le-Roi, hvor han i lang Tid havde levet hos en Ven. I 1861 blev hans Lig opgravet paa Byens gamle Kirkegaard, for at henbringes til dens nye. Hans Levninger bleve nedlagte i en Steenkiste, hvorpaa staaer Navnet Rouget de Lille. I Ligkisten lagdes en Blydaase, som indeholder et Medaillon-Billede af ham, og paa hvis Bagside „Marseillaisen" er graveret. Paa Graven er lagt en Ligsteen, hvorpaa hans Navn, Fødsels- og Døds-Aar er angivet.

I flere Aftryk af Mel. gjentager Choret kun de 6 sidste Takter, altsaa fra „Marchons".

Nr. 17. Pierre Gaveaux, Operasanger og Componist, født i Béziers i Nedre-Languedoc, i August 1761, døde d. 5te Febr. 1825 i en Sindssyge-Anstalt i Paris.

Om Forfatteren kan jeg ikke give nogen nærmere Oplysning.

Den Afsky for det under Robespierre førte Rædselsregimente, som var vakt hos Folket, vilde skaffe sig Luft. Da saaledes i Januar 1795 en Mængde Tilskuere vare strømmede sammen i „Republikens Theater", hvor en for sine Mordgjerninger i Lyon bekjendt Skuespiller Fusil skulde optræde, blev nærværende Sang „contre les Terroristes" kastet op paa Scenen. Den nærmest staaende Skuespiller tog den op og meddelte Publicum, at den havde til Overskrift „Le reveil du peuple". Man forlangte den forelæst, og Mange raabte, at Fusil, med en Fakkel i Haanden, Syndernes Attribut, skulde forelæse den. Fusil maatte adlyde. Da han havde læst Begyndelsen af 2det Vers, raabte man: „Bis, bis! gjentag din Dom, Elendige!" Under mangehaande Forhaanelser maatte han gjentage Stedet. Publicum, der var misfornøiet med Flere ved Theatret, forlangte nu at disse skulde fortsætte Forelæsningen. Men de vare ikke at finde. Da fremtraadte den unge Talma. „Nei, nei!" raabte man, „Talma, du er ingen Jacobiner, ingen Blodhund, du er en sand Patriot!" — „„Borgere, Borgere"", raabte Talma bevæget, „„alle mine Venner ere døde paa Schafottet!"" Man forstod, at han maatte føle sig kaldet til at oplæse Sangen, og man bad ham da derom. Talma begyndte Digtet forfra igjen, og læste det med den ham egne Varme. Fusil maatte hele Tiden blive staaende med Faklen. Da Talma læste Ordene: „Oui, nous jurons" o. s. v., skreg man: „Ja, lad os sværge", og Alle gjentog Eden. Under Smertens og Hævnens Udraab lød: „Leve Republiken!" hvorved man klappede voldsomt i Hænderne og svingede med Hattene. Fusil havde ogsaa hævet Haanden for at sværge, men Raab af almindelig Uvillie nødte ham til at sænke den igjen.

Fra den Tid blev „Le reveil du peuple" en almindelig Folkesang i hele Frankrig; og da den, af den reneste Begeistring for Friheden udsprungne „Marsellaise", i Rædselsperioden tidt misbrugtes til Ledsagelse af hine gyselige Mordscener, blev i længere Tid, ved Mindet herom, „Le reveil" med Heftighed forlangt i Skuespilhusene, naar det modsatte Parti, som man kaldte „la queue de Robespierre" begyndte at istemme „Marseillaisen"; hvilket gav Anledning til mange tumultuariske Optrin.

Nr. 18. Jeg har forgjæves forsket efter Forfatter og Componist til denne Sang. Den er noget yngre end Marseillaisen, fra 1794 eller 95. Original-Texten findes, foruden i den anførte Kilde, i den af National-Conventet i Paris 1795 udgivne „Calendrier republicain", men uden Angivelse af Forfatter. Sit Navn har den formodentlig faaet ved at være brugt af den saakaldte Pyrenæer-Armee, der i Republikens Tid stred mod Spanien.

Nr. 19. Digter og Componist mig ubekjendte.

Nr. 20. Casimir Delavigne blev født d. 4de April 1793 i Havre; døde i Lyon d. 10de Decbr. 1843.

Auber er bleven nævnet som Componisten, men det maa være ved en Misforstaaelse; thi Melodien er ganske tydelig en kun lidet afvigende Omdannelse af den tydske Soldatersang „Ein Schifflein sah ich fahren." *)

Nr. 21. Hortense, Datter af General Beauharnais og Frankrigs senere Keiserinde Josephine, født i Paris d. 10de April 1783, død i England d. 3die Octbr. 1837, gift med Ludvig Bonaparte, og var saaledes Napoleon d. 3dies Moder.

En M. de Laborde skal være Forfatter af Texten.

Nr. 22. Thomas Augustin Arne, Doctor i Musiken, betragtes som Englands mest udmærkede Musiker i det 18de Aarh. Han var født 1710 i London og døde der d. 5te Marts 1778. Meget tidlig sporedes hans Anlæg til Musik. Han componerede mange Syngestykker, blandt hvilke „Comus" af Milton (1738), hvori han indlagde og tildels efterlignede engelske og skotske Folkemelodier. „Rule Britannia" hører til et Skuespil „The masque of Alfred" af James Thomson, født d. 11te Septbr. 1700 i Ednam i Skotland, død d. 27de Aug. 1748.

Nr. 23. Englænderen Henry Carey — født i London 1696, død sammesteds 1744 — er længe bleven anseet for Digter og Componist til den saa bekjendte Nationalsang: „God save great George, our King"; men efter Marquise de Crequy's Memoirer (udkomne i Paris 1834-35, og omfattende Tidsrummet fra 1710 til 1800) skal denne Sang være af fransk Oprindelse, componeret af den berømte Lully til et Digt af Mad. de Brinon, og bestemt for Eleverne i Opdragelses-institutet i St. Cyr, der sang den for Ludvig den 14de saa ofte, han kom dertil. Det Hele skete rimeligviis paa Mad. de Maintenons Foranstaltning, efter hvis Tilskyndelse Kongen havde ladet hiint Institut oprette. Efter Mad. de Crequy's Fortælling skulde nu „en Tydsker, ved Navn Händel (!), der under sit Ophold i Paris havde bemægtiget sig denne Melodie", have overrakt Georg den 1ste den som en Composition af sig (!). I en Anmærkning af hine Memoirers Udgiver bekræftes dette „Sagn i St. Cyr" ved en Henviisning til nogle engelske og franske Tidsskrifter, hvor ogsaa „denne Frækhed (insigne effronterie) af den tydske Componist" omtales, men hvor dog Händel siges, smukt „at have bedet om og erholdt Tilladelse til at afskrive Melodien og Ordene" til denne Sang. Det Usandsynlige i hiint „Sagn", der, først kommet tillive, lettelig ved at gaae fra Mund til Mund mere og mere har fjernet sig fra den Sandhed, som muligviis ligger til Grund derfor, og saaledes er langtfra at have vundet i Troværdighed ved den paaberaabte Gjentagelse, maa være paafaldende for Enhver, der har det mindste Kjendskab til Händel. Ikke at tale om, at hans rige Genie maa have gjort det

*) s. Nr. 82 i 5te Bind af mine „Folke-S. og Mel."

unødvendigt for ham at prale med laante Fjedre, maa hans ædle Stolthed have gjort det umuligt for ham at begaae et saadant Bedrageri. Men hertil kommer endnu den mærkelige Omstændighed, at Händel vistnok aldrig har været i Paris; idetmindste vække de forskjellige Biographier af ham ingen Formodning herom. Den i sidste Bind af Mad. de Crequy's Memoirer vedføiede, af tre gamle Kloster-Damer fra St. Cyr udstædte Attest, hvis Rigtighed er bekræftet af Mairen i Versailles under 22de Septbr. 1819, nævner heller ikke Händel eller hans Ophold i Paris, men bevidner kun, at den omhandlede Melodie er componeret af Lully til ovennævnte Text af Mad. de Brinon, der var Priorinde i St. Cyr; og hverken Mad. de Crequy eller de andre Referenter i hine engelske og franske Blade have, hvad man vel kan tænke sig, godtgjort, at Händel nogensinde har udgivet denne Melodie for sit Arbeide. Man maa derfor billigviis forundre sig over den „insigne effronterie", hvormed Beskyldningen imod ham er fremført. I 1ste Aargang af „Allgemeine musikalische Zeitung" (Leipzig 1798-99), dengang redigeret af den for sine grundige musikalske Undersøgelser bekjendte Fr. Rochlitz, findes en Notice om „God save the King", hvorved der bringes noget Lys i dette Mørke. Her meddeles nemlig nogle Efterretninger, „for hvis Rigtighed den ærværdige Hr. John Smith (en engelsk Componist), der nu (1798) lever i Bath, og i mange Aar var Händels Ven og Medhjælper, indestaaer. Dette Vidne fortæller, at Carey engang var kommen til ham med Texten og Musiken til den ovennævnte Folkesang og havde bedet ham om at forbedre Basstemmen, som efter Smiths Dom ikke var passende. Smith nedskrev nu en mere correct Harmonie. Det var Careys Plan at benytte denne Sang som en Fødselsdags-Ode." Dette Sidste stemmer overeens med den Yttring af Andre (s. Schillings „Universal-Lexicon der Tonkunst", Art. Carey), at Sangen var bestemt til en Høitideligholdelse af Georg d. 2dens Fødselsdag. Maaskee kunde nu Knuden løses saaledes: Melodien er af Lully og fra Aar 1686 eller fra Begyndelsen af 1687; thi 1686 stiftedes Institutet i St. Cyr, og d. 22de Marts 1687 døde Lully. Da Melodien, saavel efter Mad. de Crequy's Fortælling, som efter de tre omtalte Damers Attest, i St. Cyr blev sjungen eenstemmig („à l'unisson"), henvendte Carey, der havde (hvordan, vides ikke) erholdt den i denne Form og ikke var nogen stor Contrapunktist, sig til Smith for at faae den forsynet med Harmonier. At Händels Navn er blevet nævnet i Forbindelse med denne Composition, kan være foraarsaget derved, at hans nære Forhold til Smith har givet Anledning til en Forvexling, hvorved den Hjælp, som Smith har ydet Carey, af Nogle er bleven tillagt Händel; ligesom det, at have udsat Melodien, omsider i Folkemunde kan være blevet til: at have componeret den, en Vildfarelse, som neppe kan have været meget almindelig, da ellers Smith, der levede 40 Aar efter sin Ven Händel, vist tidligere vilde have følt sig opfordret til hiin Meddelelse. Hvad Carey angaaer, da skildres han (s. Sch.'s Lex.) som en ædel Mand, og det kan da heller ikke have været hans Hensigt at tilvende sig Æren for denne Composition; men da han i Almindelighed skrev sine „originale, behagelige og ofte dybt gribende Melodier" til egne Digtninger, har man ogsaa i dette Tilfælde troet at maatte see Digter og Componist i een Person. Det første Vers af „God save the King" er saa temmelig en Oversættelse af Mad. de Brinons Text, der kun synes at have bestaaet af eet Vers; men de andre Vers maa antages at være af Carey, hvem denne Melodie dog tilsidst skylder en saa stor Berømthed, at den nu kan betragtes som en europæisk Nationalmelodie. Til Sammenligning følger her den franske og det første Vers af den engelske Text. Det lader til, efter den af Mad. de Crequy og hine tre Damer meddelte Text, at Sangen i det Franske har endt med en Gjentagelse af de første 6 Takter.

Grand Dieu, sauvez le Roi! Grand Dieu, vengez le Roi! Vive le Roi! Que toujours glorieux Louis victorieux Voye ses ennemis Toujours soumis. Grand Dieu, sauvez le Roi! Grand Dieu, vengez le Roi! Vive le Roi!	God save great George our King, Long live our noble King! God save the King! Send him victorious Happy and glorious, Long to reign over us! God save the King!

Medens jeg fastholder Resultatet af ovenstaaende Fremstilling, skal en anden Antagelse dog ikke her forbigaaes. Efter Undersøgelser af Richard Clarck skal nemlig den omhandlede Mel. være af John Bull, Dronning Elisabeths og Jakob d. 1stes Hoforganist, født 1563, død 1622. Texten, der tillægges Ben Jonson, skal have begyndt „God save great James, our King", og være sungen 1607 i Anledning af Kongens Frelse fra „Krudtsammensværgelsen".

Nr. 24-26. Om Forfatterne og Componisterne kan jeg ingen Oplysning give. Nr. 24 er rimeligviis fra 1846, da Pius d. 9de blev Pave; Nr. 26 fra Revolutionens Tid i Spanien, 1820.

Nr. 27. Don Pedro, Hertug af Braganza, født i Lissabon 1798, død 1834, var i høi Grad musikalsk begavet. Nærværende Constitutions-Hymne skriver sig fra den Tid [1831 eller 32], da han, efter at have nedlagt den brasilianske Keiserkrone, vendte tilbage til Portugal og stred med sin Broder Don Miguel om Kronen.

Nr. 28. Alexis Lvoff, født i Reval d. 25de Mai 1799; Adjutant hos Keiser Nicolai; blev 1836 Directeur for det keiserlige Kirkesanger-Chor. Han har componeret en Opera „Undine", Kirkesager o. s. v.

Joukowsky (Żukovsky), født 1783, studerede i Moskwa; kom 1817 til Hoffet; blev Hovmester for Thronfølgeren, den nuværende Keiser; døde 1852.

Nr. 29. Grev Michael Kleophas Oginski, født d. 25de Septbr. 1765 i Gurow ved Warschau, traadte, kun 19 Aar gammel, i polsk Statstjeneste. Da Kosciuszko 1794 vakte Folket til Opstand, afgav Oginsky sin Portefeuille og blev Chef for et paa hans egen Bekostning udrustet Jæger-Regiment. Han gav glimrende Beviser paa Tapperhed; men efter Krigens ulykkelige Udfald, bleve hans Godser confiscerede; han maatte flygte til Frankrig; kom dog 1802 med Keiser Alexanders Tilladelse tilbage til sit Landsted ved Wilna; 1807 tog han med sin Familie til Frankrig igjen, senere til Italien, og døde i Florenz 1835.

I de foran anførte „18 Hymnes“ staaer Aarstallet 1797 over denne Sang; af K. Falkensteins „Thaddæus Kosciuszko“ (Leipz. 1834) sees, at den allerede var bekjendt 1794. Der findes flere Bearbeidelser af Texten, der rette sig efter de til forskjellige Tider, under Polakkernes Frihedskampe fremtrædende Personligheder.

Joseph Wybitsky, født i Nærheden af Danzig 1747, spillede en vigtig Rolle i den fiiraarige Rigsdag 1788-92 og under Kosciuszko 1794, samt i Aarene 1806-7; var Senator under Storhertugdømmet Warschau og blev 1818 Præsident i Kongeriget Polens Høiesteret; døde 1822.

Nr. 30. Carl Kurpiński, født 1785 i Wloszakowice; blev 1825 Chef for Capellet i Nationaltheatret i Warschau; har skrevet en Mængde Operaer og mange andre Sager; levede endnu 1857.

Om Forfatteren kan jeg ikke give nogen Oplysning.

Nr. 31. I en senere modtagen Meddelelse fra Posen angives Troschel, vist en Tydsker, som Componist; og Stilen, der ikke er saa polsk, som man kunde vente af Kurpiński, gjør denne Angivelse trolig nok.

Som Forfatter er i den anf. Kilde nævnet Aloyz Felinski, født i Volhynien 1771. Han tjente som Feltsecretair under Kosciuszko; 1815 blev han. Professor i fædrelandsk Literaturhistorie i Warschau; 1819 Directeur for Lyceet i Krzemieniec; døde 1820.

Nr. 32. Karl Doppler, født 1826 i Lemberg; har componeret 2 ungarske Syngestykker, „Grenadererernes Leir“ og „Ørkenens Søn“, samt flere andre Ting.

Alexander Petőfi, en af Ungarns mest yndede Digtere, født d. 1ste Jan. 1823 i Kunszent i Pesther-Comitat; traadte i Marts 1848 ved Revolutionens Udbrud i Armeen; hans Mod og Tapperhed hævede ham til Major. Under Bem's Commando kæmpede han i Siebenbürgen og fandt i Spidsen for sin Bataillon Heltedøden 1849.

Nr. 33. G. Lambiris, Musiklærer i Argostoli paa Cefalonia. Han har igjennem Lic. theol. Th. Hansen tilsendt mig denne Sang 1868.

Nr. 34. Manzaros lever i Corfu. Han har componeret Musiken til et Par nygræske Operaer.

Salomós, en af Nygrækernes mest berømte Digtere, har forfattet denne Sang. Af den overmaade lange Text har jeg kun optaget de første Vers.

Nr. 35. Forfatter og Componist ubekjendte. De fra den anførte Kilde afvigende Læsemaader i Texten ere efter „*Ἀνθολογία ἤτοι συλλογὴ ᾀσμάτων ἡρωικῶν κτλ. ὑπὸ Ν. Ἀγγελίδου*“ (ɔ: Anthologie eller Samling af heroiske og andre Sange af N. Angelides), Athenen, 1864.

Nr. 36. Man har gjort sig forgjæves Umage for at skaffe mig Original-Texten; den danske Text er efter den i det nævnte Aftryk staaende tydske. Forfatter og Componist vare ikke angivne.

Nr. 37. I Begyndelsen af Juni 1755 begyndte de østlige Tropper at forsamle sig i Albany for at forene sig med den brittiske Hær til Felttoget under General Johnston imod det af Franskmændene besatte Crownpoint. Det ene Compagnie rykkede ind efter det andet og dannede en underlig broget Skare: Nogle med lange Kjoler, Nogle med korte, og i alle Farver; Andre med sletingen Kjoler; Nogle med afskaaret Haar ligesom Cromwells Tropper, og Andre med Parykker, hvis Lokker hængte ned over deres Skuldre. Deres Marsch, deres Udrustning og hele Disciplin gav den øvrige brittiske Hær rigelig Stof til Latter. Musikchoret spillede tohundredaars gamle Melodier, og det Hele frembød et ganske usædvanligt Skue. I den brittiske Hær befandt sig en Læge Sheckburg, som besad musikalsk Talent. For ligesom at vise sig forekommende mod de Nyankomne, componerede han nærværende Melodie, og fortalte Officererne, at det var en meget berømt Krigsmelodie. Denne Spas fandt til ikke ringe Fornøielse for Englænderne, Indgang. „Broder Jonathan“ erklærede Mel. for skjøn, og efter faa Dages Forløb hørte man i Provindssialtroppernes Leir ikke Andet end denne Melodie. Ophavsmanden til denne Spas drømte vist ikke dengang om, at denne Melodie, udsprungen af overgivent Lune, skulde erholde saa stor Mærkværdighed. Tyve Aar sildigere begeistrede denne Nationalmarsch Heltene ved Bunkershill, og 10 Aar derefter marscherede Lord Cornwallis med sin Hær, under Musiken til Yankee Doodle, som Krigsfanger i den amerikanske Armees Rækker.*)

I „Nursery rhymes“ (London, s. a.) findes Pag. 44 de første 8 Takter af denne Melodie benyttede til følgende Børnevise:

Yankee Doodle come to town; How do you think they serv'd him! One took his bag, and one his scrip, The quicker for to starve him.	Yankee Doodle kom til Byen; Hvordan, troer du, det gik ham? En tog hans Sæk, hans Taske En, Og ude var det med ham.

*) Efter Dr. N. H. Julius' „Nordamerikas sittliche Zustände“, Leipz. 1839.

Nr. 38-40. Forfatterne og Componisterne ubekjendte. Men Nr. 38 maa være omtrent fra 1822. Den bør blot hedde „Cancion patriotica“ (ɔ: Patriotisk Sang), da den neppe nu er Mexicanernes Frihedssang.

Nr. 39. Den 25de Mai 1810 betragte Argentinerne som den Dag, hvorfra deres Frihed skriver sig, og med dette Aarstal er Sangen ogsaa betegnet i en „Almanaque de los miserables“ (Buenos-Aires, 1867).

Naar i denne Sang Indianerne omtales som Landets retmæssige Besiddere og Spanierne som Usurpatorer, grumme Undertrykkere, skjøndt Sangen er skrevet i det spanske Sprog af og for Creoler, saa er dette en gjennemgaaende Eiendommelighed hos Befolkningen i det spanske Amerika. De slutte sig i den Grad til Landet, at de ansee sig for Ætlinge af Incaerne og fornægte deres Forfædre, hvilke de haanende omtale som Usurpatorer.

Nr. 40 er omtrent fra 1837.

RETTELSER.

Pag. 16, 6te System, 3die Takt: **c** i Bassen skal være en heel Node.
- 55, i alle Versene: Før l. Føer, og Commaet efter Vore i sidste Vers udslettes.
- 56, 2det — 7de - : det sidste f rettes til c. Samme Rettelse i 5te og 8de System.
- 59, 2det — 6te - : rettes til:
- 61, 6te — 2den - : **h** rettes til **cis**.
- 68, 8de og 9de Syst., 2den Takt: rettes til:

INDHOLD.